

ΟΗΣΙΑ ΔΟΣ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ
ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΑΠΟ 23 — 29 ΜΑΪΟΥ
ΕΧΟΥΝ ΩΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ:

1) Διά τας υποθέσεις και τας
επιχειρήσεις σας: 3 — 4 μ.μ. του
Σάββατου (24) και 11.45 — 2.15
μ.μ. της Τετάρτης (28).

2) Διά τα χρηματικά ζητήματα
5 — 7.30 μ.μ. της Παρασκευής
(23), 9.30 — 10.30 π.μ. της Πέμ-
πτης (29).

3) Διά την αγοράν λαχείων 11
— 12 μ.εσπ.μ. της Δευτέρας (26).

4) Διά τα τυχερά παιχνίδια όλου
κλήρου ή ημέρα της Κυριακής (25).

5) Διά τας εισθηματικές συναν-
τήσεις: 11.30 — 2 μ.μ. του Σαβ-
βάτου (24), 4.30 — 8 μ.μ. της
Δευτέρας (26), το απόγευμα της
Τρίτης (27).

6) Διά κάμους ή αρραβώνας δεν
υπάρχουν ευνόχια όρια.

7) Διά το μέλλον σας 3 — 5
μ.μ. της Τετάρτης (28), 10 — 11
π.μ. της Πέμπτης (29).

8) Η ώρα 5.30 — 8 μ.μ.
της Τρίτης (27) δεν είναι ευνόχια
διά την υγείαν.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΝΕΟΝ 28. — Σας
έχω ήδη απαντήσει εις όλα τα ε-
ρωτήματα σας. Σας παρακαλώ να
ερευνησετε τα τελευταία τεύχη
του περιοδικού.

ΑΥΡΑΝ Π. Ρ. — Το δνερό σας
θα πραγματοποιηθή, όχι όμως κα-
τά τον τρόπον που φαντάζεσθε εις
θα μείνεται όμως και πάλιν άρκετα
ικανοποιημένη.

Όσον άφορά την
πραγματοποίησιν της υποσχέσεως,
διά την οποίαν μου γράφετε ώρι-
σμένα γεγονότα θα την έπραξω
νουν. Η εύνοια της τύχης δεν θα
είνε συνεχής. Λόγω άλλωχώς και
έλλειψως θάρρους θα άφήσετε
πολλές ευκαιρίας να παρέλθουν
άνεμετάλλευτοι. Γάμος θραδύτε-
ρον. Δεν κατορθώνετε δυστυχώς
να συγκρατήσετε τας συμπάθειαις
που έμπνέετε. Μην αποδιώδετε προ-
σχην εις ώριμμένα συμβούλια
που σας δίδονται από το περιβάλ-
λον σας. Αίθος σάπριεας, ημέρα
Σάββατον, αριθμός 9.

ΣΤΕΛΑΝΗ ΒΙΟΛΑΝΤΗ άριθ.
77. — Τρυφερός, άλλ' έπιπόλαιος
και ράθυμος χαρακτήρ. Ύγεια λί-
γον άσταθής. Κατά τα άλλα, θα
ευνηθήτε από την τύχην και θα
υποστηρίχητε εις την έπιδίωξιν
των σκοπών σας. Αποφύγετε τας
πρώτους έρωτικάς περιπετείας. Ο
γάμος σας θα πραγματοποιηθή
θραδύτερον. Θα είνε συνέπεια φλο-
γερού έρωτικού αισθήματος.

ΣΠΟΥΔΑΣΤΡΙΑΝ. — Θα συνε-
χίσετε τας σπουδάς σας και θα ε-
πιτύχετε. Χρονία ασθένεια με πε-
ρίόδους δυνάτης και ηρεμίας. Θα
εισέλθω συντόμως εις στάδιον αλ-
σθητής καλύτερεύσεως. Όπως θη-
ποτε, δεν πρόκειται να έπηρεασθή
τε σοβαρώς απ' αυτήν. Γάμος θρα-
δύνει. Θα έχετε μερικάς οικονομί-
κάς περιπετείας.

ΑΝΘΟΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΝΥΚΤΑ. —
Χαρακτήρ δυστροπος και αιν γμα-
τικός. Φλέγεσθε από τον πόμον
των περιπετειών. Η υγεία σας
δεν είνε όμως πολύ σοβαρά και
πρέπει να αποφύγετε τας παρεκ-
τροπές. Από το περιβάλλον σας
δεν θα εύρετε την υποστήριξιν εις
την οποίαν υπολογίζετε. Τα έρωτι-
κά αισθήματα δεν σας ευνούν επί
τεσθ παρόντος. Βραδύτερον θα άγα-
τηθήτε πολύ και το αισθημα αυτό
θα σας οδηγήσιν εις γάμον. Θα ε-
ίνε από πολλών άπόψεων ικανοποι-
τικός.

ΜΑΙΡΗΝ. — ΑΙ εκδηλώσε-
ας είνε γενικάς πολύ μέτριαι.
Χηώρα αισθήματα. Στερείσθε ζω-
νικότητας. Ο γάμος σας θα πρα-
γματοποιηθή θραδύτερον κατόπιν
συναικείου. Επί του παρόντος

καμμία μεταβολή. Ύγεια σχετικώς
καλή. Δεν υπάρχει κανείς λόγος
να άνησυχήτε.

ΕΛΛΗΝΙΔΑ Χ. Α. Κ. — Αποψο-
μα δι' όλα μου γράφετε, αλλά δυ-
στοχώς δεν έλαβα μέχρι τούδε έ-
πιστολήν σας. Διαφορετικά, θα
σας είχα άπαντήσει. Σας διακρι-
νει μία μεγάλη οίηση, μη συνδυ-
αζόμενη προς την γενικήν τάσιν
της ζωής σας. Η εύνοια της τύ-
χης άσταθής. Θα έπρεπε να φρον-
τίσετε μόνον να διανοίξετε τόν δρό-
μον σας. Γάμος κατόπιν συνουκε-
αίου. Δεν θα είνε πολύ σύμφωνος.
Εις τα έρωτικά ζητήματα δεν εύ-
νοείσθε. Είνε καλύτερον να άποφύ-
γετε τας περιπετείας. Η ζωή σας
θα είνε ικανοποιητική. Ο γάμος
σας θα είνε άρμονικός. Μην ζητεί-
τε περισσότερας λεπτομερείας. Δύ-
ναμις στοργής, υπαγομένη όμως
εις τας εκάστοτε ιδιοτροπίας σας.
Θα άποκτήσετε οικογένειαν. Η
ζωή σας δεν διατρέχει κανένα κίν-
δυνον. Θα άποκτήσετε οικονομικήν
ευνάμιαν και γενικάς θα ζήσετε
εις περιβάλλον καλύτερον του ση-
μερινού.

ΠΙΤΣΙΡΙΚΑΝ Κ. Ρ. Π. — Θα
μου γράψετε τα άκόλουθα στοιχεία
της γεννήσεώς σας: 1) Έτος. 2)
Μήνας. 3) Ημέραν του μηνός. 4)
Ημέραν της εβδομάδος και εις δυ-
νατόν ώραν. Θα σας άπαντήσω
συντόμως.

ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΝ ΑΕΡΟΣ. — ΑΙ
περιπτώσεις θα σας έχουν άσφα-
λώς έπηρεάσει. Μην λησμονήτε
ότι παντού και πάντοτε μπορεί κα-
νείς να φανή χρήσιμος εις τους
άλλους. Άρκει να μην άδελφόν
τον έγωισμόν του εις την πρώτην γραμ-
μήν και να μη ζητή να ρυθμίση
τας πράξεις του επί τη έσσει αυ-
τού και μόνον. Εις την πραγματο-
ποίησιν του πόδου σας θα συναντή-
σετε σήμερα πολλές δυσκολίας.
Διά λόγους γενικωτέρους. Κανείς
άλλος λόγος δεν υπάρχει να τόν
αφήσετε να σβύση μέσα σας. Θα
σας δοθών θραδύτερον ευκαιρία
διά να άναπτύξετε τας ικανότητάς
σας. Επί του παρόντος, το συν-
θημα σας πρέπει να είνε: ένταπι
και έργασία και προσοργή! εις
την γύρω σας πραγματικότητα. Εί-
σθε νέος και δεν πρέπει να λησμο-
νήτε ότι η κορυφήν γενεά μας
εις σας, τούς ανθρώπους της σύ-
ρον, στηρίξει τας καλύτερας τών
ελπίδων της.

ΜΗΝ ΡΩΤΑΣ ΓΙΑΤΙ. — Η ζωή
σας έμφανίζει άρκετην άστάθειαν.
Τα αισθήματα θα παίξουν σοβαρόν
ρόλον εις την όλην εξέλιξιν σας
και θα παρακλώσουν την σταδιώ-
δρομίαν σας. Πρέπει να ένισχύ-
σετε την θέλησιν σας και να δώσετε
ένα σταθερόν και συγκεκριμένο
ρυθμόν εις τας προσπάθειάς σας.
Δυστυχώς, αυτό δεν συμβαίνει ση-
μεριν. Τα εμπόδια που θα συναν-
τήσετε εις τόν δρόμον σας θα άφεί-
λονται. κυρίως εις μίαν άσάφη
και συγκεκριμένη αντίληψιν της
πραγματικότητας εκ μερουν σας
και εις μίαν φυσικήν άδεξιότητα
προσαρμογής προς τας παρουσίας
ζωμένας περιστάσεις. Δεν έλλει-
πετε εις τας έρωτικάς άνάγκες. Όπως
σας έγραφα και άνωτέρω, αποδιώ-
δετε εις τόν έρωτα πολύ μεγαλυ-
τέραν σημασίαν από όσην θα έπρε-
πε. Δεν έλλειπετε περίπτωσιν συντό-
μου γάμου. Η υγεία σας δεν είνε
πολύ σταθερά. Καλόν θα ήτο να
αποφύγετε τας παρεκτροπές.

Σ. 355. — Έλλειψις θελήσεως
και άποφασιστικότητας. Δημιουργεί-
τε λόγον της άβουλίας και της
άδρανεας σας περιπλοκάς εις τόν
έαυτόν σας. Ειά τας όποιας μετα-
μελήσθε όταν πλέον είνε άργά.
Πρέπει να άντιμετωπίζετε με πε-
ρισσότερον θάρρος την ζωήν. Σας
παρουσιάζονται ευκαιρίαι τας ό-
ποιάς αφήνετε δυστυχώς να παρέρ-
χωνται άνεμετάλλευτοι. Κυρίως,
δεν έμπνέετε την έμπιστοσύνην την
οποίαν θα έπρεπε εις τους άλλους.
Βλέπω μίαν μεγάλην άσάθειαν
εις την ζωήν σας. Έντεινετε τας
προσπάθειάς σας. Καλόν θα ήτο
να άποφύγετε τας έρωτικάς περι-
πετείας, εάν δεν θέλατε να δημι-
ουργήσετε μεγαλύτερας περιπλο-
κάς εις τόν έαυτόν σας. Οικονομί-
κη κατάστασις δύσκολος προς το
παρόν. Η καλύτερευσίς θα έπείλ-

θη θραδύως και θα έξαρτηθή κυ-
ρίως από όσα σας γράφω άνωτέ-
ρα.

ΦΙΛΙΠΠΕ ΡΑΔΙΟ Φ. Α. — Α-
στάθεια χαρακτήρος. Ένώ έμφανεί-
σθε από άρίστας διαθέσεις και ό-
να ρερέσθε θαυμάσια πράγματα,
κατορθώνετε να πραγματοποιήσετε
έλαχιστα άπ' αυτά. Το ευχάριστον
για σας είνε ότι θα συναντήσετε
εις τόν δρόμον σας αξιολόγους ύ-
ποστηρίξεις, αι όποιαι θα σας έπι-
τρέψουν να δημιουργήσετε μίαν κα-
λήν σταδιώδρομίαν. Βραδύτερον θα
καταλάβετε αξιολόγον κοινωνικήν
θέσιν και θα γκρίρισετε την άνεσιν
και την ευμάρειαν. Θα συνάψετε
πολλάς έρωτικάς σχέσεις. Θα συ-
νάψετε γάμον οικονομικώς έπω-
φελή.

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣ ΟΥ άριθμ. 2. —
Η ζωή σας παρουσιάζει πολλές
μεταπτώσεις. Πρέπει να συνθίσι-
στε εις αυτήν την ιδέαν, διά να μην
εξίστασθε άπογοητεύσεις και πι-
κράς περιττάς. Γενικάς παρατη-
ρώ μίαν μεγάλην καθυστέρησιν εις
όλας τας εις διάξεις σας. Ζήτη με
σα εις περιβάλλον με το όποιον
δεν υπάρχει μεγάλη κατανόησις
και αι δημιουργούμεναι παρεξηγή-
σεις έπηρεάζουν τόν φύσει εύαι-
σθητόν χαρακτήρα σας. Διακρίνω
σε σας μίαν δεινότητα και μίαν
στενόχωρον άβειαν. Πρέπει να
περιόρισετε τα νείρα σας. Θα νη-
φευθήτε θραδύτερον κατόπιν συνου-
κείου. Δεν υπάρχει τίποτε το ά-
μεσον. Οικονομικώς θα έχετε μερί-
κάς καλύτερεύσεις. Ύγεια σχετι-
κάς καλή. Δεν διατρέχετε κίνδυ-
νον.

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟΝ, Πειραιά. —
Εισθε δυστροπος και στενόχωρος
χαρακτήρ. ΑΙ ιδιοτροπίαί σας αυ-
τά θα έπηρεάσουν και θα θέσουν
εις δοκιμασίας πολλές από τας
συμπάθειάς που θα έμπνέετε. Τα
εισθηματικά σας άριστάνται πολλάς
ταλαιπτώσεις. Δεν έχουν την στα-
θερότητα εκείνην που δημιουργεί
την έμπιστοσύνην και διευκολύνει
την άμειβάν συνεινώνσιν. Θα δο-
κιμάσετε πρόωρα αισθήματα και
είνε ανάγκη να συγκρατήσετε τας
φλογεράς όρμιάς που διακλύω
σε σας, διότι είνε δυνατόν να δια-
κινδυνεύσετε την υπόληψιν σας.
Πάντως, ένα φλογερόν αισθημα θα
σας οδηγήσιν εις γάμον, εις ήλι-
κίαν νεαράν. Έπειτα από μερικάς
δυσκολίας εις την άρχήν, θα ζή-
σετε ζωήν άρκετά εύτυχην. Νομί-
ζω ότι έχω άπαντήσει και εις προ-
ηγούμενην έπιστολήν σας.

ΜΙΚΗΝ ΚΑΤΑΝΗΝ 22. Β. Τρίκαλα. — 1) Ημέρα Σάββα-
τον, άρθμός 9, χρώμα σάβυ κυ-
ανού, λίθος σάπριος. 2) Πολλά
ψυχικά χαρίσματα. Αδεξιότης εκ-
δηλώσεων. Ράθυμος διάθεσις. Εί-
σθε ό τύπος των γυναικών που
έπηρεάζονται από τα αισθήματα
των και μένουν πάντοτε άνικανοί-
ποι. 3) Θα νηφευθήτε εις νεα-
ράν ήλικίαν κατόπιν έρωτος. 4)
Θα ένισχυθήτε επί του οικονομικού
έπιπέδου. Θα καταλάβετε επίσης
καλήν κοινωνικήν θέσιν και θα
σημειώσετε κοσμικάς επιτυχίας.
Μην αφήνετε τόν έγωισμόν σας να
σας παρασύρη.

ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΑ. — Να μου
στείλετε την ήμερομηνίαν του προ-
σάπου που σας ενδιαφέρει. Θα
μου ύπενθυμίσετε συγχρόνως και
την ιδιότην σας. Πάντως, περίπτω-
σιν συντόμου γάμου δεν έλλει-
πει για σας. Η ζωή σας έμφανίζει
σήμερον μίαν μεγάλην στασιμότη-
τα. Θα διορθωθή με τον καιρόν.

ΓΙΑΠΩΝΕΖΑΝ 19 Ν. Θεσσαλο-
νίκη. — Έχετε όλα τα προσόν-
τα και όλας τας πιθανότητας διά
να επιτύχετε. Να παρακολουθήτε
τε σιτάς τας σπουδάς, αι όποιαι
υπό τας σημερινάς περιστάσεις, θα
σας είνε πολύ χρήσιμα. Σας δια-
κρίνει ένας πόθος διακρίσεως και
έπιβολής επί των άλλων. Αθ' όλο
γος καλαισθησία. Αισθημα τάξεως
και εύπρεπείας. Ημέρα Πέμπτη.
Χρώμα πορτοκαλλόχρουν. Αριθ-
μός 4. Γάμος κατόπιν αισθήματος
εις νεαράν ήλικίαν. Δεν πρέπει να
σπεύσετε εις τας έπιδιώξεις σας,
διότι εισθε πολύ νέα ακόμη. Οίκο-
νομικώς θα ευνηθήτε. Εις το
μέλλον, η κατάσταση σας θα είνε
πολύ καλύτερα από ότι σήμερον.

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

Αποφύγετε τα πρόωρα αισθήματα.

ΓΑΛΑΖΙΑ ΚΥΜΑΤΑ, Καστορι-
αν. — Δυστυχώς, παρά την έπιθυ-
μίαν μου να σας άπαντήσω, δεν θα
το κατορθώσω, διότι δεν μου πα-
ρέχετε κανέν άπολυτόν στοιχείον.
Έπιθυμώ λοιπόν να μου γράψετε
το έτος, τόν μήνα, την ήμερομηνί-
αν και ει δυνατόν την ήμεραν
της εβδομάδος και την ώραν της
γεννήσεώς σας.

ΧΑΡΑΥΓΗΝ, Καστοριαν. — Και
σείς κάνετε την ιδίαν παράλει-
ψιν με την φίλην σας «ΓΑΛΑΖΙΑ
ΚΥΜΑΤΑ». Συμμορφωθήτε και
σεί με όσα γράφω προς αυτήν.

ΘΟΟΝΗΝ. — Όπως θα έχετε
προσέξει σας έχω έν τώ μεταξύ
άπαντήσει. Δεν έχω να προσθέσω
τίποτε άλλο εις την προηγούμενην
άπάντησιν μου.

ΓΙΑΣΕΜΙ Α. Β. — Δεν ξέρω
γιατί ποίον φίλην σας φιλείτε. Πάν-
τως διαβιβάζετε της σας παρακα-
λώ την έπιθυμίαν μου να έπανέλθω
επί της έπιστολής της. Η άπάν-
τησις μου δια σας στηρίζεται εις
μίαν μέσην χρονολογίαν, λόγω
του ότ μου παρέχετε άσαφή στοι-
χεία. Εισθε άδυνάτου κράσεως
άλλα δεν διατρέχετε κανένα σο-
βαρόν κίνδυνον. Η υγεία του συ-
ζύγου σας θα σας παρουσιάσει με-
ρικάς άφορμάς άνησυχίας εις το
μέλλον. Θα έπρεπε να προσέχη πε-
ρισσότερον τόν έαυτόν του. Η έξε-
λιξις του εις την θέσιν την όποιαν
κατέχει θα είνε θραδεία. Επί του
παρόντος, η οικονομική σας κατά-
στασις θα σας στενοχωρήσιν πολ-
λύ. Δεν έλλειπε συντόμως μεταξέ-
σιν εις την κατάστασιν σας, ό-
πως περιέμνετε. Ημέρα Δευτέρα
χρώμα γκρίν ή άνοιχτό κυανού.
Αίθος τοπάξιν. Αριθμός 7.

ΜΙΝΙΟΝ Σ. — Έλλειψις στο
θερότητος εις την ζωήν σας. Καθυ-
στερήσεις εις τας έπιδιώξεις σας.
Εισθε από τούς τύπους που ύπομ-
νουν πολλά, αλλά δεν εκδηλώνουν
σοβαράν αντίδρασιν. Ο γάμος σας
θραδύνει ακόμη. Θα πρα-
γματοποιηθή κατόπιν συνουκε-
αίου. Η ζωή σας θα έχη
πολλάς μεταπτώσεις. Οικονο-
μική κατάστασις προς το παρόν με-
τρια. Πιθανότητες σχετικής βελτιώ-
σεως εις το μέλλον.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑΝ Α. Β. Σ. Πειραιά. — Δυστυχώς, δεν μπορώ
να σας φανώ χρήσιμος, διότι παρο-
λείπετε να μου γράψετε τα στοι-
χεία της γεννήσεώς σας. Παρακα-
λώ λοιπόν να με πληροφορήσετε
διά το έτος, τόν μήνα, την ήμερα
μηνίαν και ει δυνατόν την ήμε-
ραν και την ώραν της γεννήσεως
σας. Θα σας άπαντήσω συντόμως.

ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΣ ΣΑΝ Χ. — Μεγά-
λοι καθυστερήσεις εις την ζωήν
σας. Πάντως δεν πρέπει να άπελ-
πίσθε, διότι θα ευνηθήτε σοβα-
ρώς από την τύχην. Γάμος κατό-
πιν αισθήματος, με πρόσωπον άνω-
τέρως κοινωνικής θέσεως της ιδι-
κής σας. Θα ευνηθήτε επίσης και
από της οικονομικής άπώσεως. Εις
την σημερινήν οικογενειακήν ζωήν
σας μερικά στενοχωρία. Θα ύπερ-
πληθύνουν συντόμως.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΝ Π. — Εισθε πο-
λύ άσυνάρτητος εις τας εκδηλώσεις
σας. Σας χαρακτηρίζει μία έντο-
νος αστυρική και σκαπτική διά-
θεσις. Δημιουργείτε ποσότητες με
το περιβάλλον σας, τας περισσότε-
ράς δε φοράς χωρίς κανένα λό-
γον. Εις τας σκέψεις και τας έ-
νεργείας σας προυνανεύει το πο-
σοπικόν σας συμφέρον και η ίκα-
νοποίησις της φιλαυτίας σας. Το
γεγονός τούτο σας καθιστά πολ-
λίκις άντιπαθή προς τους άλλους.
Σκέπτεσθε όλα τα πράγματα με
κόποιον έλαφρότητα. Πρέπει να σε-
βοσβεθήτε κάπως. Δεν στερείσθε ευ-
τυχώς ποιωτοβουλίας και αυτή θα
σας βοηθήσιν εις το να δημιουργή-
σετε ένα εύτυχέστερον μέλλον.

ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Ζωγράφου. — Σας άπάντησα ό-
πό το ψευδώνυμον «Ηλιογρόβον
Υδραίων» το όποιον περιέχεται εις
προηγούμενην έπιστολήν σας.

Ο Δωρ ΚΑΜΑ

ΕΝΑΣ ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑ ΜΑΣ

Αιώνία Έλλάς

Απόσπασμα άρθρου του κ. ΧΑΙ-ΝΡΙΧ ΛΥΤΣΕΛΕΡ
δημοσιευθέντος στην «Εφημερίδα της Κολωνίας»

«Ω Σόλων, Σόλων, έσεις οι Έλληνες μένετε πάντα παιδιά και
δεν υπάρχει κανένας γέρος Έλλη». Έσεις εισθε όλοι νέοι στην ψυχή!»,
είπε κάποτε ένας Ιερεύς της Αιγύπτου στον Σόλωνα τον σοφό νομο-
θέτη της Ελλάδος, όπως αναφέρει ο Πλάτων στο έργο του «Τίμαιος». Τα
λόγια αυτά τα είπε ο Αιγύπτιος Ιερεύς σε μίαν εποχή ακρίειας, που η
Έλλάς κάθε άλλο παρά νέα παρουσιαζόταν, συντριμμένη καθώς
ήταν από τα κόμματα και στα πρόθυρα της διαλύσεως της ως κρα-
τους. Όμως τα λόγια αυτά έχουν αληθινά μία προφητική δύναμι:
κλείουν μέσα τους όλόκληρο τον Ιστορικό πεπρωμένο της Ελλάδος: την
νεότητά της που έμεινε άμραντη έως σήμερα. Η Έλλάς παρέ-
μεινε νέα ανάμεσα στους αιώνες... Αγέρστη η ίδια, συνάδευσε
τόν άνθρωπο της Δύσεως δείχνοντάς του τόν δρόμο της εξέλιξεως με
την τέχνη της, την Ποίησιν, την Φιλοσοφία της. Σιγά — σιγά άπε-
κάλυψε όλο τόν πλούτο του πολιτισμού της, έγοήτευσε την Ρώμη με
την τέχνη της, έπλημμύρισε τόν Μεσαίωνα και την Αναγέννηση με την
δύναμιν του Λόγου, έζητησε στον Ρομάνεζ την διονυσιακή φύσιν του,
ώδηγησε τόν νεαρό ακόμη Γκαίτε με την «Φιγινείαν του, εφάρτισε τόν
Χαίλντελν και τόν Νίτσε... Η Έλλάς έβαλε την σφραγίδα της
στην τέχνη μας και στην σκέψιν μας, όταν μεταγορεύμασε τους έ-
ρους πνεύμα και ύλη, σώμα και ψυχή, ιδέα και εικόν. Η Έλλάς μας
έχάρισε την έ-τη της ύψιστης αθλητικής άμειλλας των έθνών, τούς
Ολυμπιακούς Αγώνας.

Άλλα το ουσιαδές δεν έγκειται σ' αυτή την οιαρκή και θαεθα
έπιδραση. Η Έλλάς έχει μίαν έντελώς εξαριστή θέσιν στην Ιστορία
των διαφόρων πολιτισμών που μελετήσαμε. Με την Έλλάδα δεν μας
συνδέει μόνον ο δεσμός της Γνώσεως, αλλά και ο δεσμός του Έρω-
τος. Είνε μία αγαπημένη χώρα. Και όπως με τας Έρωτα δημιουργεί-
ται και έμπνέει ο έώτερος άνθρωπος, έτσι και σε κάθε συνάντησιν της
Δύσεως με την Έλλάδα αύτανε η δημιουργική δύναμις του ανθρώ-
που. Μπορεί μάλιστα κανείς να πη ότι τότε και μόνο ο άνθρωπος έβρι-
σκε τόν έαυτόν του.

Αυτή η μοναδική έπίδρασις έχει ως άφορμή το γεγονός ότι στην
Έλλάδα για πρώτη φορά στον κόσμο άκούστηκε ο ύμνος προς τόν
άνθρωπο και άναπηύθηκε η ιδέα της αξίας και της έμφυτης άνωτερό-
τητας του ανθρώπου. Είνε έξ ίσου γνωστόν ότι πρώτοι οι Έλληνες
άπεικόνισαν πλαστικώς την μορφή του ανθρώπινου σώματος. Και αυτό
είνε ένα από τα σπουδαιότερα γεγονότα της Ιστορίας του ανθρώπινου
πνεύματος και της Τέχνης. Γιατί έτσι έγνώρισε ο άνθρωπος την ίδια
του έλευθερία, αὐτονομία και όμορφιά.

«Πολλά τα δεινά κούδεν ανθρώπου δεινότερον πέλει», λέει ο Σοφο-
κλής. Μ' αυτά τα λόγια εξέφραζαν άνέκαθεν την εύγνωμοσύνη τους
όλοι που όφειλουν στην Έλλάδα το δώρο ότι έγνώρισαν για πρώτη
φορά το θαύμα του να είνε κανείς άνθρωπος.

ΧΑΙ-ΝΡΙΧ ΛΥΤΣΕΛΕΡ

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

ΧΟΝΤΡΗ: — Δέ ντρέπεσαι, μασκαρά! Νάχης μία
τόσο άφράτη γυναίκούλα, και να χαζεύης μπροστά σ'
αυτή την άνάπηρη!

(ΡΑΜΙΖ)

Οπισχυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Ίδρυτής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνον 29.967

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΝ

Αγαπημένη μου Τοτά,

Έχω καιρό πολύ

που δεν σου έστειλα ούτε μία σύντομη έπιστολή.

Μά νάξερεις, θεέ μου

τα πόσα μου συνέβησαν στους μήνες του πολέμου.

Άλλαξε όλη μου η ζωή, απ' τα συνήμελά της.

Η φτώχεια μ' άρπαξε, Κική, κι' έμε στην άγκαλιά της.

Δεν είμαι πια η πλούσια κι' άμέριμνη κοπέλλα.

Πέρασε πια η εποχή πούκανα κάθε τρέλλα.

Πάει το αὐτοκίνητο το ιδιοκτήτο βαπόρι

και η δίλλα η λαμπρή.

Δεν είμαι πια η σπάταλη, τρελλή πλουσιοκόρη

που την έκυνούσανε με πείσμα οι γαμπροί.

Τίποτε από τα πλούτη μου πλέον δεν έχει μένει.

Χάθηκαν μού! στού φοβερού πολέμου ούτου τη δίνη!...

Έμεις, που όπως ήξερες, πλέαμε μεσ' τα πλούτη

σ' ένα σπιτάκι φτωχικό ζούμε την ώρα τούτη.

Κι' έγώ, αφού το γράμμα μου σου γράφω με χαρά

εύθως θα ξεκινήσω

να πάω στην αγορά

το φτωχικό φαγάκι, μας μονάχη να ψωνίσω.

Φαντάζομαι πως όλ' αυτά θα σ' έχουν καταπλήξει

και ξερώντας πότες φορές συμπάθεια μούχεις δείξει,

θα νιώθης λύπη άληθινή. Κική μου, αγαπημένη,

γιατί θα λές πως άσφαλώς είμαι δυστυχισμένη.

Κι' όμως, Κική! Είμαι εύτυχης! Πολύ, πολύ εύτυχης,

που έχουν όλα τώρα πια τα πλούτη μας ναθή...

Ω, μην άνησυχής

δεν έχω τρελλότητα!

Είμαι καλά στις φρόνις μου και σου το ξαναλέω

το πως η φτώχεια μ' έκαμε πραγματικά εύτυχη...

Μέσα σε μίαν ούρανία ευδαιμονία πλέον

και νιώθω αίθρια τόν νού κι' αιδέρια την ψυχή.

Σου είχα γράψει κι' άλλοτε σε γράμματα πολλά

πως άγαπώ το έλλά

έναν φτωχό υπάλληλο κι' ήτανε τ' όνειρό μου

να τόνε κάμω τσίρι μου μία μέρα τόν καλό μου.

Άλλ' όμως σαν έτόλμησα μία μέρα να ειπώ

εις τούς δικούς μου πως αυτόν τόν νέον άγαπώ

κι' ότι πολύ θα ήθελα γυναίκα του να γίνω,

με μάλλωσαν και μ' έστειλαν στής θεάς μου να μένω.

Δεν ήθελαν να παντρευθώ αυτόν, πούταν φτωχός.

Γιατί έμε άτυχός

με μεγάλο και χρηματα πολλά θα με πρικήζαν

και βέβαια για πλούσια γαμπρό με προωζάν.

Μέσα στον πόμον μου πως αυτόν τόν νέον άγαπώ

κι' έγώ στον πόμον αυτόν χωστώ εύγνωμοσύνη!

Γιατί, καθώς σου έγραφα εύθως απ' την άρχη,

κατέστρεψε τα πλούτη μας και μ' άφισε φτωχή.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

— μιās γυναίκας

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ήταν τέτοια η απειρία της Μαρτίτας, που θάταν ικανή να δεχθῇ ὡς κόμη μιὰ πράξι ἀκόμη πὶο ἀκατόντη. Μιὰ γυναίκα που τριγυρνᾷ στους δρόμους ἀπὸ δὴ κι' ἕνα μὴ νὰ κὴ νύχτα ἀπόψε καὶ ἐμφανικὰ ἐρίσκειται κάποιος καὶ τὴς προτείνει χωρὶς κέναν δ. ρ. ἕνα ἀπαρτίαν πολυτελεστάτου σὺ μπουλ. δῶρ Μαλέριμ, δὲν μπορεῖ οὐκί ν' ἀρνήσθῃ! Αὐτὴ, ποὺ ἐκύτταξε μὲ φθόνου τοὺς παγκοὺς τῶν χειμερινῶν κήπων, ὅπου καὶ αὐτὰ τὰ παιδάκια δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐσπλὰ θοὴν ὅταν νυχτώσῃ, θὰ κοιμόταν μέσα σ' ἕνα κρεβάτι νοτιολομένο μὲ δανιέλλες! Θάχε ἕνα λουτρό, ποὺ θὰ τὸ φώτιζαν ἀπὸ τὰ φῶτα καὶ ὅπου οἱ καθέρας τοῦ θ' ἀντιφῶν γίναν τὴν εἰκόνα τῆς! Αὐτὴ, ποὺ θ' ἀνεσκάλευε — ἔ, λοιπὸν! ναι, σὺν τὰ σκυλιὰ! — τοὺς ντενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν γιὰ νὰ βρῇ νὰ φάῃ κάτι, θὰ καθόταν τώρα σὲ μιὰ πελώρια τροπέα καὶ θὰ σερεβριόταν ἀπὸ ἕναν ὑπέρτιμὸν μὲ λιβέραι! Σωστὸ δνερὸ! Ἐν παραμυθί τῆς Χαλιμας! Ὡς, αὐτὸ θέσαια δὲν θὰ στατάει πολὺν καιρὸ. Ἀμα θὰ τελειώσῃ τὴν ὑπηρεσίαν ποὺ περιμέναν ἀπ' αὐτὴν, ἡ Μαρτίτα θὰ πῆγαινε πάλι πρὸς ἕνα ἀθέσαιον μέλλον. Μόνον ποὺ το πορτοφύλι τῆς θάταν πῖο ἀρκετὰ φουκαμμένο, ἀρκεὶ νὰ κρατοῦσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ δ. κ. Κεντάλ. Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἄλλα νὰ μὴν κρατήσῃ, ἀφοῦ ἔως ἐδῶ τῆς ἐφέρεθηκε μὲ τόση γεναιοδωρία!

Ὅσο γιὰ τὰ αἶτια ποὺ ὠθοῦσαν τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν νὰ τῆς φερῇ ἐκεῖ, ἡ Μαρτίτα Σουκὸ δὲν εἶχε καμμίαν ἰδέαν. Τὴν ἐνδιέφερε ἄλλως τε: Πρὸ παντῆ, ἂς μπορούσε νὰ ζῇ πνιγὴν ὅσο τὸ δυνατόν πῖο ἀργά ἀπ' αὐτὸ τὸ μαγευτικὸ δνερὸ καὶ νὰ μὴν ἐνοστήσῃ πάλι σ' αὐτὴ τὴ φριχτὴ φτώχεια ὅπου τὴν εἶχε ἐθυσίει ὁ ἀπρόσπτος θάνατος τοῦ κ. Τροφύ. Ἡ ἱστορία τῆς ἦταν ἀρκετὰ περιεργή. Μ' ὅλο ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἐξαριστό, δεκαοχτὼ χρῶνῶν κοπέλλα ἡ Μαρτίτα ἐδόθηκε σὲ τὸν Σάρλ Τροφύ, νεαρὸν καθηγητὴ, ποὺ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τὴν παντρεύῃ. Ἀπὸ μὴνα σὲ μῆνα, ἀπὸ χρόνῳ σὲ χρόνῳ, ὁ Σάρλ ἀνέβαλλε διαρκῶς νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπισημὴ αὐτὴ ὑπόσχεσιν τοῦ καὶ ἡ ἐξηνόστη Μαρτίτα παρέλειψε νὰ τοῦ τὸ ὑπενθυμίσῃ. Βγαίνοντας μὲ μέρη ἀπὸ τὸ σπίτι του, τὸ χεῖμῶνα, ὁ Σάρλ δὲν ἀντελήφθη ἕνα φορτὴ γὺ αὐτοκίνητου, ποὺ ἐρχόταν μὲ ὀρμη καὶ χτυπήθηκε θανάσιμα ἀπὸ τὸ θαρρὺ αὐτοῦ ὄχημα. Ὁ Σάρλ εἶχε καὶ μιὰ νεαρὴ ἀδελφὴ, τὴν Ἀλίναν, μιὰ κοπέλλα πῖο ὀμορφ. ἀλλὰ μὲ τὴν ὁποία δὲν ζῶσε ἀδμονικά ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε συνδεθῇ μὲ τὴν Μαρτίτα. Ἡ κοπέλλα αὐτὴ χύμησε σὺν βαίνα ἐπάνω σὲν πενιχρὴ κληρονομία καὶ ἐστὶ ἱκανοποίησε ὅλο τῆς τὸ μῖσος ἐναντίον τῆς Μαρτίτας ποὺ ἡ δὴ συνηθισμένη ἀναγκάσθηκε νὰ παραχωρήσῃ ὅλα τὰ ὑπερῶν τῆς σὲν ἀδυσώπητῃ Ἀλίναν.

Πέρασαν ἀπὸ τότε κάμποσοι μῆνες ποὺ ἡ Μαρτίτα ζοῦσε σὲν ἑξοχόγειο ἐξοντάζοντας τὴς μικρὰς οἰκονομίας τῆς καὶ ψάχνοντας τοῦ κάκου νὰ βρῇ καμμίαν δουλειά. Ἡ ἐποχὴ δ. μῶς ἦταν δύσκολη καὶ ἄλλως τε, εἰ ἦταν τὰ χα ἱκανὴ νὰ κἀν αὐτὴ ἡ κοπέλλα ποὺ εἶχε γίνεῖ τόσο νωθρὴ μέσα σὲν δέκα χρόνῳ τῆς τεμπέλικης ζωῆς τῆς; Ἐξ ἄλλου, παντοῦ τῆς γύρευαν πιστοποιητικά, ποὺ αὐτὴ δὲν εἶχε. Ἀπὸ ζήτησιν σὲ ζήτησιν, ἔγινε μιὰ ἀπὸ ἐκείνας τὴς ἀλήστους ποὺ παίρνουν σειρά σὲν λαϊκὰ συσσίτια καὶ ποὺ γεμίζουν τὰ νύχτερινὰ αὐτοῦ.

Τότε ἐσκέφθηκε νὰ κἀν ἕνα ἄλλο ἐπάγγελμα, τὸ πῖο εὐκόλο ἀπὸ ὅλα. Ὅμως τὰ μόνον τὰ ἐποκεῖται ποὺ τῆς ἔκαναν διάφορα αἰσχυρὰ προτάσεις, τῆς ἐφάνηκαν τόσο φοβερά, ποὺ τῶσδε σὲν πῶς καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καμμίαν ἀπάντησιν οὐ κανένα.

Ἐνὰ ἀποράδον, στεκόταν σὲν γέφυρα τοῦ Σολφερὶνο καὶ ἀνέειχε τὰ λαδομένα κύματα τοῦ Σηκουάνα μ' ἕναν πόθο κρυφὸ νὰ τελειώσῃ μιὰ γιὰ πάντα μὲ τὴν ἀθλία ζωὴ τῆς. Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ εἶδε νᾶρχεται ἕνας ψηλὸς κίρρος, ποὺ τὸ πρόσωπό του τῆς φάνηκε συμπαθητικὸ. Ἡ Μαρτίτα τὸν σταμάτησε: «Κύριε, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ νυσταγμένη ἀπέκμαστικὴ καὶ ἀπεφάσιμα νὰ πῶσιν αὐτὸ ποτὶ μὴ κάνει τόσο κρύο, καὶ ἔπειτα φοβάμαι τόσο πολὺ!...»

Ὁ ἀγνώστος τὴν ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ καὶ τὴν ὠδήγησε σ' ἕνα γειτονικὸ μπόρ. Ἐκῶναν γνωριμὰ μπροστὰ σ' ἕνα ζεστὸ πῶντιν κι' ἕνα ποτήρι κρασί.

— Λέγομαι Πάτρικ Κεντάλ, εἶπε ὁ ἀγνῶ

στος κύριος καὶ γυρεύω ἴσα. ἴσα ἕνα πρὸ σῶπο τῆς ἐμπροσθέντος μου, γιὰ νὰ παίξῃ κοντὰ μου κάποιον εἰδικὸ ρόλο. Σὰς παίρνω λοιπὸν, μαζί μου. Θὰ σὰς φερθῶν ὅλοι πολλὴ καλὰ καὶ θὰ περνᾷς γιὰ «φίλη» μου. ἴσως μάλιστα νὰ μὰς πᾶσουν ἐπ' αὐτοφῶν. Ὡς ἡσυχάσῃ, δὲν θὰ σὰς ἀγγίζω! Ἀν παῖξετε καλὰ τὸ ρόλο σας, θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπίτι μου μὲ καμμίαν δεκαριά χιλιάδικα σὲν τσέπη!

— Ἀ, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρτίτα μ' ἕνα χλωμὸ χαμόγελο, εἰμαι ἔτοιμος γιὰ ὅ,τι δῆποτε μὲ ζήτησε.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἡ Μαρτίτα ἐγκατεστάθηκε σὲν μπουλὲρ Μαλέριμ, πρῶ γοντας σὺν πριγκίπισσας καὶ καλοπερνώντας ὅσο ποτὲ τὴν ἐζή τῆς. Ὁ κ. Κεντάλ τὴν πῆρε ἀμέσως σ' ἕνα μεγάλον κατάρτιμα, ὅπου ἡ φτωχικὴ περβολὴ τῆς ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὰ παποῦσια ὡς τὸ καπέλλο! Ταυτοχρόνως εἶχε παραγγείλῃ ἕνα σωρὸν τουαλέτες σ' ἕνα μεγάλο ραφάδικο, ἐπειδὴ ὁ προστάτης τῆς ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐμφανίσαι πάντοτε πολὺ κομψοταμένη.

Τὸ ἐκκούρασμα, ἡ καλὴ τροφὴ, οἱ τουαλέτες εἶχαν κυριολεκτικῶς μεταμορφώσῃ τὴν Μαρτίτα. Δὲν θάχευε κανεὶς πῶς ἦταν ὡς παρὰ, ὅμως ἦταν ἀσφαλὲς πολὺ νόστιμη. Κάθε πρωτὶ, ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, ὁ Πάτρικ τῆς ἐφίλουσε μὲ ἐπιστημονικὴν τὴν χεῖρ καὶ ἐρευνε ἀμέσως. Καὶ ἡ Μαρτίτα ἐμένε μὲ νῆ δὴ τὴν ἡμέρα. Τὸ θρόνῳ ὅμως συνώδευε τὸν κ. Κεντάλ γιὰ τὸ δειπνῶ. Διὰ τὴν αὐτὴν νῆθας ἕνα ρεστωρὰν τῆς μῶδας. Μέσα σὲν κόσμο ὁ Πάτρικ ἦταν παρὰ πολὺ περιποιητικὸς ἀνέναντί τῆς, λές καὶ ἦθελε νὰ γίνετα ἀντιλήπτο ἀπὸ ὅλους τὸ φέρσιμό του. Ὅταν ὅμως ἐμένε μόνον, ἦταν ψυχρὸς σὺν πάγος. Πέρασε ἔτσι μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα, ὥσπου ἡ Μαρτίτα ὑπόσχεσε νὰ μάθῃ τὴς ἀφορμὰς ποὺ ἐπέβαιναν σὲν προστάτη τῆς νὰ τῆς φέρνῃται ἔτσι.

Τρώγανε ἐκεῖνὸ τὸ θρόνῳ σὲν ταβέρνα τοῦ «Μαῦρου Ἰπποῦ» καὶ ὁ κ. Κεντάλ, τοῦ δ. πῶου τὸ ἐλέμῳ ἐκανε σὲν μεταδῶν τὸν γύρο τῆς αἰθούσας, τῆς ἐδεῖε διακριτικὰ μιὰ π. χεῖρ ἐλθεῖναι κυρία, ποὺ καθόταν μαζί μὲ μιὰ συντροφιά.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γυναίκα μου, μωρουδιόρις ὁ Κεντάλ σ' αὐτὴ τῆς συντροφῆς του. Μὴ στρέφετε τὸ κεφάλι, μὰ μάσατε εὐθὺς καὶ νὰ μοὺ μιλάτε σὲν ἐνίκῳ...

Τῆς ἐξήγησε τότε πῶς ζοῦσαν χωριστὰ ἀπὸ καιρὸ καὶ πῶς ἡ κ. Κεντάλ ἀνιόταν μὲ πείσμα τὸ διαζόγιο, ἐπειδὴ δὲν ἐχῶνευε τὴ νεορὴ γυναίκα ποὺ ἦταν ἡ πραγματικὴ «φίλη» του καὶ ποὺ θὰ γινόταν μετὰ τὸ διαζόγιο γυναίκα του.

— Μὰ, ράτῃς ἡ Μαρτίτα, γιὰτὶ δὲν ζῇ τῇσσε νὰ βρῇτε μέσα σὲν περιβάλλον σὰς τὸ ἀεὶ κέρανον ποὺ θὰ μπορούσε νὰ τραβήξῃ ὅλη τὴν μὴν τῆς γυναίκας σας;

— Ἐπειδὴ «ἡ φίλη» μου θὰ ὕφερε πολὺ ἀπὸ τὴν ζήλεια τῆς! Ἐνὸς ἅμα ἡ γυναίκα μου μάθαῖν πῶς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ κοπέλλα φτωχὴ, ποὺ τὴν ἐμάζεψα ἀπὸ τὸ δρόμο, θὰ ἦνύ χαζὸ λίγο.

Ἡ φάρσα πέτυχε ἀρκετὰ καλὰ. Ἡ κ. Κεντάλ, ποὺ τὴν ἐξώσαν ἐπιτηδεῖας οἱ φίλοι τοῦ σούζου τῆς, συνέλαβε ἐπ' αὐτοφῶν τοὺς ἐνόχους σὲν μέγαρο τῆς ὁδοῦ Μαλέριμ. Αὐτὰ ἔγινε πᾶρα πολὺ εὐκόλο, ἀφοῦ ὅλα ἦσαν πρὸς παρασκευασμένα γι' αὐτὴ τὴν λῶν. Ὅταν ἔ. ἐξέδωθ τὸ διαζόγιο, εὐχάριστης χαροῦνιμος τῇ Μαρτίτα καὶ τῆς ἐξήγησε τὴν ἀδεια νὰ τὴν παρουσιάσῃ σὲν ἀλβανίη τοῦ φιλενάδα. μὲ τὴν ὁποία συλλογίζονταν νὰ παντρευθῇ ἀργότερα.

Τὴ φρίκη ὅμως! Ἡ φίλη του ἦταν ἡ Ἀλίναν Τροφύ, ἡ ἀδελφὴ ἐκείνου μὲ τὸν ὅποιον ἡ Μαρτίτα εἶχε ζήσει δέκα ὀλόκληρα χρόνια! Ἐστὶ λοιπὸν, αὐτὴ ἡ γυναίκα ποὺ εἶχε ἀπογυμνώσει τὴν φτωχὴν Μαρτίτα, ποὺ τὴν εἶχε διώξει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς, θὰ παντρευόταν τὸν θαυόπλοτον αὐτὸν ἄνθρωπον!

Θὰ γινόταν πλοῦσια, τιμημένη, εὐτυχισμένη, ἐνὸς αὐτὴ θὰ ἀνογαζόταν νὰ θανατῶσῃ σὲν φρικτὴ ἐτώγια! Τὸ θράθυ ἐκείνο ἡ Μαρτίτα προστάθηκε νὰ δαλὴ μπρὸς ἐλές τῆς χάρες τῆς γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὸν Πάτρικ! Ὡστόσο, οὐτὸ τὰ νᾶζει, οὐτὸ τὰ προκλητικὰ ντεζαμπιγνέ, οὐτὸ τὰ δάκρυα κατάρθωσαν νὰ νικήσουν τὴν ψυχρότητα τοῦ! Τότε ἡ Μαρτίτα πῆβαινε τὴν ἀπόφασίν τῆς. Ἀν ὁ Κεντάλ γι' αὐτὸν, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν κληρονεμῇ, ἀφοῦ δὲν εἶχε διαθήκῃ τὸν ὁμοῦ τῆς λεία, θάμενε σχεδὸν τόσο φτωχὴ, ὅσο καὶ ἡ καμμένη ἡ Μαρτίτα, ὅταν πῆβαινε ὁ Τροφύ... Καὶ ἂμα παρουσιάσθηκε ὁ Κεντάλ τὸ ἀπὸ γυναικα γιὰ νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ, ἡ νῆα γυναίκα τοῦ φύτεψε ψυχρὰ δὺ ἀφαίρες σὲν στήθος...

— Συλλάβετέ με! ἐφῶναξε ἔπειτα ἡ Μαρτίτα μὲ μιὰν ἄγρια χαρὰ σὲν μᾶτια, ἐσκότωσα τὸν ἐραστὴ μου!

ΖΑΚ ΚΩΝΣΤΑΝ

6.- ΜΙΑ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ

Ἀπὸ τὴν πτέρυγα τῶν ἀκροατῶν τῆς με γάλης αἰθούσας τῆς Ἑγκυκλοπαιδικῆς Μορφώσεως, ὁ Μίμης Σμαρῆς παρακολοῦθε μὲ ζωρὸ πάντοτε ἐνδιαφέρον, τὸ ἐνερ κτήριο μάθημα τῆς ἱστορίας τῆς κατακτῆσεως τῆς Σελήνης.

Ἐστὶ μετὰ τὴν τεχνητὴ δημιουργία ἐπάνω σὲν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης, ἐλαφροῦ στρώματος ἀναπνευσίμου ἀέρος, ποὺ ὅσο ἐλάχιστο καὶ ἂν ἦταν, ἀρκούσε γιὰ τὴν ἐλαστικὴν τῶν ταπεινῶν φυτῶν, χλόης καὶ τὴν φυσικὴ παραγωγὴν ἀτμῶν, μετέφεραν σπῆρους ποὺ ἐξελάσταν καὶ εὐδὸ κίμησαν σὺν τῷ χρόνῳ. Ἀπὸ τότε, τὸ νεκρὸ ἄστρο ἀνεστήθη. Ἡ ἀτμόσφαιρά του ἀκολουθοῦσε τὴν ἐξέλιξιν τῆς.

Σιγὰ - σιγὰ, οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς ἐπρόσεξαν κάποιαν ἀλλαγὴν σὲν τῷ δορυφόρῳ, τὴν ὁποῖαν ἐκάλυπταν τώρα σὺν νεφώδεας τοῦλipes καὶ τὰν ὁποιον τὸ φῶς ἐσκότιζαν ὑπερχεῖς μαθίεις ἀποχρώσεις. Τὴν ῶρα, μπορούσε νὰ ζῇ πῖο καλὴς ἐκεῖ. Μεγαλύτερα φυτὰ ἀρχίσαν νὰ ἐλασάνουν. Μετέφεραν σὲν ἀρχὴ μικρὰ ζῶα καὶ ἐπειτα μιὰν ὀλόκληρη κίβωτὸ τοῦ Νῶε! Τὸ ζωϊκὸ αὐτὸ βασίλειον θὰ συντελίσῃ μὲ τὴν εἰσφορὰ ὀργανισμῶν ὕλων, σὲν νὰ γίνῃ κατὰ τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους ἡ Σελήνη κατοικήσιμη γιὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ δημιουργηθῇ ἐστὶ μιὰ παρακαταθήκη ζωντανῶν ἐνεργειῶν.

Ἐκεῖ ἐρίσκονταν τὰ πράγματα, τὴν ἐποχὴ τοῦ Μίμη Σμαρῆ καὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐκαίε ἀκόμη πραγματικὴν κατάρτιση τῆς ἐναερίου ἀποικίας του, κανεὶ ὥστόσο συχνὰς ἐκδρομὰς ἐως ἐκεῖ καὶ συνηθίζει σὲν ἀρκετὰ τραχὺ κλίμα τῆς. Τὰ ζῶα τῆς Γῆς ποὺ ἐξαφανίστηκαν, ἐκτός τῶν ζωολογικῶν κήπων, ἀναπτύσσονται ἐλευθέρῳ ἐκεῖ καὶ μεταμορφοῦνται φυσικῶς γιὰ νὰ πρσαρμοθοῦν σὲν νέους ὄρους τῆς ζωῆς τῶν.

Κανένα ἐμπόδιο, ἐφόσον τὸ ἐμπόδιο τοῦ κενοῦ ὑπερηγήθηκε, δὲν μπορεῖ πῖο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀνθρωπότητος σὲν Σελήνη. Μένουν ἀκόμα πολὺ λίγα πράγματα πρὸς ἐξουδετέρωσιν: ὁ καιρὸς καὶ ἡ ἀπόστασις.

Ὅταν ὁ Μίμης Σμαρῆς βγαίνει ἀπὸ τὸ μέγαρο ποὺ στεγάζει τὰ διαμερίσματα τῆς Ἑγκυκλοπαιδικῆς Μορφώσεως, θὰ εἶνε περίπου ἡ ὥρα πέντης. Τοῦ προεξέει ἐντύπον σὲν ἡ ἀσυνήθιστη ὄψις ποὺ παρουσιάζουν οἱ Ἀθηναῖοι δρόμοι. Τὰ περιστρεφόμενα πεζοπόρια εἶνε κενὰ, ἡ κυκλοφορία τῶν τροχοφόρων ἔχει διακοπῇ. Ἐνα πικρὸ καὶ ἀκίνητο πλῆθος ἔχει καταλάβει ὅλο τὸ πρὸς τοῦ μεγάλου δρόμου, χιλιάδες πρόσωπα εἶνε ὀκνημένα πρὸς τὸν οὐρανὸν, ὅλα τὰ ἐλέμματα κορφαμένα ἐπάνω σ' ἕνα ὀρθογώνιο λευκὸ ὕψος, ποὺ εἶνε τεταμένη ἐμ πρὸς ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

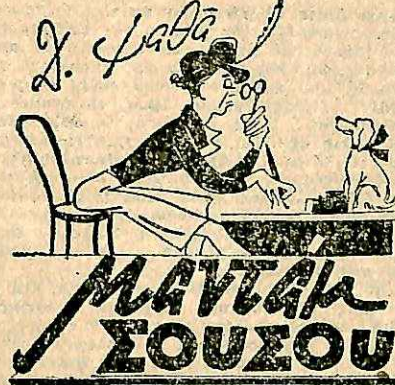
Ἐμφανικά, διάφορα γράμματα χαράσσονται μυστηριωδῶς ἐπάνω σ' αὐτὸ καὶ διαβάζονται μὲ περιέργεια:

«Ἄρα τρεῖς. Ὁ ἔλεγχος ἐπὶ τῶν λογαριασμῶν κάποιον ἀνόματι Πέτρου Λεφάτη, ταμίου τῆς Ἑθνικῆς Ἐταιρίας Ὀικονομίων Προϊόντων», εὐρισκομένου ἐν κανονικῇ ἀδείᾳ, ἀπεκάλυψε καταχρηστικὴν τριῶν ἐκατομμυρίων. Μεταδίδομαι αὐτὴ τὴ στιγμὴν διὰ τῆς τηλεγράφου, σ' ὅλας τὰς γωνίας τοῦ κόσμου, τὴν φωτογραφία τοῦ καταχραστοῦ, ποὺ καθὼς ε. μετὰ εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμε, ἀπουσιάζει ἀπὸ τὰς Ἀθηνῶν».

Ἡ ὁδὸν ἐτυλίχθηκε σχεδὸν ἀμέσως σὺν ἕνα σπῆρ καὶ σὲν κενὸ τῷ παραθύρῳ παρουσιάσθηκε μιὰ πελώρια φωτογραφία τοῦ ἐνόχου ταμίου, τὴν ὁποῖαν ὀπδεχόταν σὺν τῇ πλῆθει μὲ φωνὰς ἀποδοκιμασίας.

«Ὡ, εἶνε πολὺ δύσκολο σ' ἕναν κακοποιὸν, σὲν ἐποχὴ τοῦ Μίμη Σμαρῆ, νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρια τῆς δικαιοσύνης!

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μέχρις ἐνὸς σημείου τὰ πράγματα δὲν ἐπῆγαν ἀπολύτως ἄσχημα. Γιὰ τὴν ἀκρίβειαν ἄσχημα ἦσαν, ἀλλὰ δὲν ἦσαν τραγικά. Ὁ Παναγιωτάκης, ὡς σύζυγος, ἐξεδιόχθη κατόπιν τῆς πρωτοφανοῦς διαγωγῆς ποὺ εἶχε δεῖξει. Ἡ προσβολὴ ποὺ ἐκάνε σὲ μιαν κυρίαν τῆς περιωπῆς τῆς μαντῆς Σουσῆς ἦταν βαρὺτῆ καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἀντιμετωπισθῇ παρὰ μόνον μὲ αὐτὸ τὸ μέτρον.

Ἀλλὰ ἡ ἀποκομὴ τοῦ Παναγιωτάκη ἔλκε ἕνα πρόβλημα καὶ ἐδημιουργοῦσε δευτέρον. Ὁ Παναγιωτάκης δὲν ἦταν μόνον σύζυγος. Ἦταν συγχρόνως — πρὸ πάντων αὐτῶν — προμηθευτὴς τῆς αὐτῆς ἐξοχότητος τῆς ἀειεράστου πυργοδεσποίνης τοῦ Βουβούλα.

Σὲ ὅ,τι ἀφορούσε τὰς προμηθείας τοῦ σπιτιοῦ, οὐτε ἀνακατεῦσαν οὐτε κατεδέχοντο νὰ ἀνακατεῦθῃ ἡ Σουσὴ. Κυρία ὑπερῶν, ἀξιοπρεπὴς, ἀνιτέρα, ἐστέκετο σὲ περιωπῇ καὶ ἐκρατοῦσε ψηλὰ τὴν θέσιν τῆς. Γιὰ ὅλα, λοιπὸν, ἐφρόντιζε ὁ Παναγιωτάκης. Ὅ,τι ἐτρώγε ἡ Σουσὴ τὸ ἐβρίσκε ἐτόιμο. Ὁ Παναγιωτάκης ἐπῆγαινε τὴν ἀγορὰ, αὐτὸς ἐστέκεταν σὲν γραμμῇ, αὐτὸς ἐφῆνε βόλτα τὰ μακάλικα, αὐτὸς, μὲ δὺ λόγια ἐταλαιπαρεῖτο. Ἡ Σουσὴ τοῦ πολὺ - πολὺ τοῦ ἔκανε παρρησίαν.

- Παναγιώτη,
- Τί θές, ζαργάνα;
- Παντάρια ἐφῆρες πάλι;
- Ὀχι, τοῖτοῦρες.
- Νὰ τίς ἰδῷ.

Τῆς ἔδειχνε τότε τὴς ἀγγινῆρες ὁ Παναγιωτάκης, ἔρριχνε ἕνα βλέμμα μὲ τὰ φασμαίν τῆς ἡ Σουσὴ σὲν βάθος τοῦ κοιλιοῦ καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπο μὲ περιφρόνησιν καὶ ἐλαφῶν δόσιν ἀδιδίας. — Σαχλὴ! Ἐξακολουθεῖς τὰ ἀνόητα ἀστεῖα ὡσάν νὰ ὀμιλῇς μὲ γυναikoῦλες. Ὀχι πῶς καὶ οἱ τοῖτοῦρες τίποτις σπουδαῖα, ἀλλὰ ἀπὸ λαγωνικά πρῶσιμῳ ψαροεῖ δῇ. Ἐξ ἄλλου ἐγὼ ἔχω γευθῇ εἰς τὴν πολυπράγματον ζωὴν μου τόσον ἐκλεκτὰ πρᾶγματα, ὥστε οὐδὲθως ἔχω ἀνάγκην νὰ συγχέω καὶ τὸ φαγητόν, ἕνα πρᾶγμα ὅπου σκεπτόμαι τὸ τελευταῖον ἀπὸ ὅλα.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἀποφιν ἐπαρηγορήθη ἀρκετὸν καιρὸν ἡ Σουσὴ. Ἐπίστευε ὅτι λέγειν ὅτι εἶχε γευθῇ εἰς τὴς ἡμέρας τοῦ μεγάλου τῆς πλοῦτου ὅ,τι ἐκλεκτὸν ὅ,τι πῆρχε, εἶχε ἱκανοποιήσει ἀπὸ πάσης ὁπῶς τῆς τὸ στόμαχόν τῆς καὶ συνεπῶς δὲν εἶχε καμμίαν ἀνάγκην νὰ κυνηγᾷ τώρα ἐκλεκτὰ πρᾶγματα. Ἐπ' ὅ καὶ ἠρκεῖτο εἰς ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ βρεθῇ.

Ἀλλὰ τώρα; Ἰδοὺ ὅτι ἐξήφανισθη κατὰ τρόπον τὸς ἀξιοπρεπῆς ὁ τροφὸς τῆς. Ὅτε νὸν δῇ σὲν μᾶτια τῆς δὲν ἦθελε ἡ Σουσὴ τοῦ προβλήμα ὅμως ἐρεπλέκετο ὅλο καὶ πρὸς σῶσόν.

Ποῖος θὰ ἐνώνιζε; Ἡ ἴδια; «Ποτέ. Προτιμῶ νὰ ἀποθῶν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴν αἰτίαν — καθότι λεπτὰ ὑπάρχουν — παρὰ νὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὴς τσοκαρίες καὶ νὰ περιμένω γραμμὴν.» Πολλὰς φορὲς τὸ εἶπε αὐτὸ. Ἀλλὰ τελευταῖως ἄρχισαν νὰ σπῖγγουν τὰ πράγματα.

Ἡ πεῖνα δὲν ἀστείνεται. Εἶνε κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀντιμετωπισθῇ μὲ τίποτε. Ὁ στόμαχος δὲν γινῆται ἀξιοπρεπῆς καὶ ὅταν ἡ κοιλία ἀρχίζῃ νὰ ἀνα-

κρούῃ τὴν ἐνάντη συμφωνίαν, δὲν χωρεῖ κανενὸς εἶδους ἀσπρέπεια.

Ἐπείνασε ἡ Σουσὴ. Τὴς πρῶτες ἡμέρας προσεπάθησε νὰ περῶσῃ μὲ λίγο ψωμί καὶ μερικά χόρτα. Ἀλλὰ αὐτὸ τῆς ἐφῆνε φοβερὴ λιγούρα καὶ δὲν μπορούσε πλέον νὰ κρατηθῇ σὲν πῶς δια τῆς. Ἐπ' ὅ καὶ ἀπετάθη ἕνα πρωτὶ σὲν ἀντικρινὴν γειτονίαν τῆς. — Κυρία Πανωραία... — Καλημέρα σας, κυρία Σουσὴ. — Γιὰ ποῦ;

— Πῶς νὰ δῶ ἂν θὰ βρῶ νὰ ψωνίσω τίποτε. Τώρα, βλέπετε, μὲ τὴν ἔλλειψιν τῶν συγκοινωνιῶν δὲν ἐρχονται πρᾶγματα ἀπὸ τὰ χωρία καὶ τὴς ἐπαρχίας καὶ ὑπάρχει σπανιότης εἰς τὰ ζῶντα. Ἀλλὰ πάλι παντάρια, ἀγγινῆρες καὶ τὰ παρὰ μοῖα μπορεῖ νὰ βρεθῶν.

Ἡ Σουσὴ λημονήσασα πρὸς στιγμὴν τὴς δύσκολας στιγμῆς, ἐπῆρε τὸ ἀγερώχως προστατευτικὸν ὕψος τῆς καὶ εἶπε πρὸς τὴν γειτονίαν τῆς:

— Ἐρεῖς, κυρία Πανωραία, συνδέεσθε μὲ τὰ μαρναῖα καὶ τὰμπκαλικά καταστήματα. Ἐγὼ, ἕνεκα κοινωνικῆς διαφοράς δὲν γνωρίζω κανένα. Περικαλῶ πολὺ νὰ μοὺ ψωνίσαι τίποτις καὶ σὰς δίνω καὶ μωρμποῦαρ διὰ τὸν κόπον σας.

Ἡ κυρία Πανωραία ἦταν ὁ πῖο ἰδιότροπος χαρακτηριστὴ ἀπὸ ὅλης τῆς γειτονίας τῆς Σουσῆς. Τὴν κύτταξε θυμωμένη καὶ τῆς ἀπήντησε:

— Καὶ ἐρεῖς, κυρία Σουσὴ, συνδέεσθε μὲ τὰ ἀριστοκρατικὰ καταστήματα. Ὅταν, λοιπὸν, ψωνίσαι νὰ μοὺ στείλειτε καὶ μὲ νὰ νὰ σὰς τὰ πληρώσω εὐχαρίστως καὶ μὲ αὐτὸ τὸ μέτρον.

Καὶ ἔφῃσε τῇ Σουσῇ σὲν κρύα τοῦ λουτροῦ. Γιὰ πρῶτὴ φορὰ ἡ πυργοδεσποῖνα τοῦ Βουβούλα ἐστενοκαρτήθηκε τόσο πολὺ. Τὴν κἀν ὅμως; Λύσις δὲν ὑπῆρχε ἄλλη. Τὴν ἐπῆρνε τὸ πρῶτὶ, πιεσθεῖσα ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἀνάγκην καὶ μολὶς καὶ τορβάνουσα νὰ κρατηθῇ σὲν πόδια τῆς, ἀπεφάσισε νὰ βγῇ γιὰ ψώνια.

(Π Ε Ρ Ι Λ Η Ψ Ι Σ Π Ρ Ο Η Γ Ο Υ Μ Ε Ν Ω Ν.
"Η Υβέττ εινε κόρη του κόμητος Ζεράρ ντε Ζιρά και της κομπίσης Νάντιας. Άλλα στή γέννησή της, ο πατέρας της έλαβε ένα ανώνυμο γράμμα όπου του έλεγαν ότι η μικρή που γεννήθηκε εινε κόρη της γυναικός του και του φίλου του Ροδόλφου ντε Τρενύ. Έξω φρενών ο κόμης παίρνει την νεογέννητη και την δίνει σε μία μέγαρισα Μαργκώ, να την ανατρέφει. Αυτός φεύγει για το Μαρκο και η Νάντια μένει απελπισμένη, με μόνη παρηγοριά το αγρόρακι της 'Αλδέρτο.

Τα χρόνια περνούν δυστυχισμένα για τη μικρή Υβέττ. Η Μαργκώ την βασανίζει και τώρα που έγινε μία όμορφη κοπέλλα, την σπρώχνει να γίνει έρωσιμένη του Φερνάνδου Φροντέ. Η Υβέττ αρνείται, αλλά αναγκάζεται να δεχτεί του. Μία μέρα, στο δάσος της Βουλώνης της επιτίθεται ο Φερνάνδος. Η Υβέττ φωνάζει βοήθεια. Εκείνη τη στιγμή περνάει τυχαία από εκεί ο 'Αλδέρτος (ο αδελφός της, που δεν την γνωρίζει θέλεια). Σπεύδει να σώσει την άγνοστη κοπέλλα. Λογοφέρνει με τον Φερνάνδο Φροντέ (που δεν του εινε άγνωστος, επειδή έρχεται συχνά στο σπίτι ως παλιός φίλος του πατέρα του). Στο τέλος μονομαχούν, ο Φερνάνδος τραυματίζεται έλαφρά και αποφθιγίζεται. Απειλώντας τον 'Αλδέρτο ότι θα μαρτυρήσει κάποιο μουσικό στο στή μητέρα του, αποσπάει την υπόσχεσή του ότι δεν θ' αναφέρει λέξη για τη μοιή μαχία.

Ο 'Αλδέρτος έρσκει μιά καλή θέσι παιδαγωγού για την Υβέττ. Η Μαργκώ, βλέποντας πως η δθήεν κόρη της δεν γυρίζει σπίτι νομίζει πως πήγε να συγκαταβεί με τον Φερνάνδο και εινε ενάουσιαιμένη. Άλλα λίγες ημέρες μετά ο Φερνάνδος πάει να ζητήσει την Υβέττ στο σπίτι της και τότε άποκαλύπτεται η έκταφάνσις της Υβέττ. Για κακή της τύχη, ο Φερνάνδος θέλει τυχαία την Υβέττ με το παιδάκι της κυρία Βαλέρ. Πηγαίνει στο σπίτι όπου εινε παιδαγωγός η κοπέλλα και την κατηγορεί τόσο, που την διώχνουν.

Απλητισμένη η Υβέττ γυρίζει στο σπίτι της Μαργκώ. Αρχίζουν πάλι τις πιέσεις τους για το Φερνάνδο, τόσο που η Υβέττ φεύγει από το σπίτι της και πηγαίνει στή φίλης της Σολάν. Ο 'Αλδέρτος και η Σολάν άγαστούνται, αυτό εινε το μεγάλο μουσικό τους. Τη στιγμή όμως που πάει η Υβέττ στή Σολάν, αντικρύζει μιά τραγική σκηνή. Η μητέρα της Σολάν πεθαίνει. Απλητισμένη πηγαίνει η Υβέττ έρημη, τα έματά της την φέρνουν προς τον Σηκούαν. Στο πάρκο, Κάθετα σ' ένα πάγκο τουρτουρίζοντας, Από εκεί περνάει τυχαία ο Ροδόλφος ντε Τρενύ, και της προσφέρεται να την βοηθήσει. Άλλα η Υβέττ, αρνείται. Το άλλο πρωί πέφτει στον Σηκούαν για να πνιγεί. Την σώζουν. Η κόμησηα Νάντια ντε Ζιρά περνάει τυχαία από εκεί την στιγμή της αυτοκτονίας. Την παίρνει στο σπίτι της, όπου συνόχεται η κοπέλλα και γυνορίζεται με τον Ροδόλφο. Άλλα πηγαίνει και ο Φερνάνδος να έπισκεφθί την κόμησηα και η Υβέττ της εξομολογείται ότι αυτός εινε ο άνθρωπος που την έφερε στο σημείο να θέλη να σκοτωθί. Η Νάντια την κρατεί σπ' τι της και της δημιουργεί μαζί με τον γιο της 'Αλδέρτο, ένα εύτυχισμένο περιβάλλον. Μία μέρα που την έρθηκε μόνη ο Ροδόλφος ντε Τρενύ της εξομολογείται ότι την άγαστ.

Εκείνη τη στιγμή μπαίνει στο δωμάτιο η Νάντια, που άγαπάει χροιά κρυφά τον Ροδόλφο. Η Νάντια εξομολογείται στή μητέρα της ότι ενώ ποει με την ιδέα ότι ο Ροδόλφος άγαπάει την Υβέττ, εν τούτοις δεν την γλεβεί. Μία μέρα έρχεται η Μαργκώ, η με γαίρα και δημιουργεί σκηνή για να πάρη

την Υβέττ μαζί της. Αυτή άρνείται να την ακολουθήσει. Τότε η Μαργκώ έξω φρενών άποκαλύπτει ότι δεν εινε κόρη της Υβέττ άλλά ότι της την παρέδωκε μωρό να την άναθρέψι κάποιος άγνωστος άριστοκράτης.)

22ον

«ΣΟΥ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΩ
ΤΗΝ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΗ ΜΟΥ»

Τρυφερά, όλοι παρηγόρησαν την Υβέττ και την διέβεσάισαν πως δεν έχει τίποτε να φοβηθί, πως θα την υπεστήριζαν ό τι και να κανε η Μαργκώ. Η κοπελλίτσα έρχε άμέσως πάλι το εύτυχισμένο της χαμόγελο, και ένοιωσε πως είχε φύγει ένα μεγάλο θάρος από την ψυχή της, από τη στιγμή που άναγκάστηκε να μην κόρη του Ζερώμ και της Μαργκώ. Προτιμούσε νάχη τον κτύπο ότι δεν έγνωριζε γονείς, παρά να την κείη η πίκρα ότι δεν την άγαστούν οι γονείς της και ότι την έσπρωχναν στην άπώλεια.

Μέσα στην γενική συγκίνηση, είπε ο 'Αλδέρτος στή μητέρα του:

— Μπορώ να σου πω δυό λόγια, μητέρα; Και όταν έρέθηκε μόνος με την κόμησηα, της άπελάλυνε το μεγάλο του μουσικό. Πως άγαστούσε τη Σολάν, μιά καλή, φτωχή κοπέλλα, όρρανή, και πως της ζητούσε την άδεια να την παρουσιάσει στο σπίτι ως άρραβωνιαστική του.

Στην άρχη, δεν θέλησε ν' άκούση λέξη η Νάντια. Άλλα ο 'Αλδέρτος είχε καλή διαλέξει τη στιγμή, που η καρδιά της μητέρας του ήταν συγκινημένη. Η άντιστοιχη της Νάντιας έκάμθη γρήγορα. Και σε μία στιγμή, έδω, σε την συγκαταβεί της να την παρουσιάσει ο 'Αλδέρτος την κοπέλλα να την ιδί. Δεν του έδωσε ύποσχεσι πως θα την δεχόταν για νύφη. Μονάχα να την ιδί ήθελε και θα άποφασίσει άργότερα. Τρελλάς άπο χαρά, έφυγε ο νέος, άφου προηγουμένως άπελάλυνε στήν Υβέττ το μουσικό του. Παραξενεύθηκε η Υβέττ λιγάκι που της το είχε κρατήσει κρυφά η φίλη της, αλλά νίκησε μέσα της η χαρά. Έξω άλλου, ήταν και αυτή εύτυχισμένη στον έρωτα του Ροδόλφου. Ο 'Αλδέρτος είχε πως θα έπληγαινε να φέρη τη Σολάν. Η κόμησηα η μητέρα της και η Υβέττ περίμεναν γεματές άνηπομνησία. Και επί τέλους, άνοιξε η πόρτα και, άκτινοβολώντας άπο χαρά, έφάνηκε ο 'Αλδέρτος με την Σολάν.

Η μικρή ήταν χλωμή έπως συνήθως, με ένα σοβαρό χαμόγελο που έκανε συγκινητική τη λιγάκι άσθητη της φυσιογνωμία. Προχωρησε με δειλή χαρά προς την κυρία ντε Σεβεράκ και της έφίλησε το χέρι, έπειτα έκαίρετση με σεβασμό την κόμησηα και χαμόγελα σε της Υβέττ.

— Μαμά, είπε ο 'Αλδέρτος σταθερά, σου παρουσιάζω την άρραβωνιαστική μου. Άν και δεν είχε την συγκαταβεί της μητέρας του, ένομισε πως μ' αυτή την έπιστη παρουσιάσει έλυνε το ζήτημα. Η κόμησηα όμως έκτύπησε τη μικρή με μάτια πλώρια, ήταν τόσο παράξενο το ύφος της, που όλοι έτρομαξαν πως ο 'Αλδέρτος την είχε θυμώσει με την θία του να πη την λέξι 'άρραβωνιαστικήα.

— Μητέρα... άρχισε ο νέος. Μά η Νάντια τον έκοψε. Ήλθε κοντά στήν Σολάν, και πήρε μέσα στα χέρια της το κεφάλι της κοπέλλας, που έτρεμε από την συγκίνηση. Της έσπικσε τα μαλλιά και έψηλάφησε με τα χέρια της μιάν ούλη που είχε η κοπέλλα στο μέτωπο. Κι άεσπασ, εκεί που δεν τον περίμενε κανένας, έβγαλε η Νάντια μιά φωνή.

— Κόρη μου!... Και σωριάστηκε άναίσθητη στο πάτωμα. Όταν συνήλθε, έζήτησε να την άφήσουν μόνη με την Σολάν λίγη ώρα. Έφυναν οι άλλοι και η Νάντια έσφιξε σάν τρελλή την κοπέλλα στήν άγκαλιά της. Η φωνή της ήταν πνιγμένη.

— Κόρη μου, παιδί μου, έλεγε. Όχι, δεν μπορείς να γίνης γυναίκα του 'Αλδέρτου. Ο 'Αλδέρτος εινε άδελφός σου. Δεν

πρέπει όμως να το μάθη κανείς. Ούτε αυτός ο ίδιος ποτέ... Θα μισηση τον πατέρα του... Ποιος ξέρει τι μπορεί να κάνη, δεν πρέπει να το μάθη. Μά εγώ θα φροντίσω γ' α σένα, γλυκεία μου κορούλα... Μου είπαν πως είχες πεθάνει. Μόλις άκουσα όμως το όνομά σου, άνατρίχιασα. Είχα κάτι σάν προσέσθημα... Και μόλις σε είδα σ' εγνώρισα. Ήσπυν μόλις δυό έτών άταν μου είπαν πως σκοτώθηκες. Κι όμως γνώρισα το χαμόγελό σου, τη ματιά σου. Έβεβαιώθηκε άταν είδα αυτό το παράξενο σημάδι στο μέτωπο. Δε γελ-έμαι. Ναι, συ είσαι η γλυκεία μου η Σολάν, που σε πήραν για να σε σώσουν τάχα και μου είπαν πως πέθανες...

Την άκουγε η κοπέλλα με μάτια όρρανοι-χτα από την έκπληξη. Δεχόταν παθητικά τα χόδια και τα φίλια. Όταν, επί τέλους, σταμάτησε η κόμησηα, είπε η Σολάν.

— Κυρία... λυπάμαι, μά μου φαίνεται πως κανέτε λάθος... Έγώ την μητέρα μου την έγνωρισα, την ξέρω καλά. Δεν ήταν άρχοντισσα σάν και σάς. Ήταν μιά φτωχή γυναίκα, που έκέρδιζε τη ζωή της ξενοδολεύοντάς. Δεν ντρέπομαι να το πω. Έξ' άλλου, το ξέρει και ο 'Αλδέρτος και μου είπε πως σάς το έχει πη.

— Τι σημασία έχει αυτό; την έκοψε η Νάντια. — Ό τι και να ήταν, δεν ήταν η άληθινή μητέρα σου αυτή.

— Δεν ήταν μητέρα μου η κυρά Κατερίνα;

— Η κυρά Κατερίνα; Έκαμε η κόμησηα με έκπληξη. — Ωστε αυτή σε ξαναπήρε; Γιατί μου είπαν έμένα πως σκοτώθηκες; Γιατί με έβασάνισαν τόσο;...

— Άκούστε, κυρία, είπε ευγενικά η Σολάν. Δεν είμαι κόρη σάς. Είμαι έντελως θεοδία πως η μητέρα μου ήταν η κυρά Κατερίνα. Δεν μπορεί θετή μητέρα να κάνη τόσες θυσίες για ένα ξένο παιδί. Η μητέρα μου, άρρωστη, έταμιονάστη σχεδόν, δούλευε όχι μόνο για να με θρέψη, αλλά και για να με σπουδάσει.

— Δεν ξέρω τι την έσπρωχνε να φέρεται με τόση σποργή, είπε η Νάντια. Άλλα έμένα της ίδιας μου είπε και αυτή και ο άνδρας της, πως δεν ήσαν παιδι τους. Και σ' έδωσαν σε μένα, σε πούλησαν δηλαδή, μου ζήτησαν χρήματα για να σε δώσουν.

— Η Σολάν έκοκκίνισε ως τ' αυτιά. — Το ξέρω, είπε σιγά, άν και δεν ήξερα σε ποιόν με είχαν δώσει. Ήταν κάτι που η μητέρα μου το θυμόταν πάντα με όλνι.

Μου το είχε κάνει - δυό φορές, άλλά, θέλω ποντάς πόσο την στενοχωρούσε αυτή η κουβέντα, δεν έπέμεινα να μάθω λεπτομέρειες. Μου είπε λοιπόν πως κάποτε, τυφλωμένοι άπο τη φτώχεια, αυτή και ο πατέρας μου, άποφάσισαν να με δώσουν σε ξένα χέρια. Μου έλεπε τι σπαργμό αίσθάνθηκε άταν έβριε το σπίτι άδειο χωρίς έμένα. Μου είπε ακόμα πως με πήραν από εκεί που με είχαν δώσει, για να με σκοτώσουν και πως μ' έλνχλυνε άπο του Χάρου τα δόντια. Άλλα, σάς έπανα λαμβάνω, λυπόταν υπερβολικά άταν μιλούσε γι' αυτό και άπεφύγε και εγώ να την ρωτάω.

— Ω, έκάμε η Νάντια τρέμοντας όλόκληρη από τη συγκίνηση, δεν εινε δυνατόν να γελείσαι; Κορούλα μου! Θάθελα τόσο πολύ να είσαι κόρη μου...

— Και να άγαπάω τον 'Αλδέρτο. τον άδελφό μου; Έκανε η Σολάν σοβαρά. — Η άγάπη σου θα γινόταν άδελφική άγάπη.

— Όχι, κυρία... Η άγάπη μου με τον 'Αλδέρτο εινε έρω... Εύτυχώς που δεν εινε άδελφός μου...

— Μά έχεις καμιάν άπόδειξη γι' αυτά που λές; Πως να πιστέψω πως είσαι σ' άλήθεια κόρη της κυρά Κατερίνας;

— Έχω μιάν άπόδειξη άρκετά εύγλωττη. Κυτάξτε αυτή τη φωτογραφία.

Έβγαλε η Σολάν μιά παλιά φωτογραφία. Ήταν μιά κοπέλλα ντυμένη με φουστανία παλώς μώδας, στήν ηλικία της Σολάν έπαινω - κάτω. Άν δεν ήταν η διαφορά στο κέντισμα και στο ντύσιμο, θα μπορούσε κανείς να δαλή στοίχημα πως ήταν φωτογραφία της Σολάν.

— Ποιά εινε αυτή; ρώτησε η Νάντια. — Η κυρά Κατερίνα, η μητέρα μου, άποκρίθηκε με συγκίνηση η Σολάν, η μητέρα μου σε ηλικία δεκαοκτώ έτών. Μου μοιάζει;

— Απαράλλοχη, φιδύρισε η κόμησηα κι έδωσε τρέμοντας τη φωτογραφία πίσω.

Κυτάχθηκαν οι δυό γυναίκες με συγκίνηση. Η Νάντια είχε τα μάτια της γεμάτα δάκρυα.

— Ωστε δεν είσαι κόρη μου, φιδύρισε. Και έν τούτοις, σ' άγάπησα σάν άληθινή παιδί μου. Τους λίγους μήνες που σε είχα έδω μωρό, έζησα σ' ένα όνειρο γλυκό, πως έχω και εγώ μιά κορούλα... Τώρα πάλι...

— Δεν θέλετε να γίνω κόρη σας; φιδύρισε η κοπέλλα κυτάχοντας τη Νάντια παρακαλτικά. — Εδίστασε η κόμησηα μιά στιγμή. Έπειτα

άνοιξε την άγκαλιά της. Σε λίγο, ο 'Αλδέρτος που μπηκε, δεν χρειάσθηκε να ρωτήσει τίποτε. Κατάλαβε πως η Σολάν ήταν πιά έπισημως άρραβωνιαστική του. Η κυρία ντε Σεβεράκ άρχισε να κλαίη άταν της έφιδύρισε η κόρη της ποιά ήταν η μικρή. Η Υβέττ άγκάλιασε τη φίλη της με συγκίνηση. Το μόνο που δεν μπορούσε να έξηγήση ο 'Αλδέρτος ήταν τι έλεγαν τόσο ώρα μουσικά η μητέρα του με την άρραβωνιαστική του. Δεν είχε ιδέα αυτός άπο το δράμα της οικογενείας του. Κανένας δεν του είχε μιλήσει. Ήξερε πως ύπηρχε κάποια ψυχρότης μεταξύ των γονέων του το έμάντευε μάλλον. Άλλα έ-έλεπε πως λυπόσε τη μητέρα του άταν ρωτούσε και έτσι άπέφύγε τις έρωτήσεις. Δεν είχε λοιπόν ιδέα για το δράμα της άδελφής του.

Είχαν πη και σ' αυτόν ό τι είχαν πη σ' όλο τον κόσμο. Ότι η άδελφή του που πέθανε νεογέννητη και ότι άργότερα η μητέρα του είχε υποθετήσει ένα κοριτσάκι, που πέθανε και αυτό. Αυτό ήξερε και αυτό πιστευε ο 'Αλδέρτος.

Η Νάντια πήρε τον λόγο της Σολάν πως δεν θα έλεγε λέξη άπο όλα αυτά στον 'Αλδέρτο. Ήξερε τον γιο της εύαίσθητο. Δεν ήθελε να τον ταραξί με άποκαλύψεις του δράματος της οικογενείας. Η Σολάν ύπεσχεθηκε να μην του πη λέξι. Άν την ρωτούσε τι έλεγαν με τη μητέρα του, θα άποκρινόταν ότι η Νάντια πνιγμένη άπο τη συγκίνηση, λιποθύμησε, και έπειτα θέλησε να μιλήση μόνη της κοπέλλας για να θεβαιωθεί άν εινε γυναικα άξια για τον γιο της. Έξ' άλλου, ο 'Αλδέρτος ήταν φυσικά λιγλόλογος και όχι περίεργος, και έτσι θα ίκανοποιείτο εύκολα μ' αυτή την άπάντηση.

Και έτσι η ημέρα αυτή, η γεμάτη συγκίνησις για την οικογένεια, κατέληξε σ' ένα εύτυχισμένο γεύμα, όπου και η Υβέττ και ο Ροδόλφος άντηλάσσαν θερμές μιαιές, και η Υβέττ έξηλασε λιγάκι και δεν έβλεπε την ώρα ν' άποφασίση και ο Ροδόλφος να της κάμη έπιστημη πρόταση και να την παρουσιάσει για άρραβωνιαστική του.

Ήταν τύχη άπίστη θεεία αυτή και άλ άλλοι δεν θα τολμούσε ούτε να το συλλογιστεί. Η εύτυχία όμως της Σολάν της έδινε θάρρος και αυτηνής, και δεν το θεωρούσε πιά τούν άπίθανο να γίνη μιά μέρα γυναίκα του Ροδόλφου ντε Τρενύ.

Η ΝΑΝΤΙΑ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΗΣ

Το θράδυ όμως εκείνης της ημέρας, ενώ όλοι κοιμόταν εύτυχισμένοι, η Νάντια δεν μπορούσε να κλείση μάτι. Όλα τα σημεριά μπερδεμένα της είχαν παραεί. Δεν ήταν και συνηθισμένες οι συγκινήσεις αυτές. Νά νομίζει πως σφίγγει την κόρη της νεκρασστη μνήη στα χέρια της και την άλλη στιγμή να πειθεται πως ποτέ δεν είχε θρή άλήθεια το παιδί της. Άπο σκέψι σε σκέψι, το μυαλό της έγύρισε στή σκηνή με τη μητέρα της Υβέττ. Θυμήθηκε με άδεια τη Μαργκώ και αίσθάνθηκε θαυό οίκτο για την κοπέλλα. Και άεσπασ, ενώ τα συλλογίζονταν αυτά, η καρδιά της έσπρωγισε και ένοιωσε τα χέρια της να παγώνουν. Μιά τρελλή ιδέα της έπέρασε από το νο. Η Υβέττ ήταν έκθετο παιδί. Η Μαργκώ είχε πη πως κάποιος της την είχε πεί κρυφά και της την είχε παραδώσει... Έτσι ο άνδρας της είχε πάρει το κοριτσάκι της και το είχε παραδώσει σε ξένα χέρια.

Μήπως... Δεν τολμούσε ούτε στον έαυτό της να τελειώση τη φράση της. Όταν όμως σηκώθηκε το πρωί από το κρεβάτι της, είχε πάρει κιόλας την άποφασή. Θα έπληγαινε να έρη την Μαργκώ στο σπίτι της και θα την ρωτούσε διάφορες λεπτομέρειες. Συχαίνοταν να άντικρύση πάλι αυτή τη γυναίκα, άλλά η ύποψία που της έκόλλησε έαφνικά μήπως ήταν η Υβέττ η κόρη της έρριζωσε στήν ψυχή της και δεν θα μπορούσε να ήσυχάση άν δεν θεβαιωνόταν. Εζήτησε της Υβέττ την διεύθυνση και πρωί πρωί χτυπούσε την πόρτα του Ζερώμ και της Μαργκώ.

Όταν την είδαν παραξενεύθηκαν και οι δυό τους. Η Μαργκώ πήρε στάσι έγχαρική, ενώ ο Ζερώμ προσάθησε να φερθί ευγενικά. Η Νάντια δεν ήξερε άπο πού ν' άρχιση, για να μην προδοθί. Έτραυόλε σχεδόν:

— Ηλθα για την Υβέττ... Τα μάτια της Μαργκώ άστραψαν. Είπε γρήγορα, με φόρα:

— Άχι, εινε άχάριστο πλάσμα σάς το λέω...

— Δεν πρόκειται γι' αυτό, την έκοψε η κόμησηα. Άλλα θα ήθελα να μου πητε πως έρέθηκε στα χέρια σας.

— Και δεν σάς είπα; Κάποιος κύριος την έφερε νεογέννητη μωρό...

— Πως ήταν αυτός ο κύριος; Έκαμε η κόμησηα σιγά.

— Ήταν... άρχισε ο Ζερώμ.

— Η γυναίκα του όμως τον έκοψε. — Σώπα! Τι άνάγκη έχωμε να δώσωμε πληροφορίες; Τι σε νοιάζει άσένα;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ 'Η συνέχεια.

“Ένα έρωτικό ΓΡΑΜΜΑ”

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ!

“Ένα χρόνο τώρα ο 'Ιούλιος Καρτίς, ένας νέος δεκαοκτώ έτών, ήταν γραμματέας του κυρίου Ντιτιέρ, και άπο την πρώτη μέρα έρωτεύθηκε τρελλά την γυναίκα του κυρίου του.

Κάθε μέρα που πενούσε το πάθος του με γάλυνε. Θάθελε με την θερμή της νεανικής του καρδιά και την έξημμένη παιδική του άπλοκότητα, να κάνη κάτι μεγάλο γι' αυτήν, να θυσιασθάν, να πειθάνε άν χρειάζονταν, για τι ήθελε να τον θυσιασθή εκείνη...

Πόσο ήταν άρσας! Κρυφα έρριχνε τα έλεμμά του επάνω της και έθαύμαζε την λάμψη των ματιών της, τον κατάλευκο τραχήλο

Το διηγηματάκι σας
του ενός λεπτού

ΤΟ ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΚΟ ΡΟΛΟΪ

— “Ωραία, φίλε μου, μ' άγαπάτε... Το έλεγε στα μάτια σας που με κυτάζουνε τοσο περίεργα, σάν χείλη σας που τρέμουν παραμένα για ένα μου φίλημα. Ναι, μ' άγαπάτε... Γι' αυτό και εγώ άποφάσισα να γίνω δική σας! Προσέξτε, όμως, θα σάς δοθί άπο δύο όρους...”

— Τους δέχομαι πριν τους άκούσω, γλυκέα μου λατρεία!...

— Μη ειάζεσθε, φίλε μου! Ο πρώτος λοιπόν όρος εινε να ύσώσωμε το φως για να κρύψω την ντροπή που θα πορφυρώση το πρόσωπό μου στα τρελλά χόδια σας,

— Όχι, όχι, μη μου επιβάλλετε αυτό το μαρτύριο. Όταν μπαίνει κανείς στον παράδεισο, πρέπει τα μάτια του να μωρούν να θουμάσουν όλες τις γύρω όμορφίες και χάρες... Όχι!... Μη γίνεσθε άκαρδη!...

— Σιωπή! τον δέκοφε με το χρώμα της ντροπής χυμένο στο πρόσωπό της. Άκούστε καλύτερα τον δεύτερο όρο τώρα: Βλέπετε το ρολόι αυτό το τόσο γλυκό; Όταν χτυπήση δώδεκα, θα φύγετε ήσυχα και οι χως διαμοιραστές για πάντα! “Ω, ώι μη γελάτε! Δεν θα έξαχατό καθόλου στήν άγάπη σας. Το ρολόι αυτό κάνει άλλως τε έναν δυνατό κρότο που θα με έζηπηση άπο την έρωτική μας ζάλη...”

— Άκαρδη! Άψυχη! Μου χαρίζετε μόνά μου μιά ώρα εύτυχίας; Όχι! Αποτήθετέ με, μιά ώρα θα μου φαίνη ένα λεπτό μόνάχα στή φλόγα του έρωτά μας... — Σας είδοπαί, φιδύρισε φίλε μου, πως με τα λόγια έχασατε ήδη πέντε λεπτά άπο την εύτυχία σας και άν εξακολουθήσετε, θα λυγοτεύετε ακόμα περισσότερο την μοναδική ώρα της άγάπης!

Είχε δίκρη! Τα δευτερόλεπτα ήσαν πολυτιμότερα και άπο τα πιο σπάνια άτιμολοκά πετράδια. Άρκήθηκε πως θα τηρήση τους δυό όρους, όσο γρηγορότερα μπορούσε και την έπηρε άληθινος στήν άγκαλιά του, παλασκώνοντας μετά πρώτα της καθεμία τις θαυμάσιες δαντέλλες της μεταξύ της άρραβωνιαστικής καλύπτρας της.

“Ο χρόνος κυλούσε... γρήγορα!... γιατί ο πόθος και η άγάπη χρειάζονται όλόκληρη χρονία να σέουσυν άταν εινε μεγάλοι! Άνάμεσα άπο τις θαραίες κουρτινες άρχισε με το πέραςμα της ώρας να αναγλυστορά ένα δειλό νυσταγμένο φως και ο τρελλός έρωτεύμενος νιγάνθηκε σε μιά στήμη με την άπάντοχή πως, το τελευταίο δευτερόλεπτο είχε φθάσει.

— Κρηιά! φιδύρισε λυπημένα. Έφθασαν τα μεσάνυχτα. Και πρέπει να σάς άφσω για πάντα! Πόσο πολλά χόδια είχα ακόμα να σου χαρίσω, άγάπη μου!...

“Ένα χαρούμενο πονηρό γέλιο της όμως τον δέκοψε:

— Για κυτάξτε! το είπα σιγά.

Και με το γυμνό ροδάλευκο χέρι της παραέμρισε γοργά τις θαραίες κουρτινες που έσκέπαζαν το μεγάλο παράθυρο. Ένα φως ζωηρό έξυθθηκε στήν κάμαρα και έφώτισε τα άσυγκριτα κάλλη της. Είχε ξημερώσει.

— Μά... καλά και το ρολόι; Το ρολόι τη ρώτησε χαμένα.

— Κουτέ! το έγέλασε χαδιάρικα. Είχα σπάσει πριν έρθης το άκατήριο και το ρολόι δεν έδούλευε πιά...

ΚΑΤΟΥ ΜΑΝΤΕΣ

της, τον κυριασμό των μαύρων της μαλλιών που κόμπαζαν στους κροτάφους της, τα βεία της σκρότια...

Και οι έβδομάδες πενούσαν, οι μήνες... Σιγά... σιγά ο 'Ιούλιος γινόταν λιγότερο δειλός... Άπαντούσε τώρα άταν του μιλούσε η νεαρή γυναίκα και έαφνού άπεφάσιε να της γράψη... Η 'Ιωάννα ήταν συχνά λυπημένη. Ο κύριος Ντιτιέρ της φερόταν άποτομα, έθγαυε τα θράδια μόνος έξω και στο σπίτι ήταν πάντα σιωπηλός και συνωφρωμένος.

Ο 'Ιούλιος έγραφε στήν 'Ιωάννα ένα γράμμα τρελλάς άγάπης και ένα θράδυ έρρε περ νόντας άπο τον παράδεισο, μέσα στον άση μένιο δίσκο που ήταν τα γράμματα τα θρασμένα την ίδια μέρα για την κυρία Ντιτιέρ.

Την άλλη μέρα το πρωί, άταν άχώρος και με πυρετό έπήγε στο κυρίο Ντιτιέρ, κατάλαβε άπο το ύφος του ύπνέτου, που του άνοιξε την πόρτα, πως κάτι το άσυνήθιστο συνέβαινε μέσα στο σπίτι.

— Πηγαίνετε γρήγορα στο γραφείο σας, το είπα. Ο κύριος κάνει μιά φοβερή σκηνή στήν κυρία... Φαίνεται ότι έρθηκε κάποιο γράμμα... Ένα έρωτικό γράμμα φαίνεται... Αυτή δεν θέλει να τί από πούν εινε... Ήταν που ήταν ζηλιάρης... Άς εινε, αυτό δεν μας ενδιαφέρει, έμεις πρέπει να κάνωμε πως δεν έζορμε τίποτα...

Ο 'Ιούλιος έακέβηκε να φύγη, η ύπερη φανεία του όμως και η άγάπη του για την 'Ιωάννα τον έστομάτησαν. Έτραβήξε στο γραφείο και έπεσε σε μία κορέλλα. Ήταν άναστατωμένος και τρομαγμένος. Τι νάκανε; Άκουσε άπο το δικάνο δωματίο τη φωνή του κυρίου Ντιτιέρ και κάπου - κάπου, άπ' άδύνατη, τη φωνή της 'Ιωάννας. Εκείνη πω νόντας, δεν ήθελε να τον προδοθί. “Ισως και να μην είχε καταλάβει ότι το γράμμα ήταν άπ' αυτόν... Τέλος άπεφάσισε να μιλήση και σηκώθηκε.

Την ίδια όμως στιγμή ο θόρυβος των φωνών έπαψε, ένα όγμα θαρού και άποτομα κοσμήθηκε στο γειτονικό σαλόνι και ο κύριος Ντιτιέρ μπήκε στή βιβλιοθήκη. Χωρίς να κυτάξη τον 'Ιούλιο, έπήγε στο γραφείο του, έπέταξε επάνω, ζαρωμένο, το γράμμα και έμεινε όρθος και άμυλητος.

Άχρός ο 'Ιούλιος έπλησίασε. — Κύριε, είπε δειχνόντας το ζαρωμένο γράμμα, εγώ το έγραφα!

Ο κύριος Ντιτιέρ τον έκτύπησε έκπληκτος. — Ναι, το γράμμα αυτό εινε δικό μου, έξηκούθησε ο 'Ιούλιος. Πρέπει να το όμολο γήσω, για να μην παραπλησθήτε. Άγαπώ την κ. Ντιτιέρ, και άποτόμωμο σ' τη την έξουλογοησι. Το πάθος με παρέσυρε. Ποτέ όμως δεν της είπα λέξι, ποτέ και τον έλαχιστο δεν της έκαμα ύπατιμωμό. Χθες ζ. μιας της έγινε και έβλαα το γράμμα στον δίσκο του παράδεισου. Είμαι ένοχος, κύριε, αλλά ο μόνος ένοχος... και γι' αυτό έμεινι στις δαταγές σας...

Τρέμοντας πάντα, ύπερφόνος όμως, έπερίμενε. Το πρόσωπό του κ. Ντιτιέρ, που πριν λίγο ήταν κατακόκκινο άπο θυμό, φανέρωσε τώρα την ζωηρότερη κατάπληξη. Και έαφνικά, ο κ. Ντιτιέρ κατέληφθη άπο άκράτητο γέλιο και το θαρού του χέρι έπεσε στον όμο του 'Ιουλίου, όχι όμως ελαίο, μά με κάποιαν χαρά και διάθεση.

— Μά το Θεό, είπε, που βγάλαξε ένα θάρος άπο την καρδιά. Δικό σου ήταν το γράμμα! “Εί λοιπόν δεν έχει κανένας σημάσια, γιατί είσαι ένα παλαιοκάδο. Ούτε εγώ, ούτε η 'Ιωάννα σε λαμδάνουμε ύπ' άφει. Και να φαντάζομαι πως εινε το Γκαστόν Άντράν, που της κάνει κόρτε και τον ζηλεύω έξη μήνες τώρα! Και σκέψου ακόμα, πως ένοιωξα ότι είχα μιάν άπόδειξη στα χέρια! Της έκανα τέτοια σκηνή έξ αιτίας σου, παληόπαιδί!

Στριφονύριζε τρελλός άπο χαρά, την στήμη που ο 'Ιούλιος έμεινε έμπερόντης, άπο το κράτος της φοβερότερης ζήλειας. Έαφνικά όμως άνοιξε η πόρτα και η 'Ιωάννα μπήκε στο δωμάτιο. Φορούσε το μαντί και το καπέλλο της. Ήταν άχρη, άλλά το πρόσωπό της έξέφραζε την άποφασιστικότητα.

— Φεύγω, είπε στον άνδρα της ψυχρά. Άγαπώ τον Άντράν. Αυτή εινε η άλήθεια: Εινε έραστής μου. Πηγαίνω να τον όρω. Εδίσταζα, ύπερα όμως άπο την φρικαλέα σκηνή που μου έδημιούργησε, το πήρα άπόφασι. Άλλως τε, η σκηνή αυτή ήταν άδικη, γιατί το γράμμα δεν εινε, στο έσφαλώς, του Άντράν. Δεν ξέρω τίνας εινε. Ίσως εινε δικό σου, για να μου στήση παγίδα και να με κάμη να όμολογήσω. “Ε, λοιπόν, όμολογώ: παραδόθηκα στον Άντράν. Η ζωή μου κοντά σου δεν εινε δυνατό. Άγαπώ τον Άντράν, εινε έραστής μου και πηγαίνω να τον όρω.

Έφυγε. Ο κ. Ντιτιέρ ήταν τόσο έκπληκτος, που δεν έδωκίμασε να την κρατήσει...

— Τι σημαίνει αυτό; Τι σημαίνει αυτό!... έμιοιρμούρισε στρεφόμενος προς τον 'Ιούλιο.

Μά ο 'Ιούλιος είχε πείσει σ' ένα καθήριο και έκλαιγε με λυγμούς.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Πικρές ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκείνος κι' Εκείνη έχουν αρχίσει από ώρα μια συζήτηση επικίνδυνη, που ασφαλώς θα καταλήξει σε καυγά. Εκείνος είναι μάλλον ήμερος κι' ελαφρά ειρωνικός. Εκείνη είναι κατακόκκινη και πεσιωμένη).

ΕΚΕΙΝΗ: "Ωστε έτσι, λοιπόν; Και τ' όμολογείς; ΕΚΕΙΝΟΣ: "Η ειλικρινεία είναι κάτι που πειράζει ιδιαίτερα τις γυναίκες."

ΕΚΕΙΝΗ (έξαλλη): "Ωστε όμολογείς πως είσαι ειλικρινής όταν μου λες πως είμαι ένα όλοστοργύλλο μηδενικό; ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκαταβατικά): Δέν λέω έντελώς αυτό."

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι πολύ καλός. ΕΚΕΙΝΟΣ: Μα γιατί θυμώνεις τόσο πολύ; ΕΚΕΙΝΗ: Όες νά υποφέρω ψυχραιμα τό ότι με βρίσκεις τόσο κατώτερη απ' ό τι με φαντάστηκες; Κι' ό έρωτάς σου πού μου πούλαγες; ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ακουσε, αγάπη μου. Ό έρωτάς είν' ή μεγαλύτερη αταπατή. Τό πρόσωπο πού μάς προκαλεί τό έρωτικό ένδιαφέρον, δέν μάς δίνει παρά τόν πυρήνα της πραγματικότητας, πού τόν τριγυρίζουμε έμείς μ' ένα σωρό περικαλύμματα όνειρων. Παίρνουμε, νά πούμε, δυο μαύρα ματια, δυο κόκκινα χείλη, τά κύματα κάποιων έβενινών μαλλιών και δίπλα σ' αυτά τα χειροποίητα πράγματα τοποθετούμε διάφορες φαντασιώσεις, πού μάς δημιουργούν ένα τέλειο κι' άσύγκριτο ιδανικό. Μέσ' στά μαύρα ματία δάζουμε έναν κορμό πόνω —ένώ μπορεί στήν πραγματικότητα νά μήν υπάρχει παρά διάθεσις πρός ύπνον...— έπάνω στά κατακόκκινα χείλη προσθέτουμε ένα έρωτικό τρεμούλιασμα —ένώ τό τρεμούλιασμα μπορεί νά προέρχεται, πεζότατα, απ' τό κρύο...—, και τά έβενινα μαλλιά τακτοποιούμε σέ σκαλοπάτια πού μπορούνε νά μάς άνεβάζουν στόν ούρανό —κι' άς είνε οι σκάλες αυτές δημιούργημα τού πρώτου τυχόντος κομμωτού, κι' άνίκανες νά υποφέρουν τό βάρος τού πιό αδύνατου άνθρώπου. Έτσι κάθε άλλο παρά κανονικά και σταθερά πατάμε: Δημιουργώντας σαθρές κι' έπισφαλείς βάσεις για τόν έρωτά μας, χτίζουμε πολυκατοικίες έπάνω στήν έμμο. Καί ή καταρρευσις πιά δέν είνε ζήτημα πού χωρεί τήν παραμικρή άμφισβήτηση: Είνε μόνο ζήτημα καιρού."

ΕΚΕΙΝΗ (με τό δόντια σφιγμένα): Είσαι, βλέπω, γεμάτος τοιμηπές εικόνες. ΕΚΕΙΝΟΣ: (σά νά μήν τή άκουσε); ...Έγώ δέν στό κρύβω πως δημιούργησα τεράστια όνειρα μαζί σου. Είνε καιρός τώρα, πού σου βρίσκω προτερήματα εκεί όπου δέν ύπάρχουν, μεγάλωνω κι' υπογραμμίζω εκείνα πού ύπόσχομαι με μία λέξη σέ περιβάλλω μ' έναν τέτοιο καταπληκτικής λαμπρότητας φωτισμό, πού, σέ βεβαιώνω, δέν καταφέρνω

νά σέ κυτάξω πολλή ώρα —σάν τόν ήλιο. Μιλάς κι' ή φωνή σου είν' αδύνατο νά συγκριθί με τίς πιο πονεμένες δοξαριές τού πιο έρωτευμένου βολιστά πού παίζει με σουρβίνα. Με κυττάς, και νομίζω πως πέφτω μέσα σέ μιαν όνειρεμένη άδυσσο — τήν άδυσσο τών καμάκων των ματιών σου; με τίς μακρές μεταξένιες βλεφαρίδες. Κάθεσαι πλάι μου, κι' αισθάνομαι ζαφνικά στίς φλέδες μου νά κυλά ήνα καινούργιο κατακόκκινο κι' ολόθερμο αίμα, ένώ νοιώθω μέσα θειάα στήν καρδιά μου τήν έπίδρασι ένός υπέρανθρώπου μαγνητισμού πού με τραβάει πρός τό μέρος σου, πού με ρίχνει στά πόδια σου γονατιστόν. Όταν βρίσκεσαι μπροστά μου, δέν θέλω τίποτ' άλλο: Τάχω έλα. Χάρισμά τους δλος ό κόσμος! Όταν λείπεις, —πάλι δέν λείπεις: Όλες οι γυναίκες έχουνε τή φόρμα

μιάς 'Ιουλιέττας τήν τρυφερότητα, δέν άποκλείεται νάσαι μία άσημαντη, κοινότατη μικρονοικοκυπούλα. Δέν άποκλείεται νάχης για όνειρό σου όχι τό αίσματηρό όργιο στό πλευρό ένός Καίσαρος Βοργία, ούτε τά χάδια απ' τά τριανταφυλλένια δάχτυλα ένός Άντωνίου, ούτε τό πυρμένο σ' άγαπώ...— απ' τά έρωτευμένα χείλια ένός Ρωμαιού —μά έναν καλό, μικροαστικό γάμο, στό πλευρό ένός άνθρώπου πού νάσαι τμηματάρχης σέ μιαν Έταιρία ή λογιστής σέ μιαν Τράπεζα, πού θα σέ φιλή τήν πρωί-πρωί, πρίν φύγη για τό γραφείο του, εφτάμισι με όχτώ παρά τέταρτο, πού θα προτιμά για φαί τά γιουβαρλάκια και πού θα σου άραδιάζει παιδιά."

ΕΚΕΙΝΗ (πού τήσσην ώρα διά τής βίας συγκρατεί τήν ύπομονή της, ζαφνικά ξεσπάει): Είμαι πολύ εύτυχισμένη

σου, στόν άέρα άνασαίνω με θαιειές, άπληστες: άναπνοές, τό άρωμα τού κορμιού σου, όλοι οι ήχοι ένώνονται με συνισταμένη τή φωνή σου και παντού νοιώθω χυμένη τή γοητεία σου. Είσαι ή άρχή και τό τέλος τής δημιουργίας. Άδιαφορώ άν θα νοιάθ ό κόσμος όλος, άν θα πνιγί ή Εύρώπη μέσα σ' ένα άπρόοπτο δάραθρο, άν θα έξαερωθί ή Γη πέφτοντας έπάνω σέ κανέναν άλλον πλανήτη —άρκεί, ύστερα απ' τήν καταστροφή τού Σύμπαντος, νά μείνεις έσύ ό πάνω σ' ένα σύννεφο, κι' ένώ κάπου κοντά σου νά σέ θαυμάζω. Σάχω δάσει δηλαδή ικανότητες κι' όμορφές υπεράνθρωπες, πού ούτε τίς έχεις, κι' ούτε μπορείς νά τίς έχεις."

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' εύχαριστώ πολύ. Είσαι έξαιρετικά ύποχρεωτικός. ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' όμως, σ' είχα στήσει μέσ' στήν ψυχή μου σ' ένα τόσο ήλιγγιαδός ψηλό βάθρο. Κι' έπεφτα, φυσικά, τόσο έξω. Νά, έσύ, πού μέσα στό στάθος σου έχω τοποθετήσει αθάίρετα μία καρδιά πού έχει και μιάς Λουκρητίας τήν σκληρότητα και μιάς Κλεοπάτρας τόν ήδονισμό, και

πού δέν ένσαρκώνω τά όνειρά σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί γιατί, παρακαλώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί είσαι ένας ήλιθιος, ένας γελοίος κι' ένας πρόστυχος! (Βγαίνει χτυπώντας δυνατά τήν πόρτα. Έκείνος άνάγει φιλοσοφικά ένα σιγάρο).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΛΕΕΙ Η ΛΩΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΓΚ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Η γλυκυτάτη Λωρέττα Γιούγκ έχει μεγάλη πείρα τής ζωής. Από τά σκληρά μαθήματα τής πραγματικότητας — παντρεύτηκε 17 χρόνων και έχωρισε δέκα μήνες αργότερα — άπεκόμισε μία φιλοσοφία έντελώς προσωπική για τόν έρωτα. «Σήμερα πού ή γυναίκα είνε άνεξάρτητη και μπορεί νά εργάζεται για νά ζήση μπορεί νά περιμένη όσπου νά έρθι τόν ιδανικό σέζυγο. Δέν χρειάζεται νά παντρευτεί άσπαστικά όπως συνέβαινε στά παλιά χρόνια, για νά έξασφαλίση τό μέλλον της και άν πάλι δέν επιτύχη στόν γάμο, μπορεί άρκετά εύκολα νά χωρίση. «Δέν θα παντρευτώ ποτέ έναν άνδρα πού δέν είνε άξιος τής αγάπης μου. Δέν θα θυσιάσω τόν γάμο μου στήν καριέρα μου και έλπίζω ότι άν παντρευθώ δέν θα χωρίσω πιά αυτή τή φορά. «Πιστεύω ειλικρινώς ότι μία γυναίκα δέν θα έρθι καμιά θαιειά ήκανοποίησι στόν έρωτα, άν ό έρως δέν σημαίη γι' αυτή τήν πράγματοποίησι τού όνειρου νά άποκτήση ένα νοικοκυριό και παιδιά. «Καμιά γυναίκα δέν μπορεί νά ήθι δέν θα άγάπηση. Άν άπαρ νηθί τόν έρωτα άπαρνέται τήν ζωή. Είνε προτιμότερη πικρή πείρα από τήν έρωτα παρά γά μήν τόν χωρίση μία γυναίκα καθόλου!»

Η ΠΕΡΙΕΚΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΤΡΟΦΩΝ ΣΕ

ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

Το ιατρικό ινστιτούτο της Νέας Υόρκης, έπειτα από παρατηρήσεις πολλών ετών, καθώρισε ως έξής τήν περιεκτικότητα τών διαφόρων τροφών σέ βιταμίνες, πού ή έπιστήμη τίς θεωρεί σήμερα ως άπαραίτητες στήν συντήρησι και ανάπτυξι τού ανθρώπινου οργανισμού.

Από τά κρέατα, στήν πρώτη γραμμή, έρχεται τό σήκοτι, πού περιέχει 40 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης Α σέ ποσότητα 100 γραμμ. μαρίνου κατά τό καλοκαίρι και 7-12 χιλιοστόγραμμα τόν χειμώνα.

Από τά άλλα κρέατα, τό ήν τό χοιρινό και τό θραστό χοίρο μέρι περιέχουν σημαντική ποσότητα βιταμίνης Β1 και άκολουθούν οι νεφροί τού προέστου και τό άρνίσιο κρέας.

Τό κρέας τής όρνιθας είνε έλαφρόν και εύπεπτο, άλλ' ή περιεκτικότης του σέ βιταμίνες είνε έλαχιστή.

Από τά λαχανικά, τή μεγάλην περιεκτικότητα σέ βιταμίνη Α έχουν τά σπανακια, τά καρότα και τό πράσινο λάχανο. Σέ βιταμίνη Β1 τό όμο κουνουπίδι και τά έσρά φασόλια. Άκολουθούν τά έρασά γογγύλια, τό σπαράγγι, οι πατάτες και οι τομάτες. Σέ βιταμίνη Γ τό πρόσωπο λάχανο όμο, τό κουνουπίδι όμο, τά σπαράγγια όμά. Άκολουθούν τό έρασμένο λάχανο, οι ώμες πατάτες, οι έρασμένες πατάτες, τά γογγύλια ό μά, τό όμο σπονάκι και τά ώμα πράσινα φασόλια.

Από τά όσπρια, οι φακές έχουν μία αξιόλογη περιεκτικότητα σέ βιταμίνη Β1 και τά μπίζελια σέ βιταμίνη Γ.

Από τίς σαλάτες, τό μαρούλι, τά ροσανάκια, τά κρεμμύδια (ώμα) και τά άντιδια περιέχουν ποσότητας βιταμίνης Β1. Ό μαϊντανός, τά ραπανάκια, τά άγρια χόρτα, τά άντιδια, τό μαρούλι, τό σέλινο και τά ώμα κρεμμύδια περιέχουν ποσότητες βιταμίνης Γ.

Από τά φρούτα, τά σταφύλια, τά άχλάδια, τά δαμάσκηνα, τά μανδάρinia, τά μήλα, οι μπανάνες, τά πορτοκάλια και λιγώτερο οι χουρμάδες και τά σόκα περιέχουν βιταμίνη Β1.

Τά άγριοτριαντάφυλλα περιέχουν 500 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης Γ έντός 100 γραμμάρion. Άξιόλογες ποσότητες περιέχουν έπίσης τά μαύρα φραγκοστάφυλα, τά λεμόνια, τά πορτοκάλια, οι φράουλες, τά σμέουρα και μι κροτάρια ό άνανάς, τά άχλάδια, τά θερούκοκα, τά δαμάσκηνα, τά κυδώνια, τά κεράσια, τά μήλα, οι μπανάνες και τά σταφύλια.

Τό θούτυρον περιέχει βιταμίνη Α και ίχνη βιταμίνης Δ. Τό γάλα περιέχει και τά πέντε ήδη βιταμινών.

Τά αυγά περιέχουν βιταμίνες Α Β 1 και Β 2.

Γιατί, τρυφερό λουλούδι που ριζοβόλησες έτσι θαιειά στήν καρδιά μου, ώστε νά τήν κάνης νά πονή από άγάπη, γιατί τρέμεις έτσι, γλυκεία Μνησιμάχη μου; —Έπειδή με τρομάζει ή εύτυχία, βασιλιά τής ψυχής μου. Έπειδή φρίσσω στήν σκέψη, μήπως σέ χάσω.

Ο Βένδις, ό όμορφος βοσκός πού με τό τραγούδι τής θείας φλογέρας του, έκανε νά συγκεντρώνωται γοητευμένα τ' άηδονια τού άλλους, σ' έκείνη τήν έρωτική κρύπτη τους, έσφιξε τήν πανέμορφη βασίλοπούλα στά πλατεία στήθια του κι' άφού ήντλησε απ' τή χείλη της μία νέα δύναμη πού τόν έφερνε στήν αιωνιότητα, συγκρατώντας τούς παλμούς τής καρδιάς του, ψιθύρισε:

—Ο πνοή τής ζωής μου, πού ρίχνεις σκιές στήν αιώνια αύγή τής άγάπης μας, πως θα μπορούσα νά ζήσω, άν κάποτε σ' έχανα;

—Σ' άγαπώ, Βένδι!

—Σέ λατρεύω, Ζωή μου! Και ξανακάνω τόν όρκο πού σου δίνω σέ κάθε συνάντησι, πως θα πέθω, άν οι Άθάνατοι ζηλέψουν τήν εύτυχία μου και μου στερήσουνε τής ψυχής μου τόν ήλιο. Γλυκεία Μνησιμάχη μου, όρκίζομαι στούς ύπαρχοντους θεούς πως θα σφαγώ σ' αυτό έδώ τό ίδιο λίκνο τής αιώνιας άγάπης μας, τήν ίδια στιγμή πού θα στερηθώ τή μορφή σου.

Τόν έσφίξε δυνατά, σάν νά θελε νά τόν πνίξη και τού σφράγισε τά χείλη με τά φλογισμένα δικά της, σάν για νά μήν τελειώσει τόν τρομερόν όρκον πού έβρισκε τήν εύκαιρία νά τής έπανολεμβάνη σέ κάθε συνάντησι.

Κόρη τού Δεξαμενού, τού βασιλιά τού Όλένου, ή Μνησιμάχη εχεν άγάπησει τελλά τόν βοσκόν Βένδι, τόν ώραίον σάν τόν Άπόλλωνα και έρωτικόν σάν τόν Έρωτα και προσφέροντας τήν λατρεία της, τού εχεν ύποσχεθί πως θα τόν άγαπούσε κι' ύστερ' άκόμη από τόν θάνατον. Εκείνος έγονάτισε, φίλησε τό χάμα ό πού πατούσε και ξεψυχώντας από άγάπη τής άνταπέδωκε τούς όρκους τής αιώνιας άφασίωσης.

Είχανε συναντηθί για πρώτη φορά σ' εκείνο τό λουλούδιό βασίλειο. Ξαπλωμένος έπάνω στήν πυκνή χλόη, σάν σ' ένα μυρμένο χαλί ό ώραίος βοσκός έπαίξε τήν μαγικήν του φλογέρα. Γύρω όμοσχοδόλωση ή φύσις κι' άργαίζαν τά άρώματα. Λουλούδια σέ μεθυστικές άρμονίες χρωμάτων και άντιθέσεων, σχηματίζανε πίσω του τό έρωτικό του άνάκλιτρο, όπου χαμένος ό μάγος τραγουδιστής τής έρηνιάς και τού λόγγου, έστελνε με τούς ήχους τού αούλου του τούς παλμούς τής καρδιάς του, σάν προσκλητήριο μνημα στήν νεότητι, στήν ζωή και στόν έρωτα. Τ' άηδονια, μαζευάνταν γοητευμένα στά γύρω δένδρα, για νά συνοδεύσουνε τό τραγούδι του κι' οι νύμφες τού δάσους, σέ μορφές πεταλούδας, πετώντας στά φτερά τού Ζεφύρου, άνεμίζανε τά μαλλιά του και πορφυράνανε με τά φιλιά τους τά χείλη του.

Άκουσε μία μέρα τό γλυκό του τραγούδι ή βασίλοπούλα κι' έπήγε νά ιδή. Υπό τής άκατανίκητης δύναμης τής νεότητος, ή Μνησιμάχη λύγισε μπρο

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΝΗΣΙΜΑΧΗ

στά στό κάλλος και τά φρίσσοντα χείλη τής έπρόφεραν τό μυστικό τής καρδιάς της. Τόν άγάπησε και ό Βένδις ζούσε από τότε σέ ούρανοús εύτυχίας. Βασίλοπούλα εκείνη, βοσκός αυτός. Νέοι κι' οι δυο, όμορφοι κι' εύγενικοί, συναντώντο κάθε μέρα στόν ποιητικόν άνθινο θρόνο, όπου άντληγαν τόν πρώτο φιλή κι' εκεί, έχοντας μάρτυρες τούς φτερούτους τραγουδιστάς τής άγάπης των, δίνανε κάθε μέρα τούς όρκους και τίς βεβαιώσεις των πως θα πέθαιναν άν έχωρίζοντο.

—Κανένα δέβηλο χέρι δέν θ' άγγίξη τό κορμί μου πούναι δικό σου! τούλεγε ή Μνησιμάχη. Θα μαραθί τότε ή ζωή μου και θα οδύση ολότελα και θ' άγκαλιάσω τόν θάνατον, άν ή πατρική προσταγή θελήση νά πλαγιάσω σέ κλίνη άλλη, έκτός τής δικής σου...

Σιγά-σιγά όστόσο τρύπωνε στήν ψυχή τους άνησυχία. Ο τρομερός Κένταυρος Εύρυτιαν, είδε κάποτε τήν Μνησιμάχη και ή άγρια καρδιά του σκίρτησε μέσα στήν τρικυμία των πόθων του. Ο γιγάντειος άλογάνθρωπος έστομάτησε τήν βασίλοπούλαν μία μέρα και τήν έτρόμαξε με τά λόγια του. Με μάτια πούλαμπαν από πόθο, ένώ τό ανθρώπινο πρόσωπό του συνεσπάτο στήν έκδηλωσι τής κτηνώδους έπιθυμίας του και τήν στίλπνη έπίδερμίδα των άλογίστων ποδών του έφρισε μεγάλωνοντας τήν φρίκη τής είπε με ξεδιάντροπα λόγια με ποιόν τρόπο θα τήν μεταχειριζότανε και πως δέν θα σταματούσε μπροστά σέ κανένα έμπόδιο, προκειμένου τήν κάνει δική του. Ο πατέρας της ό βασιλιάς Δεξαμενός, άνη

συχος για τήν άξίωσι τού έρωτευμένου κενταύρου, σκέφθηκε νά φυγαδεύση τήν Μνησιμάχη παντρεύοντας τήν με τό παιδί τού γείτονα βασιλιά, κι' οι δυο έρωτευμένοι άποφασίσανε νά κλεφτούνε και νά πάνε νά ζήσουνε σέ μακρινά βουνά με συντρόφους τής χαράς των τ' άγρίμια. Συνεφώνησαν νά συναντηθούνε τήν άλλη μέρα, πρίν ξημερώση, στήν άγαπημένη φωλιά των έρώτων τους, και ό Βένδις βρέθηκε πρώτος εκεί.

Ξαπλωμένος στόν θρόνον τού έρωτά των ό ώραίος βοσκός έπερίμενε. Δέν έπαίξε τήν φλογέρα τού τώρα και τό τραγούδι των άηδονιών συνάδευε μόνον τά σκιρτήματα τής καρδιάς του. Άνυπομονώντας έπερίμενε, άλλ' ή Μνησιμάχη δέν έφαινότανε και δέν έφάνηκε ούτε όταν ξημέρωσε.

Ο Εύρυτιαν, ό φοβερός άλογάνθρωπος, εχεν άρπάξει τήν αγάπην του, είχε βεθλώσει με τά τραχεία χείρια του τήν αγνότητα τού κορμιού της. Γύρισε στήν πόλι νά πληροφορηθί τί συνέβαινε κι' οι θρήνοι των κοριτσιών πού κλαίγανε τής Μνησιμάχης τήν όμορφιά, έπιβεβαιώνοντας τήν φρικτήν άγγελία, στάζανε στήν καρδιά του τήν πρακτωμένη λάθα της άπελπισίας του.

Τήν είχε χάσει. Άκάθαρτα χείρια εχεν άγγίξει τό λεπτό λουλούδι πού τό ζέστανε με τήν περίπτυξι τής ψυχής του, σκέψης κτηνώδεις εχεν ρυπάνει τήν όσιπλή ύπαρξί της.

Η αύγή τής ζωής του, πλημύρισε απ' τό σκοτάδι τής έρημιάς, ή παγωνιά τού χειμώνα πού διεδέχθη τήν άνοιξη έτσι όπτόμα, σταμάτησε τήν καρδιά του. Γύρισε στό μέρος ό πού ήταν ό βωμός τής άγάπης

των, εκεί όπου εχονε δάσει τό πρώτο φιλή κι' εχον άνταλλάξει τούς όρκους των κι' έτραβήξε τό μαχαίρι του. Ένα χέρι εχεν άγγίσει τό λουλούδι τής θείας αγνότητας. Πως μπορούσε νά ζήση χωρίς τήν άγάπη του;

★ Παραμονεύοντας ό Εύρυτιαν κοντά στό ποτάμι, απ' όπου θα περνούσαν ή Μνησιμάχη, τήν είδε νά πηγαινή με δήμα γοργό εκεί όπου τήν έπερίμενε ό άγαπημένος της και σέ μία στιγμή βρέθηκε μπροστά της.

Στις θαμπές άκτίνες τής Σελήνης, τής παρθένου τής Νύκτας πούεργε νά κοιμηθί κουρασμένη από τήν ολονύκτιο περιπλάνησι τής άνα τό σιωπηλόν άπειρον, ή έρωτευμένη βασίλοπούλα άνεγνώρισε τόν άγριον έρσστην, άλλα δέν έπρόλαβε νά ξεφύγη τήν άπειλητικήν του περίπτυν. Ο Κένταυρος — τό δν εκείνο πού εχγε τό μισό κορμί του, τό έπάνω, ανθρώπινο, και τό άλλο μισό, τό κάτω, άλογίσιο, τήν άρπάξε κι' έβυγε. Οι άστραπές των ποδιών του στείλανε τό τρομερό μήνυμα στόν πατέρα, οι φωνές τής άπαρηγόητης διέσκόπτισαν στίς ήχοús τόν πόνον τής έρωτευμένης καρδιάς της, άλλα κανείς δέν έτόλμησε νά κινηθί, νά τήν σώση. Ποίος μπορούσε νά φθάση τόν Κένταυρον και ποιός νά καταβάλη τήν δύναμίν του;

Ριγώντας στήν άγκαλιά του ή Μνησιμάχη, άκουσε λόγια πού τής ξεορίζωναν τήν καρδιά. Ο Εύρυτιαν τήν έβεβαίωνε ότι δέν θα κατώσθαινε νά τήν σώση κανείς, άλλ' όμως και δέν έόχησε ν' άπικρήση εκείνον τόν θηπτόν, τόν μόνον πού φοβότανε. Τόν ήρώκον 'Ησάκλεα, τόν άμείλικτον διώκτην του.

★ Έξακολουθώντας τούς έθλους, τούς όποιούς τού έταξεν ό έξάδελφός του Εύρυτιαν —ό βασιλιάς τής Τίρυνθος — ό ήρώκός γιός τής Άλκμήνης ήγχε νά τού φέρη ζωντανήν τήν 'Κερυνίτιν έλαφον', τήν όποιαν εχεν άφίρρωσει στήν Άρτέμιδα ή νύμφη Ταύγυτη, ή άκόλουθός της, όταν τήν συνέλαβε κοντά στόν ποταμόν Κελαδόντα. Τό έλάφι είχε ξεφύγει από τό άλλο κοπάδι, και δέν τό έσκότασεν ή θεία. Έτρεχε σάν άστραπή, είχε πόδια χάλκινα και κέρατα χρυσά κι' όταν ή Ταύγυτη τήν άφίκεν έλευθερή ήγχε στόν Κερυνιον Λόφον, πού όμοσάθη απ' αυτόν Κερυνίτιν κι' έπειτα στό Μαιναλον τής Άρκαδίας. Ο 'Ησάκλες τήν συνήντησε στήν Οινόνην και τήν κατεδίωξε έπί έναν ολόκληρον χρόνο στίς χάρες των Υπερβορείων. Κατάκοπο τό ζώον άρχισε νά ύποχωρή πρός, τήν Άρκαδίαν και πάλιν, κι' εκεί κατέφυγε στό ιερόν τής Άρτέμιδος. Όταν βρισκότανε στήν όχθη τού ποταμού Λάδωνος, παρ' όλίγον νά τήν σκοτώση. Συνεκρατήθη έν τούτοις, τήν έτόρμαξε το-ξείοντάς τήν, κι' όταν εκείνη έπασε στό ποτάμι, προσπαθώντας νά τό περάση, έτρεξε και τήν έπίσσε τήν έπήγε στόν Εύρυτιαν, ή έκείνος τόν διέταξε νά εκτελέση τόν τέταρτον άθλον, νά τού φέρη δηλαδή ζωντανόν τόν Ερυμάνθιον Κάπρον. Ο κάπρος αυτός έμενε στό βουνό τής Άρκαδίας Ερυμάνθον κι' έλυμάνετο τήν Ψωφίδα.

Ήταν δυνατός, είχε δόντια φοβερά και πελώρια και γι' αυτό ο 'Ηρακλής τον έπιανε με κατάρτη δίκτυα. Τον φορτώθηκε τότε στους ώμους του και τον έφερε στον Εύρυσθεά, ο οποίος τόσο τον εφοβήθηκε, μόλις τον αντίκρισε, ώστε χάθηκε μέσα στον χαλκινόν πυθον που είχε χαμένο στη γη, για να κρύβεται κάθε φορά που αντίκριζε τον τρομερόν εξάδελφόν του.

Κυνηγώντας τον κάπρον ο 'Ηρακλής κατέλυσε εις την σπηλιά του κενταύρου Φόλου και ο γίγας αυτός επιλοξένησε τον πελώριον ήρωα, ο οποίος τρώγοντας το ωμό κρέας του φεγγιτού του, ζήτησε να πιη και κρασί. 'Όλοι μαζί οι Κένταυροι είχαν ένα βαρέλι κι' ο Φόλος δεν ήθελε να τ' ανοίξει. 'Υπεχώρησεν όμως στην έπιμονήν του ξένου του, άλλ' οι άλλοι Κένταυροι το κατάλαβαν από την μυρουδιά κι' ώρμησαν αμέσως ώπλισμένοι με πελώριες πέτρες και με μεγάλα τσεκούρια και ρόπαλα. Τους δυο πρώτους που μπήκανε, τον 'Αγχιον και τον 'Αγχιον, ο πελώριος 'Ηρακλής τους έτρεψε εις φυγήν και στον αγώνα που άρχισεν τους εξάντλησεν. 'Άλλους έσκότωσεν, άλλους κατεδίωξεν έως τον Μολαία· άλλους τους ανάγκασε να σκορπισθούν έδω κι' εκεί και τον Εύρυσθεά να τρέξη να σωθή στον 'Όλεον, όπου ο ήρωας έπηγεν άμα έκασε έβρισε την κόπρον του Αυγείου, του βασιλιά που άσέτησε την ύποσχέσιν του.

Άκουσε τις φωνές της τρομαγμένης Βασιλοπούλας ο ήμιθεος κι' ώρμησε πάλλοντας το τρομερό ροδό του. 'Ο κένταυρος θέλησε να διεκδικήση την πολυτιμην λεϊάν του, άλλ' ο 'Ηρακλής του συνέτριψε το όγκωδες κεφάλι κι' έλευθερώσε την Μνησιμάχη, η οποία, ως πρώτη της σκέψιν είχε να ευχαριστήση τον σωτήρα της και να τρέξη εκεί όπου την έπεριμεναν ο άγαπώμενος της.

Με μία βαθεία πληγή στην καρδιά ο ώραιος θεός κοιτόταν νεκρός στον λουλουδένιο θρόνο της αιώνιας άγάπης του κι' η Μνησιμάχη τον άκολούθησε. Με το ίδιο μαχαίρι σ' εκείνο το ίδιο μέρος που άκουσε τους ήρωας, τους παλμούς και τον ψίθυρο των φιλιών τους, ενώ τ' άηδονία θοηνούσαν το χαμό τους, άνοιξε μία βαθεία πληγή, στα δόδροσα στήθεια της κι' έγονάτισε άγκαλιάζοντας την ψυχήν της. 'Ετρεξε το δλικο αίμα κι' άπ' τις σταγόνες του φύτρωσε λεπτό σαν κι' αυτήν λουλούδι, το «Μή μου άππου» που μαραινεται όταν το άγγίξουν.

Κοιμείς δεν μπορεί να μολύνει την άγνότητά της 'Αγάπης. Γιατί τότε εκείνη μαραινεται...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Κομπράκι «Θησαυρού» 1941

ΔΑΗΘΕΙΣ

Εύκολότερο είναι να συναντησής κανείς την τύχη παρά να την συγκρατήσεις.

Τίποτε δεν είναι πιο όχληρο από την εύτυχία των άλλων.

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που παντρεύονται, όπως άλλοι γίνονται υπάλληλοι.

ΜΙΣΗΛΙΡΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Είχαμε πηλ το δέκατο πέμπτο ούτσιν στο περίφημο μπάτ της Γκρήκ Στρήτ, όταν ο έντιμος τος Ούλλιαμ Πότ, που ως εκείνη τη στιγμή δεν είχε άνοιξει το στόμα του, μάς είπε μονορούφι τα εξής:

— Έγώ, λοιπόν, κύριοι μου, παντρεύτηκα όπως όλος ο κόσμος και έπαθα ό,τι παθαίνει όλος ο παντρεμένος κόσμος. Έγινε όπλα δλ...

— Έδω, φίλοι μου, ο έντιμος τος Ούλλιαμ Πότ έπρόφερε μία λέξη που δύσκολα γράφεται και που σημαίνει πολλά!

— Ναι, έξηκολούθησε ο φίλος μας, έγινε αυτό που έγινε, σε βαθμό που κανείς ποτέ δεν έβγαίνει και ούτε πρόκειται να γίνη. Γιατί, πρέπει να ξέρετε, κύριοι μου, η γυναίκα μου με άπότησε όχι μόνο με τους γνωστούς μου, αλλά και με τους άγνωστους μου. Και πάλι όμως, μη φοβάσθε, πώς αν η γυναίκα μου περιωριζόταν να με άπατά με ό...

Φιλολογικές ΣΥΝΤΑΓΕΣ

«Όλοι οι άναγνώσται μας έχουν διαβάσει θέβαια μυθιστορήματα και έχουν άναμφιδόλως καταγοητευθ άπ' αυτά. Κανείς όμως δεν μπορεί να φαντασθ πώς γράφεται ένα μυθιστόρημα, πώς έμπνέται μάλλον, με τί φτωχικά όλικά προσπαθεί να εκληρώση τον σκοπό του ο συγγραφέας.

«Όσοι έχουν την περίεργη να μάθουν πώς γράφονται τα μυθιστορήματα, άς διαβάσουν την παρακάτω διασκεδαστική... συνταγή, γραμμένη από τον παλαιό επιφυλλιόγραφο της Γαλλίας Πονσόν ντε Τερράι, τον γνωστότατο συγγραφέα του «Ροκαμόντ»:

«Για να συναρμολογήσει κανείς άναμεταξύ τους τις λεπτομέρειες που άπαιτεί ένα μυθιστόρημα και για ν' άποτελέσει όλοκληρο έργο, χρειάζεται πολύ περισσότερη φαντασία άπ' όση νομίζει κανείς. Και πρό πάντων άπαιτείται να μην έχη ο συγγραφέας... καμμίαν άπολύτως ύπόθεσι στο νού του!

«Αυτό που λέω παραπάνω θα φανή παραξένο, αλλά είναι άληθεια. Για να έξηγηθώ καλύτερα έπι του προκειμένου, θα σας διηγθώ κάτι που συνέβη π.χ. χθες στο σπίτι όπου κατοικώ και που μπορεί να χρησιμοποιηθ για τη... συγγραφή ενός μυθιστορήματος 30.000 στίχων τουλάχιστον.

«Ο σπιτονοικοκύρης μου, λοιπόν, είχε την συνήθεια ν' άνεύει η καθημερινά στην ταράτσα και να τσιχί τα περιότερα του με καλαμπόκι. Χθες λοιπόν, ενώ άνιβαινε τη σκάλα με κόπο — γιατί έχει γράψει πιά — συνάντηθηκε με τον νοικόρη του, που κρατεί ένα βωμάτιο κάτω άκριώς από την στέγη.

λον τον κόσμο που τύχαινε να γνωρίση, θα είχε την άξια να φέρω τον τίτλο του πρώτου — έδω άνέφερε ξανά την περιέργη εκείνη λέξη — της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. 'Άλλά μου συνέβη κάτι έξ είτίας του όποιου έπληρα αυτόν τον τίτλο δικαιότατα. Θέλετε τώρα να μάθετε τί μου συνέβη; 'Απλούστατα! Ένα θράδυ η γυναίκα μου με άπότησε μ' έμένα τον ίδιο!

«Ο έντιμος τος Ούλλιαμ Πότ έσταμάτησε λιγάκι και έπειτα έξακολούθησε:

— Ήταν την εποχή που έργαζόμουν στους 'Ανατολικούς Σιδηρόδρομους. Κάθε θράδυ, στις ένιες, έπιγαινα στο σταθμό του Τσέρλυκ Κρόκ και εκεί μου έδιον μία κόκκινη σημαία και ένα φανάρι. Ποτέ μου δεν κατώρθωσα να μάθω το γιατί. Πάντως, μετά άνέβαινα στη μικρή σκοπιά που θρίσκεται στο τελευταίο θαγόνι του τραίνου και τραβούσα έναν ύπνο σπουδαίο!

«Ένα θράδυ όμως μου είπαν ότι στο έξης θα έπρεπε να κοιμώμαι στο σπίτι μου και να πηγαίνω το πρωί στο τραίνο που έφευγε στις όκτώ. Φυσικά, δεν έφερα καμμίαν αντίρρηση και έγύρισα σπιτάκι μου. Και τότε συνέβη το περίεργο γεγονός που σας άνέφερα.

«Άνοιξα την πόρτα με το κλειδί μου και την ώρα που έμπηκα στο σκοτεινό χώλ, η γυναίκα μου — μάλλον άξίοιμοι τζέντλεμεν — η γυναίκα μου με πήρε από το χέρι, μου ψιθύρισε να μην κάνω θόρυβο και με ώδηγησε στην κρεβάτοκάμαρα, όπου ήταν θεσκότεινος.

«Όμολογώ ότι τα είχα χαμένα! Τά έχασα δεν άκόμη πιο πολύ όταν, μετά τρείς ώρες, με ώδηγησε ως την εξώπορτα και άποχαιρε

τον κόσμο που τύχαινε να γνωρίση, θα είχε την άξια να φέρω τον τίτλο του πρώτου — έδω άνέφερε ξανά την περιέργη εκείνη λέξη — της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. 'Άλλά μου συνέβη κάτι έξ είτίας του όποιου έπληρα αυτόν τον τίτλο δικαιότατα. Θέλετε τώρα να μάθετε τί μου συνέβη; 'Απλούστατα! Ένα θράδυ η γυναίκα μου με άπότησε μ' έμένα τον ίδιο!

«Ο έντιμος τος Ούλλιαμ Πότ έσταμάτησε λιγάκι και έπειτα έξακολούθησε:

— Ήταν την εποχή που έργαζόμουν στους 'Ανατολικούς Σιδηρόδρομους. Κάθε θράδυ, στις ένιες, έπιγαινα στο σταθμό του Τσέρλυκ Κρόκ και εκεί μου έδιον μία κόκκινη σημαία και ένα φανάρι. Ποτέ μου δεν κατώρθωσα να μάθω το γιατί. Πάντως, μετά άνέβαινα στη μικρή σκοπιά που θρίσκεται στο τελευταίο θαγόνι του τραίνου και τραβούσα έναν ύπνο σπουδαίο!

«Ένα θράδυ όμως μου είπαν ότι στο έξης θα έπρεπε να κοιμώμαι στο σπίτι μου και να πηγαίνω το πρωί στο τραίνο που έφευγε στις όκτώ. Φυσικά, δεν έφερα καμμίαν αντίρρηση και έγύρισα σπιτάκι μου. Και τότε συνέβη το περίεργο γεγονός που σας άνέφερα.

«Άνοιξα την πόρτα με το κλειδί μου και την ώρα που έμπηκα στο σκοτεινό χώλ, η γυναίκα μου — μάλλον άξίοιμοι τζέντλεμεν — η γυναίκα μου με πήρε από το χέρι, μου ψιθύρισε να μην κάνω θόρυβο και με ώδηγησε στην κρεβάτοκάμαρα, όπου ήταν θεσκότεινος.

«Όμολογώ ότι τα είχα χαμένα! Τά έχασα δεν άκόμη πιο πολύ όταν, μετά τρείς ώρες, με ώδηγησε ως την εξώπορτα και άποχαιρε

τον κόσμο που τύχαινε να γνωρίση, θα είχε την άξια να φέρω τον τίτλο του πρώτου — έδω άνέφερε ξανά την περιέργη εκείνη λέξη — της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. 'Άλλά μου συνέβη κάτι έξ είτίας του όποιου έπληρα αυτόν τον τίτλο δικαιότατα. Θέλετε τώρα να μάθετε τί μου συνέβη; 'Απλούστατα! Ένα θράδυ η γυναίκα μου με άπότησε μ' έμένα τον ίδιο!

«Ο έντιμος τος Ούλλιαμ Πότ έσταμάτησε λιγάκι και έπειτα έξακολούθησε:

— Ήταν την εποχή που έργαζόμουν στους 'Ανατολικούς Σιδηρόδρομους. Κάθε θράδυ, στις ένιες, έπιγαινα στο σταθμό του Τσέρλυκ Κρόκ και εκεί μου έδιον μία κόκκινη σημαία και ένα φανάρι. Ποτέ μου δεν κατώρθωσα να μάθω το γιατί. Πάντως, μετά άνέβαινα στη μικρή σκοπιά που θρίσκεται στο τελευταίο θαγόνι του τραίνου και τραβούσα έναν ύπνο σπουδαίο!

«Ένα θράδυ όμως μου είπαν ότι στο έξης θα έπρεπε να κοιμώμαι στο σπίτι μου και να πηγαίνω το πρωί στο τραίνο που έφευγε στις όκτώ. Φυσικά, δεν έφερα καμμίαν αντίρρηση και έγύρισα σπιτάκι μου. Και τότε συνέβη το περίεργο γεγονός που σας άνέφερα.

«Άνοιξα την πόρτα με το κλειδί μου και την ώρα που έμπηκα στο σκοτεινό χώλ, η γυναίκα μου — μάλλον άξίοιμοι τζέντλεμεν — η γυναίκα μου με πήρε από το χέρι, μου ψιθύρισε να μην κάνω θόρυβο και με ώδηγησε στην κρεβάτοκάμαρα, όπου ήταν θεσκότεινος.

«Όμολογώ ότι τα είχα χαμένα! Τά έχασα δεν άκόμη πιο πολύ όταν, μετά τρείς ώρες, με ώδηγησε ως την εξώπορτα και άποχαιρε

τον κόσμο που τύχαινε να γνωρίση, θα είχε την άξια να φέρω τον τίτλο του πρώτου — έδω άνέφερε ξανά την περιέργη εκείνη λέξη — της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. 'Άλλά μου συνέβη κάτι έξ είτίας του όποιου έπληρα αυτόν τον τίτλο δικαιότατα. Θέλετε τώρα να μάθετε τί μου συνέβη; 'Απλούστατα! Ένα θράδυ η γυναίκα μου με άπότησε μ' έμένα τον ίδιο!

«Ο έντιμος τος Ούλλιαμ Πότ έσταμάτησε λιγάκι και έπειτα έξακολούθησε:

— Ήταν την εποχή που έργαζόμουν στους 'Ανατολικούς Σιδηρόδρομους. Κάθε θράδυ, στις ένιες, έπιγαινα στο σταθμό του Τσέρλυκ Κρόκ και εκεί μου έδιον μία κόκκινη σημαία και ένα φανάρι. Ποτέ μου δεν κατώρθωσα να μάθω το γιατί. Πάντως, μετά άνέβαινα στη μικρή σκοπιά που θρίσκεται στο τελευταίο θαγόνι του τραίνου και τραβούσα έναν ύπνο σπουδαίο!

«Ένα θράδυ όμως μου είπαν ότι στο έξης θα έπρεπε να κοιμώμαι στο σπίτι μου και να πηγαίνω το πρωί στο τραίνο που έφευγε στις όκτώ. Φυσικά, δεν έφερα καμμίαν αντίρρηση και έγύρισα σπιτάκι μου. Και τότε συνέβη το περίεργο γεγονός που σας άνέφερα.

«Άνοιξα την πόρτα με το κλειδί μου και την ώρα που έμπηκα στο σκοτεινό χώλ, η γυναίκα μου — μάλλον άξίοιμοι τζέντλεμεν — η γυναίκα μου με πήρε από το χέρι, μου ψιθύρισε να μην κάνω θόρυβο και με ώδηγησε στην κρεβάτοκάμαρα, όπου ήταν θεσκότεινος.

«Όμολογώ ότι τα είχα χαμένα! Τά έχασα δεν άκόμη πιο πολύ όταν, μετά τρείς ώρες, με ώδηγησε ως την εξώπορτα και άποχαιρε

τον κόσμο που τύχαινε να γνωρίση, θα είχε την άξια να φέρω τον τίτλο του πρώτου — έδω άνέφερε ξανά την περιέργη εκείνη λέξη — της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. 'Άλλά μου συνέβη κάτι έξ είτίας του όποιου έπληρα αυτόν τον τίτλο δικαιότατα. Θέλετε τώρα να μάθετε τί μου συνέβη; 'Απλούστατα! Ένα θράδυ η γυναίκα μου με άπότησε μ' έμένα τον ίδιο!

«Ο έντιμος τος Ούλλιαμ Πότ έσταμάτησε λιγάκι και έπειτα έξακολούθησε:

— Ήταν την εποχή που έργαζόμουν στους 'Ανατολικούς Σιδηρόδρομους. Κάθε θράδυ, στις ένιες, έπιγαινα στο σταθμό του Τσέρλυκ Κρόκ και εκεί μου έδιον μία κόκκινη σημαία και ένα φανάρι. Ποτέ μου δεν κατώρθωσα να μάθω το γιατί. Πάντως, μετά άνέβαινα στη μικρή σκοπιά που θρίσκεται στο τελευταίο θαγόνι του τραίνου και τραβούσα έναν ύπνο σπουδαίο!

«Ένα θράδυ όμως μου είπαν ότι στο έξης θα έπρεπε να κοιμώμαι στο σπίτι μου και να πηγαίνω το πρωί στο τραίνο που έφευγε στις όκτώ. Φυσικά, δεν έφερα καμμίαν αντίρρηση και έγύρισα σπιτάκι μου. Και τότε συνέβη το περίεργο γεγονός που σας άνέφερα.

«Άνοιξα την πόρτα με το κλειδί μου και την ώρα που έμπηκα στο σκοτεινό χώλ, η γυναίκα μου — μάλλον άξίοιμοι τζέντλεμεν — η γυναίκα μου με πήρε από το χέρι, μου ψιθύρισε να μην κάνω θόρυβο και με ώδηγησε στην κρεβάτοκάμαρα, όπου ήταν θεσκότεινος.

«Όμολογώ ότι τα είχα χαμένα! Τά έχασα δεν άκόμη πιο πολύ όταν, μετά τρείς ώρες, με ώδηγησε ως την εξώπορτα και άποχαιρε

τον κόσμο που τύχαινε να γνωρίση, θα είχε την άξια να φέρω τον τίτλο του πρώτου — έδω άνέφερε ξανά την περιέργη εκείνη λέξη — της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. 'Άλλά μου συνέβη κάτι έξ είτίας του όποιου έπληρα αυτόν τον τίτλο δικαιότατα. Θέλετε τώρα να μάθετε τί μου συνέβη; 'Απλούστατα! Ένα θράδυ η γυναίκα μου με άπότησε μ' έμένα τον ίδιο!

«Ο έντιμος τος Ούλλιαμ Πότ έσταμάτησε λιγάκι και έπειτα έξακολούθησε:

— Ήταν την εποχή που έργαζόμουν στους 'Ανατολικούς Σιδηρόδρομους. Κάθε θράδυ, στις ένιες, έπιγαινα στο σταθμό του Τσέρλυκ Κρόκ και εκεί μου έδιον μία κόκκινη σημαία και ένα φανάρι. Ποτέ μου δεν κατώρθωσα να μάθω το γιατί. Πάντως, μετά άνέβαινα στη μικρή σκοπιά που θρίσκεται στο τελευταίο θαγόνι του τραίνου και τραβούσα έναν ύπνο σπουδαίο!

«Ένα θράδυ όμως μου είπαν ότι στο έξης θα έπρεπε να κοιμώμαι στο σπίτι μου και να πηγαίνω το πρωί στο τραίνο που έφευγε στις όκτώ. Φυσικά, δεν έφερα καμμίαν αντίρρηση και έγύρισα σπιτάκι μου. Και τότε συνέβη το περίεργο γεγονός που σας άνέφερα.

«Άνοιξα την πόρτα με το κλειδί μου και την ώρα που έμπηκα στο σκοτεινό χώλ, η γυναίκα μου — μάλλον άξίοιμοι τζέντλεμεν — η γυναίκα μου με πήρε από το χέρι, μου ψιθύρισε να μην κάνω θόρυβο και με ώδηγησε στην κρεβάτοκάμαρα, όπου ήταν θεσκότεινος.

«Όμολογώ ότι τα είχα χαμένα! Τά έχασα δεν άκόμη πιο πολύ όταν, μετά τρείς ώρες, με ώδηγησε ως την εξώπορτα και άποχαιρε

ΕΞΩΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΙΖΗΛΟ

Εμπήκε στο γραφείο της 'Εταιρείας δροσέρη, πεταχτή, χαριτωμένη.

—'Ο κ. Γιωργούλιας, παρακαλώ; ρώτησε.

—Δεν είχε αυτή τη στιγμή έδω, δροσπινίς, της άπνηντησε ο γηραιός υπάλληλος. Δεν θ' άργήση όμως να έπιστρέψη. Άν θέλετε να τον περιμένετε, καθήστε.

—Εύχαριστώ. Έκάθισε μπροστά στο τραπέζι του υπαλλήλου, που άπουσίαζε. Μ' ένα βλέμμα ύπεροπτικό και τροχαίνικο, παρακολουθούσε γύρω την εργασία του γραφείου.

Σε λίγο άνοιξε η πόρτα και μπήκε ένας νέος όμορφος και πολύ καλοντυμένος. Είχε το ύφος άφεντικού. Και πράγματι: Ήταν ο γυιός του Διευθυντού της 'Εταιρείας.

—Αντήλασε δυο λόγια οικειότητας με τον γηραιό υπάλληλο. Και κατόπιν άπετάθη στη νέα, που την έπρόσφερε βέβαια από την πρώτη στιγμή.

—Ποιόν περιμένετε, δροσπινίς; Τον κύριο Γιωργούλια.

—Ά, καλά! 'Επληρώσει κι' έκάθισε στο κενό καθίσμα του Γιωργούλια. Προσέποιήθη ότι είχε δουλειά.

—Άνακάτε, να έγγραφα, που ήταν επάνω στο τραπέζι και άθθεν τα μελετούσε. 'Ο σκοπός του όμως ήταν ν' άρχιση την συζήτηση με την κοπέλλα.

—Είσθε συγγενής του κυρίου Γιωργούλια; Τη ρώτησε.

—'Οχι. Γνωστή του. Άγνωστή του; έπανελαβε ο νέος με τόσο φωνή, που έσήμανε: «Καταλαβαίνω. Φιλενάδις σας».

Συνέχισαν την κουβέντα σε τόνο, που γινόταν όλο και πιο οικείος. Πού και πού άντηχούσε το κοκέτικο γέλιο της νέας. Ήταν φανερό, πώς της άρεζε η γλυκοκούβεντα με τ' όμορφο πλουσιόπαιδο. Έλαφρό γύναιο!

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Η ώρα περνούσε. Και η φλυαρία των δυο νέων είχε φθάσει σε αρκετά τυφερό σημείο. Ήσαν τόσο άποροφθιμένοι από το γοητευτικό τους τέτ—ά—τέτ, ώστε δεν άντελή φθισαν, ότι κάποια στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Γιωργούλιας.

Είδε τη φίλη του, που συνωμιλούσε τόσο άναρμωστα με το γυιό του προϊστάμενου του κι' ένοιωσε σαν χτύπημα μοχαίριου στην καρδιά. Πόνος και όργη μαζί έσπλήρναν τη μορφή του.

—Άννα! είπε ξερά.

—Ά, ήσδες Σπύρο; είπε η νέα και σηκώθηκε.

Ξερωλίες βενιλιές

—Λοιπόν, κύριε Δημόπουλε, είπα στο γυιό του Διευθυντού, σας χαιρετώ. Χάρηκα πολύ για την γνωριμίαν σας.

Τον έδωσε το χέρι.

—Κι' έγώ επίσης, δροσπινίς! άπνηντησε εκείνος.

Η νέα έκαμε δυο βήματα προς την έξοδο. Ήταν έτοιμη να φύγη, σαν να είχ' έρθη, για να γνωρίση τον γυιό του Διευθυντού κι' όχι για να ίδι τον φίλο της, τον Σπύρο, που στεκόταν δίπλα βαθειά πογεμένος κι' ώργισμένος. Συνήλθε όμως, κατάλαβε τη γκάφα της κι' είπα στο Σπύρο:

—Σε περίμενα δύο ώρες.

—Με συγχωρήσ'! Έτυχε λάχω δουλειά, άπνηντησε ο νέος.

—Περνούσα άπ' έδω και σκέφθηκα να περάσω να σε ιδώ.

—Σ' εύχαριστώ.

—Μά τώρα πρέπει να φύγω. Άργησα...

Την συνώδευσε μέχρι έξω. Κι' όταν γύρισε, του είπα ο γυιός του Διευθυντού της 'Εταιρείας:

—Πολύ ώραία η φίλη σου, Γιωργούλια.

—Είπε άροσθωνιαστικά μου! άπνηντησε ο Σπύρος.

—Μπά; Δεν μου το είπα αυτό η ίδια.

—Σας το λέω έγώ!

Κάποια άπειλη έκρυδάν σ' αυτή την τελευταία φράσι. 'Ο Σπύρος ήταν θυσιμένος σε σκεπτικές σκέψεις:

—Πάει να μου την ξελογιάση, σκεφτόταν. Κι' είχε όλα τα μέσα. Χρήματα, ατέκνιση, θαυμάσια κοστούμια και μεγάλη μαεστρία στο να φλερτάρη τα λίγο επιπόλεια κορίτσια, σαν την Άννα...

Άχ, ναί! Η Άννα ήταν αρκετά έλαφρόμυαλη. Είχε καλή καρδιά και τον αγαπούσε. Μά δεν μπορούσε νάχη έμπιστοσύνη στη σταθερότητα των αίσθημάτων της. Το καλό γτύσιμο: τα πολλά χρήματα, οι λιμουζίνες και τα γλεντάκια ήταν πράγματα που την συγκινούσαν. Και θα μπορούσε να κάμει μία άβραία στην άγαπη της, για να τα χαρή.

—Άννα! διαλογιζόταν ο Σπύρος. Άν μ' άφήσης, δεν

ξέρω τί είμαι ίκανός να κάμω. Θα μπορούσα και να σε σκοτώσω. Ξέρεις πόσο σ' άγαπώ. Είσαι το πόν στη ζωή μου. Για σένα θα γινώμουν και σκλάβος. Να σε ιδώ στην άγκαλιά ενός άλλου; Ποτέ! Θα προτιμούσα νά σ' έβλεπα νεκρή. Κι' έπειτα θα σκοτώνω μουν κι' έγώ. Άννα! Δεν θα θρής στην πλούτη την πραγματική άγάπη. Κύτταζε την καρδιά μου. Πληγωμένη από έρωτα για σένα σου προσφέρει όλη της την λατρεία. Άννα, άγαπήμενη μου...

Τον έπαιρνε το παράπονο. Και στα βλέφαρά του έστάλαξε η πίκρα των δακρύων. Μαρτύριο φτωχού έρωτευμένου.

ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΜΟΝΟ ΔΕΝ ΣΜΙΓΟΥΝ

Ο φόβος του Σπύρου ήταν δάσμοι. Η Άννα είχε όλη την όρεξη για μία περιτετεύλα με τον νεαρό Δημόπουλο. Ώνειρευόταν το αυτοκίνητό του και τα δώρα, που θα της προσέφερε.

Έκαμε στην αρχή λίγα ναζια, πώς τάχα δεν ήθελε να τα χαλάση με τον Σπύρο. Άν θέλετε, δεν προκειται να μάθη αύτος τίποτε, την διεβεβαίανε ο Δημόπουλος.

Η άλήθεια είναι πώς ένοιωθε κάποια λύπη για τον άροσθωνιαστικό της Θάβηλε να τού μείνι πιστή. Άλλά το αυτοκίνητο του Δημόπουλου, τα πλούσια δώρα. Τί πειρασμός δλ' αυτά!...

Δεν είχε την δύναμη χαρκτηρός, που χρειαζόταν, για να μη παρασυρθώ. Και παρεσύρθη. Έδωσε ραντεβού στο γυιό του Διευθυντού της 'Εταιρείας. Πρώτο. Δεύτερο. Τρίτο...

Πέρασε πέντε χρόνια στην ξενητειά. Και μία μέρα έμαθε ότι η πατρίδα του θρίσκόταν σε πόλεμο. Ήρθε να πολεμήσθ. Κοντά στη φιλοπαλία του τον έπρωψε και η δίψα του θανάτου νάβη μέσ' τη φωτιά του πολέμου.

Στο μέτωπο ήταν ένας άπό τους πιο σιαπηλούς φοντατέρους. Μία μέρα η μονάδα του περνούσε ένα ποτάμι. Οί άβίδες έσκαζαν δόλγους. Άκούει πίσω του μία φωνή:

—Συνάδελφε, βιάζεσαι! —Στρέφει. Ένας φαντάρας τραυματισμένος είχε πέσει στο ποτάμι. Το σώμα τον παρέσυρε. Τρέχει να τον πιάσει, μά βλέπει με κατάπληξη του, ότι ο τραυματίας ήταν εκείνος, που τού κατέστρεψε την εύτυχία: 'Ο Δημόπουλος!...

Το μίσος του έξυπνησε άφονικά. Κι' έπαινε άκίνητος. Έβλεπε το σώμα, που παρέσυρε τον τραυματισμένον έχθρο του. Σε λίγο θα είχε πνιγί.

—Συνάδελφε! Βιάζεσαι! έσωνώμωσες ο τραυματίας. Το κεφάλι του έχανόταν σιγά-σιγά κάτω από τα θάλα νερά. Σε λίγο δευτερόλεπτα δεν θα φαινόταν πιά. Εκείνη τη στιγμή η σάπλιγγα έσήμανε μακριά έφοδο. 'Ο Σπύρος ένοιωσε πώς άκουσε τη φωνή της Πατοίδας, που τον καλούσε να πνιγί. Τα προσωπικά του μίσθ. Έτινάσθηκε όπτότση, έδούθησε στο ποτάμι καλ έβγαλε τον τραυματισμένο άντιζήλο του. Τον φορτώθηκε στην πλάτη και τράβηξε για το όρεινό χειροπνιγίο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

(Περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἡ-
γούρου μὲν οὖν): Ἡ Μαρία
ντὲ Κρουαμόρ, χωρὶς νὰ τὸ
θέλῃ, παραβίβει στὸ δῆμιον
τῆς Μητρώου τοῦ Νοστράδαμου,
τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον λατρεῖται
καὶ τὸν ὁποῖον γίνεται ἀργό-
τερα σύζυγος.

• Ὁ νέος ἀποκαλύπτει τὴν τρα-
γικὴ ἀλήθεια τὴν τελευταίαν
στιγμὴν, ἀλλ' ἀναβάλλει τὴν ἐκ-
δίκασην τοῦ, ἐπειδὴ διατάζει νὰ
τρέξῃ κοντὰ στὸν ἐτοιμοθάνατον
τοῦ πατέρα του.

• Στὸ δίστασμα αὐτὸ οἱ δύο
φίλοι στοὺς ὁποίους εἶχε ἐμπί-
στα, τὴν Μαρία, ἐπιχειροῦν
νὰ τὴν παραβιάσουν στοὺς πρίν-
κτους Κάρλο καὶ Ἑρρίκο,
ποὺ τὴν ἀγαποῦν καὶ οἱ δύο
μ' ἓνα παραφορὸν πάθος. Ἡ
νέα ὁμοσυνέσταται καὶ δὲν
διαφεύγει τὸν θάνατον παρὰ
μόνον γιὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ
ὁμοσυνέστατος τὸ χεῖρ τοῦ ἐ-
πάνω της, φερνὲν στὸν κόσμον
ἓνα παιδί.

• Ἀργότερον, ὁ Ἑρρίκος τῆς
ἀποφαίνεται τὸ παιδί καὶ τὴν κα-
λεῖ νὰ ἐλθῇ σ' ἓνα σπίτι ποὺ
τὴν περιμένει, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ
πίσω. Στὸ δρόμον, ὅμως, ὁ Κα-
ρόλος ποὺ παρακολουθεῖ τὰ πάν-
τα, τῆς θυβρίζει ἓνα μαχαίρι
στὸ στήθος καὶ τὴν ἐγκαταλεί-
πει, νομίζοντας τὴν γιὰ νεκρὴν.

• Ὁ Νοστράδαμος ἔχει πέσει
στὸ δίστασμα αὐτὸ στὰ χεῖρα
τοῦ τρομεροῦ ἱεροεξεταστοῦ
Ἰγνατίου Λονγίολα καί, ὅταν
καταβόηται τέλος νὰ γλυτώσῃ
ἀπὸ τὰ χεῖρα του καὶ νὰ τρε-
ξῇ κοντὰ στὸν πατέρα του, τὸν
ὁρίζει νεκρὸν. Φεύγει κατὰ
πὶν γιὰ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἂν
ἀφοῦ μωρεῖται ἐπὶ εἰκοσὶ χρόνια
στὰ μυστήρια τῆς ἀνωτέρας αἰ-
γυπτιακῆς μυθολογίας, ἐπιστρέ-
φει τέλος στὴ Γαλλία.

• Στὸ δίστασμα αὐτὸ, ὁ πρίν-
κτος Κάρλος εἶχε δολοφονηθῇ
ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του πρίγκιπα
Ἑρρίκο, ποὺ εἶχε ἀνέβει τώρα
στὸ θρόνον τῆς Γαλλίας.

• Ὁ γιὸς τῆς Μαρίας καὶ τοῦ
Νοστράδαμου ἔχει μεγαλώσει
καὶ ἐρίσκει ἐπὶ κεφαλῇ μίας
μικρᾶς ὁμοσυνέστατης στρατιω-
τικῆς, ποὺ ζοῦν κανονικὰ διαφόρους
ἀσθενεῖς. Τὸ ὄνομα τοῦ Ροαγιαλ
ντὲ Μπαρενέ εἶχε καταστήσει
ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν ἡ-
συχάν πολιτῶν.

• Στὸν δῆμιον αὐτὸ, ὁ νεαρός
ντὲ Σαίιντ - Ἀντρέ εἶχε ἀναθε-
σει τὴν ἀπαγωγή τῆς Μαργαρί-
τας ντὲ Ρονσερόλ, κόρης τοῦ
διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῶν
Παριζίων. Ἡ ἀπαγωγή πρα-
γματοποιεῖται ἀλλ' ὁ Ροαγιαλ
ντὲ Μπαρενέ συγκινεῖται ἀπὸ
τὴν ὁμορφίαν καὶ τὴν ἀγνότητα
τῆς νέας καὶ ἐπιστρέφει
στὸν Σαίιντ - Ἀντρέ τὰ χρή-
ματά του.

• Κατόπιν, συνοδευόμενος ἀπὸ
τοὺς συνοδούς του, ἐπαναφε-
ρεῖ τὴν νέα στὸ σπίτι τοῦ πατέ-
ρα της. Ἀλλ' ὁ κόμης ντὲ
Ρονσερόλ, ἐκπληκτικὸς γιὰ τὴν
τόλμην τῶν ἀγνώστων, διατά-
σει τοὺς ἀνδράς νὰ τὴν τοῦ-
σώσουν. Οἱ πέντε φίλοι ὁρί-
σκονται τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς
πικνιδύσεις θέσεως καὶ κινδυνεύουν
νὰ καοῦν ζωντανοί.

• Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Αἰκατερίνη
ἐπισκέπτεται τὸν Νοστράδαμον
καὶ ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὴν
τύχην τοῦ τριτοκόκου υἱοῦ της
Ἑρρίκου, ποὺ εἶνε καρπὸς τῶν
ἐρωτῶν της μετὰ τὸν κόμητα Μον-
γκομερῆ.

• Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Αἰκατερίνη
ἐπισκέπτεται τὸν Νοστράδαμον
καὶ ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὴν
τύχην τοῦ τριτοκόκου υἱοῦ της
Ἑρρίκου, ποὺ εἶνε καρπὸς τῶν
ἐρωτῶν της μετὰ τὸν κόμητα Μον-
γκομερῆ.

• Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Αἰκατερίνη
ἐπισκέπτεται τὸν Νοστράδαμον
καὶ ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὴν
τύχην τοῦ τριτοκόκου υἱοῦ της
Ἑρρίκου, ποὺ εἶνε καρπὸς τῶν
ἐρωτῶν της μετὰ τὸν κόμητα Μον-
γκομερῆ.

• Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Αἰκατερίνη
ἐπισκέπτεται τὸν Νοστράδαμον
καὶ ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὴν
τύχην τοῦ τριτοκόκου υἱοῦ της
Ἑρρίκου, ποὺ εἶνε καρπὸς τῶν
ἐρωτῶν της μετὰ τὸν κόμητα Μον-
γκομερῆ.

• Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Αἰκατερίνη
ἐπισκέπτεται τὸν Νοστράδαμον
καὶ ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὴν
τύχην τοῦ τριτοκόκου υἱοῦ της
Ἑρρίκου, ποὺ εἶνε καρπὸς τῶν
ἐρωτῶν της μετὰ τὸν κόμητα Μον-
γκομερῆ.

• Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἡ ὥρα τῆς τι-
μωρίας πλησιάζει!

• Ἡ βασίλισσα διέκοψε τοὺς συλ-
λογισμούς του.

• Δὲν ἔχω κανένα μέσον γιὰ νὰ
ἀμυνθῶ, εἶπε. Ἐν τούτοις, ἀκού-
σα νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν δύναμιν τῶν
ἐρωτικῶν φιλτρῶν καὶ ἐγὼ, ἄλ-
λως τε, τὰ μεταχειρίσθηκα ἄλ-
λως, ὅχι χωρὶς ἐπιτυχία. Μάγε, ἔχω
ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς καὶ
σὰς περιμένω.

• Ὁ Νοστράδαμος δὲν ἀπήντησε.
Ἐσπυλλογίζετο ἀκόμη:

• Ποῖο αἵματι ποὺ μέλλον διαβλέ-
πει τὴν καταρμένη αὐτὴ οἰκογέ-
νεια; Γιατί ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος
στὴν ἀρχὴ καὶ οἱ ἀπογονοὶ του
κατόπιν! Ἡ σύζυγος θὰ δολοφονη-
θῇ τὸν σύζυγον, ἡ μητέρα θὰ
σκοτώσῃ τὰ παιδιά της καὶ οἱ ἀ-
δελφοὶ θὰ ἀλλοιωθῶνται μετὰ
τὴν τῶν!

• Μάγε, ἐπανελάβε ἡ βασίλι-
σα, δὲν μὲ ἀπαντᾷς λοιπὸν;

• Τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν σὲ ἐ-
ταπείνωσε. Βασίλισσα, τὸν ἀνθρῶ-
πον αὐτὸν ποὺ σὲ συνετρίβει, τὸν ἐ-
σκέψασθε σὺ, τὸν μωρεῖς!

• Εἶμαι ἀνθρώπος, ἀπήντησε
ὁ Νοστράδαμος, μὲ μιά ἐκφρα-
σὴ πικρίας σὴ φωνή. Γιατί ἡ
ἐπιστήμη, κυρία, δὲν μὲ ἐμαθε-
νὰ καταπνίγει τοὺς πόνοισ τῆς
καρδίας. Εἶμαι ἓνας ἀνθρώπος
ποὺ ὑποφέρει. Μπορὶ πολλὰ γιὰ
τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ τίποτε γιὰ τὸν
ἐαυτὸ μου... Μοῦ ὑποσχέθηκαν
νὰ μὲ ἐκθέσουν σαφῶς τὴν πα-
ροῦσα κατάστασιν σὰς... Ἀς μὴν
μιλήσωμε λοιπὸν παρὰ μόνον γιὰ
σὰς...

• Ναι, συνεφώνησε ἡ βασίλι-
σα.

• Ἐχετε πολλὰ παράπονα ἐ-
ναντίον τοῦ συζύγου σας, βασι-
λέως Ἑρρίκου, δὲν εἶνε ἔτσι, κυ-
ρία;

• Ὁ Ἑρρίκος, ἀπήντησε μὲ
μιά ἐκφρασὴ ἱεροπρόσεκτον, ἀγάπη-
σε πολλὰς γυναῖκες. Αὐτὸ δὲν
ἀντιστάσει ποτέ. Ἀλλ' ἐκείνη τὴν
ὁποίαν ἀγαπᾷ τώρα, μὲ τρομα-
ζει. Ὁ, τὸ πάθος τοῦ γι' αὐτὴν
μπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ νά...

• Ἡ βασίλισσα ἐσταμάτησε ἀ-
ποτόμως. Ὁ Νοστράδαμος συνε-
πλήρωσε:

• Νὰ σὰς ἀποπέμψω, κυρία.
Αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ πῆτε;

• Ἀκριβῶς, ἀπήντησε ἡ Αἰκα-
τερίνη. Καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ κρυφὸ
σάρακι τῆς ζωῆς μου. Ὁ βασι-
λεὺς εἶνε πρεσβύτης ἀπὸ ἐρωτᾶ
προσφέρει τὴν Γαλλία καὶ τὸ θρό-
νον σ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα καί, ἐ-
πειδὴ εἶμαι ἓνα ἐμπόδιο στὸ δρό-
μὸν τοῦ, θὰ μὲ συντριβῇ! Καὶ ἐ-
μὴν τὸ παιδί αὐτὸ εἶνε ἓνα παι-
δί ἀκόμη, ποὺ ἀποφύγει νὰ πα-
ραδοθῇ στὸν βασιλέα, γιὰ νὰ ἐ-
πιτύχῃ ἐκ μέρους μου τὰ πάντα.

• Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄ-
νομα της, κυρία; ἐρωτᾷ ὁ Νο-
στράδαμος.

• Λέγεται Μαργαρίτα ντὲ Ρον-
σερόλ, ἀπήντησε ἡ βασίλισσα.

• Ὁ Νοστράδαμος δὲν ἐξέδωκε
σε καμμίαν παραχώρησιν. Καὶ ὅμως
μιά πελώρια χαρὰ ἐγένετο τὴν
καρδίαν του. Ἡ τύχη ἐξυπηρετοῦ-
σε θυσίαν τὰ σχέδια τῆς ἐκεί-
νης ὥστε...

• Ἡ Μαργαρίτα! ἐσπυλλογίζε-
ται. Ἡ κόρη τοῦ Ρονσερόλ! Ἡ
νέα αὐτὴ ἀγαπᾶται ἀπὸ τὸν βα-
σιλέα! Διαβλέπω γιὰ τὸν ἀνθρῶ-
πον αὐτὸν πόνοισ ὁμοίους μετὰ
ἐκείνους ποὺ ὑπέφερα καὶ ἐγὼ ἀ-
φοῦ ἡ Μαργαρίτα ἀγαπᾶται ἡ
ἀγαπητὴ ἀπὸ τὸν Ροαγιαλ ντὲ
Μπαρενέ καὶ ἀφοῦ ὁ τελευταῖος
αὐτὸς εἶνε γιὸς τοῦ Ἑρρίκου.

• Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Αἰκατερίνη
ἐπισκέπτεται τὸν Νοστράδαμον
καὶ ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὴν
τύχην τοῦ τριτοκόκου υἱοῦ της
Ἑρρίκου, ποὺ εἶνε καρπὸς τῶν
ἐρωτῶν της μετὰ τὸν κόμητα Μον-
γκομερῆ.

• Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Αἰκατερίνη
ἐπισκέπτεται τὸν Νοστράδαμον
καὶ ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὴν
τύχην τοῦ τριτοκόκου υἱοῦ της
Ἑρρίκου, ποὺ εἶνε καρπὸς τῶν
ἐρωτῶν της μετὰ τὸν κόμητα Μον-
γκομερῆ.

• Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Αἰκατερίνη
ἐπισκέπτεται τὸν Νοστράδαμον
καὶ ζητεῖ νὰ πληροφορηθῇ τὴν
τύχην τοῦ τριτοκόκου υἱοῦ της
Ἑρρίκου, ποὺ εἶνε καρπὸς τῶν
ἐρωτῶν της μετὰ τὸν κόμητα Μον-
γκομερῆ.

σάν ἓνα παγωμένο ἔρπετό νὰ ἐκ-
λούσει ἐπάνω στὴ ραχὴ της.

— Τί θέλετε νὰ καίτε; ἐρωτᾷ-
σε μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεψε.

Αἰσθάνθηκε τότε ἓνα χεῖρ ποὺ
τὴν ἔπαινε καὶ τὴν παρηγορεῖ.

Τὴ στιγμὴν ἐκείνη, μακρὰ, πολὺ
μακρὰ, ἀκούσε σάν μέσα σὲ οἶνον
τὴ φωνὴν τοῦ νυκτοφύλακος, ποὺ
ἐμοίεσε σάν μιά κραυγὴ φρίκης.

— Μεσάνυχτα! ἱεραινοὶ, κοίμη-
θετε ἐν εἰρήνῃ! Μεσάνυχτα!

— Μεσάνυχτα! ἐπανελάβε ἡ Αἰ-
κατερίνη.

— Σὰς ἐξορκίζω, μὴν λέτε τί-
ποτε, ἐψιθύρισε στὸ αὐτὴ τῆς ἡ-
φώνῃ τοῦ μάγου, μὴν προφητεῖτε
οὔτε λέξιν, ἂν θέλετε ἡ ἐμφάνισις
νὰ πραγματοποιηθῇ. Καί, ἂν θέ-
λετε, νὰ βασταλέστε, πρέπει ἡ ἐμ-
φάνισις αὐτὴ νὰ πραγματοποιηθῇ.

Πρέπει ὁ ὅρκος μου νὰ ἀκουσθῇ
ἀπὸ ἓνα νεκρὸν τῆς οἰκογενείας
τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας.

Ἡ Αἰκατερίνη συνεκράτησε τὴν
ταραχὴν τῆς καὶ ἀκολούθησε τὸν
Νοστράδαμον ποὺ τὴν παρηγορεῖ πάν-
τα.

«Ἐμῆκαν ἔτσι μέσα σ' ἓνα δω-
μάτιο ποὺ ἐφωτίζετο πολὺ λίγο» ἓ-
να κοκκινωτὸ φῶς, ποὺ ἦτο παν-
τοῦ καὶ ποθεῖται. Ἐνα παράνο-
στον τὴν περιέβαλε τότε.

— Μὴν σὰς τρομάζουν αὐτὲς οἱ
ὁμοίαι, εἶπε τότε ἐπιτακτικῶς ἡ φῶ-
νὴ τοῦ Νοστράδαμου. Προερχοῖται
ἀπὸ μιά ἀνάμικτη θείου ποὺ εἶνε
τὸ ἄρωμα τοῦ Κρόνου, ἄλλως, ποὺ
εἶνε τὸ ἄρωμα τοῦ Διός, αὐτὰρα
κὼς, δάφνης ποὺ εἶνε τὸ ἄρωμα τοῦ
Ἥλιου, μύσους, ποὺ εἶνε τὸ ἄρω-
μα τῆς Ἀφροδίτης, ζενιέβρας, ποὺ
εἶνε τὸ ἄρωμα τοῦ Ἑρμοῦ. Ἀ-
κάνθας ποὺ εἶνε τὸ ἄρωμα τῆς Σε-
λήνης καὶ λιθανόων, ποὺ εἶνε τὸ
συνθετικὸ ἄρωμα ὁλων τῶν ἄλ-
λων. Ἡ δάφνη σὰς θὰ συνι-
θίσῃ σὲ λίγο σ' αὐτά.

Ἡ Αἰκατερίνη ἐτόλμησε νὰ κυ-
τᾷ ἐμπρός της καὶ τί εἶδε τό-
τε:

Βρισκόταν μέσα σὲ μιά τετρά-
γωνη αἰθούσα χωρὶς παράθυρα,
τῆς ὁποίας ἡ ὁροφὴ, οἱ τέσσερις
πλευρὲς καὶ τὸ δάπεδον ἦσαν στρω-
νὰ μ' ἓνα μεταξωτὸ πράσινο ὕφασ-
μα. Τὸ ὕφασμα αὐτὸ ἦταν προσηρ-
μοσμένο μὲ χάλκινα καρδιά.

— Τὸ βάθος, πρὸς τὸ μέρος τῆς
Ἀνατολῆς, ὁμοιωτόν ἓνα μεγάλο
κάδρο, ποὺ ἦταν σκεπασμένο μ' ἓ-
να λευκὸ ὕφασμα.

— Θὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ κάποιο πορ-
τραῖτο, φησὶν ἡ βασίλισσα. Ἀλ-
λὰ τὸ πορτραῖτό τί;

— Ἀμέσως ὅμως ἡ προσοχὴ τῆς
ἐστράφη πρὸς ἓνα εἶδος δωματίου
μὲ λευκὸ κάμφορ, ποὺ ὕψοντος
ἐμπρός στοῦ κάδρου καὶ ποὺ ὑπε-
στηρίζετο ἀπὸ τέσσερις κολώνες
ποὺ κατέληγαν σὲ πόδια ταυρίνου.

Ἐπάνω στοῦ δωματίου ἔλαμπε τὸ
σὺν δόλο τοῦ Ἀναεῖ, δηλαδὴ ὁ σταυ-
ρὸς μὲ τὰς πέντε ἀλφειὰς ποὺ ἦ-
ταν καμωμένους ἀπὸ καθαρό χαλ-
κόν. Πλάϊ ἀπ' αὐτὸν εὐρισκόντο ἓνα
μικρὸ δοχεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐβγαί-
ναν οἱ ἀναθυμιάσεις ποὺ εἶχαν ζο-
λίσαι τὴν βασίλισσα.

Στὰ πόδια τοῦ δωματίου ἦσαν
στρωμένο ἓνα κατὰλευκὸν δερμά-
τινον.

Ἡ βασίλισσα ἐξήταξε ἓνα πρὸς
ἓνα τὰ ἀντικείμενα αὐτά, μὲ ἓνα
αἰσθηματικὸν τρόπον καὶ περιεργίαν
ἐπίσης.

Πρὸς τὸ μέρος τῆς Δύσεως, ὁ-
πῆρχε ἓνα εἶδος θρόνου, σκεπασμέ-
νου ἐπίσης μὲ πράσινο ὕφασμα καὶ
ὁ ὁποῖος ὑπεστυλίζετο ἀπὸ δύο
χάλκινες κολώνες. Ἐμπρὸς ἦταν
πλαγισμένη μιά Σφίγξ ἀπὸ λευ-
κὸ μάρμαρον.

Ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν θρόνον ἡ
Αἰκατερίνη εἶδε ἑαφνικὰ τὸν Νο-
στράδαμον.

Πῶς εἶχε φθάσει ἐκεῖ! Ἀπὸ ποῦ
εἶχε ἐλθεῖ;

Δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ πῇ.
Ὁ μάγος κρατοῦσε τὸν ἀριστε-
ρὸν τοῦ χεῖρ ἐνὰ μεγάλο χάλκινον
κρηπίδιον, ἐπάνω στοῦ ὁποῖου ἔκα-
νε ἓνα λευκὸ κερὶ καὶ στὸ δεξι-
ὸν ἓνα γυμνὸ ἔρπον.

Ἀπέθεσε κατόπιν τὸ κρηπίδιον
πλάϊ στὸν τοίχον, πρὸς τὸ μέρος
τῆς μεσημβρίας, ἔπειτα, προχωρών-
τας στὸ μέσον τοῦ δωματίου, ἔχε-
σε τὸν θρόνον.

Τὸ φάντασμα ἦταν γυμνὸν μὲ
μιά πλήρη πανοπλία, σάν νὰ ἔ-
πρόκειτο νὰ πάῃ σὲ μάχη. Ἦταν
ὁλόκληρος σκεπασμένος μὲ ἀτσά-
λι, ἐκτός ἀπὸ τὸ κεφάλαιόν του, ποὺ
ἐπρόβαλλε πελιδνόν, χωρὶς θυμὸν, σὺ-
νὲς λυτὴν. Τὰ μάτια τοῦ φαινόταν
στηλωμένα γιὰ πάντα πάνω στὴν
Αἰκατερίνη.

Ἡ δυστυχισμένη ἀνέπνευε μὲ
κόπον. Ὅλο τὴν τὴν ἐξέδωκεν
ἀπὸ μιά ἀνείπωτη ἀγωνία. Τὰ
μαλλιά της εἶχαν σηκωθῇ πάνω
στὸ κεφάλαιόν της.

Ὁ τρόμος τῆς ἔγινε πρὸς μέγα-
λόν.

ῥαζε μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους τοῦ
ἓνα μεγάλο κύκλον. (Ὁ κύκλος
αὐτὸς ἐχρησίμευε γιὰ νὰ καταστῇ
στὸν τὸν μὲν ἀπρόσβλητο ἐκ μέ-
ρους τοῦ ἐπικαλούμενου πνεύματος.)

Ἡ Αἰκατερίνη, ἀγωνισμένη, θέλῃ
σε νὰ φωνάζῃ. Ἀλλ' ἐνόησε ὅτι
ἡ γλῶσσα τῆς εἶχε παρὰλύσει. Ἐ-
λθε ἀκόμη νὰ καμῇ μιά κίνησιν ἡ
κεφαλή. Ἀλλ' αἰσθάνθηκε τὰ μέλη
τῆς τόσο θωρακισμένα, σάν νὰ ἦταν
ἀπὸ μολύβδιον.

Ὁ Νοστράδαμος εἶπε σὲ μιά στι-
γμὴν:

«Μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν τε-
θνεώτων, ποὺ ἀρρηκτικὰ δεσμοῖ
γίνονται μὲ τὸν Ἑρρίκο, βασιλέα
τῆς Γαλλίας, ποῖν θὰ καλεῖται γιὰ
νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυρος καὶ νὰ
ἐπιβεβαιώσῃ στὰς Ἀποκρύφους Δυ-
νάμεις ὅτι ὁρκίζονται νὰ παρασῶ-
σιν Ἀικατερίνην τὸν Μεδίκον μιά
ἀπερρήσιτη ἐξουσία. Καὶ ποῖος
ἄλλος θὰ μπορούσε νὰ εἶνε αὐ-
τὸς ἐκτός ἀπὸ ἐκείνον ποὺ ὁ Ἑρ-
ρίκος τῆς Γαλλίας ἐκλαψε τὸσον,
τὸν πολυαγαπημένον τὸν ἀδελφόν
ποὺ ἀπέθανε σὸν Τουρνόν, Κάρο-
λον τὸν Βαλουά;

— Τὸν Κάρολον! ἐφώνησε ἡ Αἰ-
κατερίνη. Ὀχι, ὄχι αὐτόν. Δὲν
θέλω!

Ἐνόμισε ὅτι εἶχε προφέρει αὐ-
τὴς τίς λέξεις. Ἀλλὰ κανένας ἡ-
χος δὲν ἐδύνηκε ἀπὸ τὰ χεῖλιά της.

Κάρολος τὸν Βαλουά, ἔκαλε.
Μα οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν εἶνε
πιά εἰκοσάετες, χρονοῦν, παίρ-
νουν αὐτὲς τίς προφητείας...

Τὸ δεύτερον ἔβραυ, ἡ πόρτα ἡ-
ταν ἀκόμη κλειστὴ γιὰ ὅλους μὲ-
τὰ ὅλην καὶ γιὰ ἐκείνους οὐκ ἔ-
μελλεν εἶναι ὁμοῖοι. Ἐπειτα αὐ-
τὸν τοῦ μακροῦ καλοκαίρι, ποὺ
τοὺς εἶχε στερήσει τὸν ἓνα ἀπὸ
τὸν ἄλλον. Μονοὶ στὸ κομφοῦ χρυ-
σὸν σαλονάκι, ὅπου ἡ ἀναμμένη
φωτὶα στὸ τζακι ἐπροσέταξε ἀπὸ
τὴν ἀνατριχίλα τοῦ ψυχροῦ—
ὄχι ἀπ' αὐτὴν τὴν εὐχάριστη ἀνα-
τριχίλα— τὰ διόρθηκα γυναι-
κάκια ποὺ τὸν ἀλάσκαρτον
λαλοῦν ποὺ ἐμενε ἀκατάλυτος ἄρ-
κα.

— Ὀχι! Ὀχι! οὐρλιάζε καὶ πᾶ-
λι ἡ Αἰκατερίνη μέσα στὴν ψυχὴ
τῆς.

Καὶ, καταβάλλοντας μιά ὑστάτη
προσπάθειαν, καθάρθηκε νὰ συρῇ
μερικὰ θήματα πρὸς τὴν πόρταν.

Ἐίχε τὴν στιγμὴν αὐτὴν δεξιὰ
τὴν μεγάλην κάρο ποὺ ἦταν σκε-
πασμένη μὲ τὸ λευκὸ ὕφασμα καὶ
ἀριστερὰ τῆς τὸν σμαραγδίνον θρο-
νον. Ὁ Νοστράδαμος, μὲ τὸν ἑ-
λίκον στὸ χεῖρ, στὸ μέσον τοῦ κύ-
κλου ποὺ εἶχε χαραχθῇ, τῆς ἐφα-
νθηκε σάν νὰ ἐξέπαινε ἀσπρα-
πές. Εἶχε μιά ὑπεράνθρωπον ὠραί-
τητα, ὅπως ὁ ἀρχάγγελος, ποὺ
προσέταται τὰν νεκρῶν.

Ἐαφνικὰ, εἶδε νὰ πεφτῇ τὸ λευ-
κὸ πέπλον ποὺ ἐκάλυπτε τὸ κάδρο.
Τὸ κάδρο αὐτὸ περιέβαλλε ἓνα
μεγάλο καθρέπτη.

Ἐν ὁμοίᾳ τῶν δορῶν Δυ-
νάμειν! ἐπρόφερε καὶ πάλιν ὁ Νο-
στράδαμος, Κάρολε τῆς Γαλλίας,
ἀδελφεῖ τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου, σὲ
ἐξορκίζω νὰ ἐμφανίσῃς ἐμπρός
στὴν βασίλισσα Αἰκατερίνην.

Ἐνός ἀπερίγητος τρόμου κα-
τέλαβε τότε ἐκείνην τῆς ὁποίας
τὸ ὄνομα εἶχε προφέρει ὁ Νοστρά-
δαμος. Ἡ καρδιά της ἐπαύσε νὰ
κτυπᾷ...

Μέσα στὸν μεγάλο καθρέπτη,
μιά ἀσχημάτιστη σιλουέττα διε-
γρόφετο τώρα. Ἐμοίεζε σάν ἓνα
μακρυνὸ νεύρο.

Ἀλλὰ, σιγὰ - σιγὰ ἡ σιλουέττα
τα αὐτὴ ἐπῆρε μιά ὀριζήμενη μορ-
φή, ἐσχηματίσθη σ' ἓνα ἀνθρώπιν
νὸν σώμα, ἐβγήκε ἀπὸ τὸν καθρέ-
πτη καὶ ἐπροχώρησε εὐθὺς πρὸς τὴν
μέσάν τοῦ δωματίου.

— Ὁ Κάρολος! ἔκαμε ἡ Αἰκα-
τερίνη μὲ θυσιμένη φωνή. Ἐλεος,
Κάρολε! Φύγε!

— Κάρολε τὸν Βαλουά, εἶπε ὁ
γὰ ὁ μάγος,

Καυμένη κυρία Ξανθίππη!

Η ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΜΙΑΣ ΑΔΙΚΙΑΣ

Το όνομά της έμεινε σύμβολο της δυστροφίας, της γκρίνιας και της γρουσουζιάς. Ακόμη δέ και σήμερα μία γυναίκα που βασανίζει τον άντρα της, τον γκρινιάζει διαρκώς και τον κακομεταχειρίζεται, την λέμε Ξανθίππη.

Ήταν ο μεγαλύτερος των φιλοσόφων, ο καυμένος ο Σωκράτης. Και αυτή, που έπρεπε να είνε περήφανη γιατί είχε τέτοιον άνδρα, δεν του έγγυαυε ποτέ τη ζωή μ' ένα χαμόγελο, αλλά τον κατηγορούσε διαρκώς για την τεμπελιά του, και όλος ο κόσμος ήξερε ότι έζουσε εις βάρος της ατομικής της περιουσίας.

Στο σπίτι ήταν αδύνατον να βρή την ησυχία του ο Σωκράτης. Κάθε φορά που έπληγαν με κανέναν φίλο ή όπαδο του για να συζητήσουν λίγη φιλοσοφία, η Ξανθίππη άρχιζε την γκρίνια ως που να θάρεθουν να φύγουν, ή τους έλεγε καθαρά να της αδειάσουν τη γωνιά.

Κι' έτσι, ο φιλόσοφος, πάντα στενοχωρημένος, πάντα κυνηγημένος από το σπίτι του από τη μαινάδα εκείνη που τον υποδεχόταν πάντα με την παντούφλα στο χέρι, ζητούσε καταφύγιο στα ξένα σπίτια, στους φίλους του, για να επιστρέψει σπίτι του κατά τα δημερώματα μεθυσμένος, αλλά και χορτάτος.

Δεν ξέριμε πόσο πιδ μεγάλος θα μπορούσε να ήταν ο Σωκράτης χωρίς την Ξανθίππη, έχοντας δίπλα του μία γυναίκα που να τον έμπνέη ή να διαδίδη τις φιλοσοφικές του θεωρίες. Είνε όμως γεγονός, ότι σάν άνθρωπος υπέφερε πολύ από την δύστροπη εκείνη γυναίκα.

Και από τότε υποφέρουν όλοι οι άντρες που έτυχε να πάρουν μία γυναίκα σάν την Ξανθίππη, έναν σύντροφο που να μην τους νοιάζει και να τους βασανίζει διαρκώς.

Είνε όποιες οι σημερινές Ξανθίππες που υποδέχονται τον άντρα τους με την παντούφλα στο χέρι, όταν αυτός τολμήση ν' αργήσει λιγάκι το έρσδυ ή έστω να λοξοδρομήση τόσο δα από το τακτικό του δρομολόγιο. Δημιουργούν σκηνές, κάνουν καυγάδες, μετατρέπουν το σπίτι σε πεδίο μάχης, δίνοντας έτσι ένα πολύ κακό παράδειγμα στα παιδιά.

Γιά να ιδούμε όμως: έχουν τόσο μεγάλο άδικο οι Ξανθίππες αυτές, από την πρώτη, την προμήτορα, ως τις σημερινές, που βασανίζουν τον άντρα τους; Και είνε τόσο μεγάλοι μάρτυρες οι τελευταίοι αυτοί, τόσο θύματα της δυστροφίας των γυναικών τους;

Ας πάρουμε την πρώτη, εκείνη που δημιούργησε τον τύπο: Ποιά ήταν και τί απαιτήσεις είχε από τον άνδρα της;

Ήταν μία νοικοκυροπούλα, έπαρσιώτισσα, αρκετά μορφωμένη και έξυπνη, με μία μικρή περιουσία, με την όποιαν έπρόκειτο να πάρη τον Άλκιβιάδη, δηλαδή το ωραιότερο παλληκάρι της εποχής. Άδία φορο είνε κατόπιν θα της έτρωγε την προίκα και στο τέλος θα την παρατούσε.

Άλλα ίσως έπειδή έμαθε εγκαίρως το ποίν του και έμνηστεψε τί την έπείριμε, δεν βέλησε να την παντρευτή. Καθώς είχε ένα καλό είσοδημα που της επέτρεπε να ζή άνετα, έπρότιμωσε να μείνη έλευθερη. Ήταν άλλως τε νοικοκυρά και τα κατάφερε καλά στην διαχείριση των κτημάτων της.

Είπαμε πως ήταν έξυπνη και μορφωμένη. Έτσι έμπηκε στον κόπο των έπιφανών άνδρων της εποχής της και έγινε φίλη της περιόνης Άσπασίας.

Τότε ακριβώς γνωρίστηκε μ' έναν νέο που συνεκέντρωνε τόνδρια φέρον όλων των διανοουμένων. Αυτός ο νέος ήταν άγχαλιστος, αλλά πολύ γρήγορα έγκατέλειπε την τέχνη του για να τρέξη πίσω από τους φιλοσόφους που έκαναν άτέλειωτους περιπάτους γιά ν' άναπύουν τις θεωρίες των.

Έκαναν, σάν να πούμε, όλη την ημέρα βόλτες στο Ζάππειο και εκεί προσπαθούσαν να λύσουν όλα τα προβλήματα που άσασχολούσαν την ανθρωπότητα.

Ο νέος αυτός δεν ήταν καθόλου ωραίος, ούτε είχε περιουσία. Άλλα ήταν έξυπνος, έλυε με καταπληκτική ευχέρεια τα δύσκολότερα ψυχολογικά προβλήματα, έλεγε πράγματα που δεν είχαν βγεί άλλοτε από ανθρώπινο στόμα και όλος ο κόσμος τον θαύμαζε. Έτσι, η Ξανθίππη τον άγάπησε και άποφάσισε να τον παντρευτή, παρ' όλη την σόχημα και την τεμπελιά του.

Άλλ' από την πρώτη μέρα μετανοιωσε πικρά. Στο σπίτι του Σωκράτη, όπου έπληγε να εγκατασταθή, έβηκε αληθινό χάος άταξίας. Έβαλε κάποιαν τάξη και νοικοκυριά, έφρόντισε γιά όλα όσα χρειαζότανε σπίτι και προσπάθησε να φέρη σε λογαριασμό τον άντρα της, να τον πείση ότι έπρεπε να νοικοκυρευτή τώρα που παντρεύθηκε, να δουλέψη, να μαζευτή στο σπίτι του, Άλλά του κάκου!...

Ο Σωκράτης δεν μπόρεσε ν' αλλάξη χαρακτήρα. Δεν έδινε δεκο με γιά το σπίτι και την οικογένεια που δημιούργησε, ξενοχτούσε με τους φίλους του, έρχόταν συχνά μεθυσμένος από τα συμπόσια και τα όργια, και φορτωνόταν την κακομοίρα τη γυναίκα του, που τον έπείριμε πολλές φορές νησιτικά, με το μωρό στην άγκυλιά.

Κάποτε, φυσικά, έχανε και αυτή την ύπομνη της και τον περιποιόταν όπως του άξιζε. Κάποτε καθώς λένε, τον έκλεισε έξω από το σπίτι και ο Σωκράτης άναγκάστηκε να καταφύγη πάλι στους φίλους του που τον φιλοξενούσαν ως εκείνη την ώρα. Και μίαν άλλη φορά τον περιέλασαν άκαθάρτα νερά, όταν ήρθαν φίλοι του να τον πάρουν σε κάποιο γλέντι.

Η ιστορία έχει άδικήσει άσφαλώς πολύ λίγους σάν τη γυναίκα του Σωκράτη, γιάτί ενώ αυτή άναγκάζόταν να χρησιμοποιή τη παντούφλα της γιά να περιμαζεύη τον άδιόρθωτον άντρα της, οι σημερινές Ξανθίππες μεταχειρίζονται την παντούφλα γιά να πληρώνουν τις δουλικές περιποιήσεις των άνοήτων συζύγων, από τις όποιες δεν μένουν ποτέ ευχαριστημένες.

ΛΟΥΙ'ΤΖΙ ΠΙΟΙ

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ο κόσμος, έπιβάλλεται, στην εποχή μας τούτη από τον πρώτον έφηβον ως τον γερο-φαφούτη, να βρή κάποια άπασχόληση και κάποιαν εργασία, όπως να κάμω σκέπτομαι κι' εγώ τέτοιαν θυσίαν. Στο καφενείο θα στρωθώ παρέα με τους μότες, θα πείσω με τα μούτρα μου στο ταβλι και στις πόρτες κι' έλπιζω με τον τρόπο αυτόν, μαγκίτες, να μπόρεσω να δώλω μεροκάματο από το νιτέρεσο.

ΠΑΓΩΝΑ

Άντάμα με τον Γιάννο μου θα πάω στο χωριό, στη στήνη, στα χωράφια μου και στο νοικοκυριά. Ο' άρμεγώ τις καστίκες μου, τα γίδια τα μεγάλα και θα περνάμε στο χωριό κι' οι δυο μας... μάλι—γάλα.

ΖΑΜΦΩ

Στο περιβόλι του σπιτιού, πατάτες θα φυτέψω. Τα γίγα τα δεντράκια μου θα πιάσω να κλαδέψω. Θα βάλω και την κόρη μου στον κήπο να δουλέψη κι' η γειτονία δεν θα μπορή να τηνε κουσελέψη, να πη πως είνε δηλαδή τεμπέλα κι' άκαμάτρα και δεν ενδιαφέρεται γιά το σπιτιού τη λάτρα.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Έγώ γιαβρούμ καμιά ντουλειά καινούργια ντέν τα κάνω παστομαζής γανήθηκα και τέτοιος θα πεθάνω.

Ίμασζι μου πάει καλά πολύ μονέντα κόδει και Καραμπέτι προκοδεί.

Κόσμος ούρα ματζεύεται με πατιρντι και σάλο, γι' αυτό και σε σουτρώκι μου... δελτιό ιστέ τα δάλω.

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΙΚΟΣ

Την άνεργίαν, ούν, μισώ και πάσαν άπρσιξίαν και πριν ή χάσω τελικώς την έμαυτην αξίαν, πριν άπολέσω τας γραμμάς, το σθένος και το κάλλος και καταναύσω ραμολούς, Γερο—Μασσούρας άλλως, λαυρώδης λίαν και δριμύς, μετά μεγάλου ζήλου, ού μην τε και με δύσμιν πεντακοσίων ίππων, θα έργασθω μετά παντός θηλέου έρωτύλου κι' έρώτους θα... καλλιεργώ στής καρδιάς τον κήπον.

ΣΟΥΣΟΥ

Μιά κοσμική κι' άδρότατη και θελκτική κυρία είν' άντελώς αδύνατον να γίνη τσοκαρία. Λοιπόν, καμμίαν όρεξιν, άγαπητοί, δεν έχω, σάν τις γυναίκες του λαού, με τσοκαρά να τρέχω, να πάω να έργασθώ, έφ' όσον έχω σπíti μου Παραδέισσο σωστό. Εχτός αυτού, παρακαλώ ξενοδουλίες και ψώνια, μόν ντιέ, θυμίζουν Μπύθουλα και τα παλιά μου χρόνια.

ΣΜΑΡΗΣ

Παρακαλώ, συνάδελφοι, αφήστε κατά μέρος τα λόγια του... άλλος, κι' άκούστε λίγο τον Σμαρή τον Μίμη τί σας λέει: Λοιπόν, αν ζήσετε κι' έσεις στον έλλον τον αιώνα, πολλές αδάντες θάχετε και πλούσια τα έλέη, και τεμπελιά τόση πολλή, που θα πηγαίνη γόνα! Άλλά σ' αυτή την εποχή, άγαπητοί μου φίλοι, καθένας μας όφείλει, την τεμπελιά του την παλιά ν' αφήση πιά στην πάντα, χωρίς πολλά λιμά, μα και να προτιμά, έφ' όλην την παραγωγήν, την έγχαρίαν πάντα.

Όπου θα βρης έγχαρία, άμέσως να το πάρης, μη σε τραβά το ξενικό το πακεταρισμένο. Σας δίνω αυτή τη συμβουλή σάν παλαιός τσογκάρης: «Παπούτσι από τον τόπο σου κι' άς είνε μολωμένο!»

ΧΟΝΤΡΗ

Πολλές άρλούμπες είπατε χωρίς καμμίαν ουσία και συνιστάτε σ' όλους μας και σ' όλες εργασίας. Έγώ δεν κάνω γιά δουλειά γιάτί θ' αδυνατίσω κι' ίσως κι' από... εξάντλησι μιά μέρα ν' άρρωστήσω.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Θα σου συστήσω μιά δουλειά γιά τους δικούς σου ώμους, που θα την κάνης μιά χαρά και θάσαι και φωστήρας. Λοιπόν, να πάς στη Λάρισα, εκεί που φτιάχνουν δρόμους, και θάσαι πιδ κατάλληλη κι' άπ' τους όδοστρωτήρας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Παράπονο

Μανιώ, δεν είσαι κομψός.
Σε δούτηξα επ' αυτοφώ—
Να ρίχνης βλέμμα σου κρυφό
Στον δάσκαλο τον γέρο...

Στον γέρο—Παρατατικό
Κι' ήτανε βλέμμα έρωτικό
Κι' αν μ' είχες φίλο γκαρδιακό,
Δεν θέλω να σε ξέρω!...

Για να στα πω λίγο σταρά—
Θα σουχα κάνει συμφορά,
Γιατ' έγινες πολύ φορά—
Και σ' όποιον θέλεις πέστο!...

Κι' ενώ καφούρης σου εμ' έγώ
Μου κυνηγάς άλλο λογάδι
Και το γλκύω σου το άγό—
Πας να τ' αφήσης ρέστο!...

Έχω με σε ρεζιλευτή
Και θέλω τη στιγμή αυτή,
Μανιώ κακούργα, να σε φτύ—
Διότι σου άξίζει!...

Κι' αν κάνης κόρτε έντατικό
Στον γέρο Παρατατικό
Είσαι ξεφτέλα - θηλυκό
Και λίαν «θράσε ρύζι»...

Είπα να δώλω την κουμπού—
Να σου δαρέσω μιά στα μπου—
Για να σου πω το τί χαμπού
Και να σε πιάση τρόμος...

Μά ήταν τα πράγματα σκαμπρό,
Κι' ενώ μ' έχει και ποιδι λαμπρό,
Είπα τη λέει το Καμπρό—
Στον έαυτό μου όμως...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Δικαιολογία

Στον γέρο—Παρατατικό
Δεν ρίχνω βλέμμα έρωτικό
Κι' ούτε με ξε—γιά θηλυκό
Να κάνω τέτοια λάθη...

Μά είνε άνθρωπος σοφός,
Στο λέω, Βάγγο μου, σαφώς,
Κι' είν' ο σκοπός μου ο κρυφός
Γράμματα να μου μάθω!...

Πολύ μου κάνεις τον άψυ
Και με χορεύεις στο ταψί
Με μου—μου και ψι—ψι—ψι.
Και εμ' άγριέμενη...

Καλά μου τάλεγε ή μαμά
Πως είσαι, Βάγγο μου, ρεμά—
Κι' άς σ' είχα γιά κρυφό καμά—
Γιατ' ήμουν τσιμπημένη!...

Άσε με, Βάγγο, να χαρής,
Να κουβεντιάσω άλημερίς
Δίχως καθόλου να θαρρής
Ότι θα σ' άπατήσω...

Έγώ, Βαγγέλη, σ' αγαπώ
Σ' έχω του δίου μου σκοπό
Και χώνεφ' το καλά λοιπό—
Πως δεν θα σου άπιστήσω!

Κι' αν θες να κάνουμε χωριό
Στο νέο μας νοικοκυριό,
Να μη μου κάνης το θεριό,
Βρε Βάγγο, μακαντάση...

Γιατί άλλωώς — παρών ντονέ
Να ξε—πως δεν θα σε χωνέ—
Και θα σου σκάσω και χωνέ—
Ν' άναστεινάς ή πλάσι!

Η ΜΑΝΙΩ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ζωή στο Χόλλυγουντ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΓΕΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΗΣ ΣΙΡΛΕΥ· ΤΕΜΠΛ

- Π. Μ. 7.—Ξύπνημα. Μερικές διαστικές γυμναστικές κινήσεις.
7.05—Πλύσιμο των δοντιών.
7.07—Μπάνιο. Η Σίρλεϋ πλύνεται μόνη της.
7.15—Μικρό πρόγευμα, άποτελούμενο συνήθως από ένα πορτοκάλλι και ένα τσού.
7.20—Η Σίρλεϋ πίνει με μεγάλη έθιμοτυπία το πρώτο φλυτζάνι της με γάλα.
7.30—Η Σίρλεϋ ντινεί τις κοκκίες της προτού να ντυθή ή ίδια.
8.—Η Σίρλεϋ άποχαιρετξ τις κοκκίες της και φεύγει γιά το στούντιο.
9.—Αρχίζει ή εργασία.
10.30—Μισή ώρα άνάπαυσις στο ειδικό έξοχικό περίπτερο, στο στούντιο.
12.—Πρόγευμα ποικίλο, με ένα ακόμη φλυτζάνι γάλα στο τέλος.
Μ. Μ. 1.—Η Σίρλεϋ συνεχίζει το γύρισμα.
2.—Μελέτη κατά την διάρκεια των σκηνών, στις όποιες δεν έμφανίζεται ή Σίρλεϋ.
3.30—Παχνιδία στον κήπο, που περιβάλλει το περίπτερο της. Άπογευματινό, με ένα ακόμη φλυτζάνι γάλα.
5.—Τέλος της εργασίας.
6.30—Δειπνο με την οικογένειά της στο σπίτι της.
7.30—Η Σίρλεϋ διαβάζει διέλια με ζωγραφίες μαζί με τους άδελφούς της Τζακ και Τζωτς.
8.—Ζύγιση στην ζυγαριά της αίσθησις του μπάνιου προτού πλυνάση.
8.10—Το άγαπημένο της σκυλάκι, ο Ρόσμπυ, έρχεται να την καληνυχτίση και ή Σίρλεϋ άποκοιμάται έαθεία.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΟΥΣ ΠΑΝΤΡΕΜΕΝΟΥΣ

Ο περίφημος Έρρολ Φλύν, από πολλών έτών σύζυγος της ώραιότατης Λίλης Νταμιά, δίνει τις κατωτέρω συμβουλές στους παντρεμένους συνάδελφους του γιά να μην καταλήξουν στο διαζύγιο, όπως συμβαίνει συχνότατα στο Χόλλυγουντ.

- 1) Μη μιλάτε σε καμιά γυναίκα μέσα στο στούντιο.
- 2) Μη μιλάτε σε καμιά γυναίκα έξω από το στούντιο.
- 3) Μη μιλάτε σε καμιά γυναίκα.
- 4) Μη μιλάτε στην γυναίκα σας γιά την ήθοποιό που πρωταγωντεί μαζί σας.
- 5) Μη μιλάτε στην γυναίκα σας γιά καμμιαν άλλη γυναίκα.
- 6) Μην αφήνετε την γυναίκα σας να ιδή την πρεμιέρα του φιλμ σας.
- 7) Μη συνιστάτε την γυναίκα σας σε κανέναν πρωταγωνιστή του κινηματογράφου.

Ριζικά μέτρα, όπως βλέπετε, μόνο που θα είνε λίγο δύσκολα στην έφαρμυγή. Φαίνεται όμως στην έφαρμυγήν αυτών ο συμπαθής ήθοποιός όφείλει την μακροχρόνια συζυγική του εύτυχία.

ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΑΘΗΤΙΣΜΟΣ

Είνε γνωστόν ότι όλοι σχεδόν οι ήθοιοι του κινηματογράφου καταπονούνται με τα σπάρ, που είνε άλλως τε και άπαραίτητα γιά να διατηρούν την ύγεια και την εύλυγισία του σώματός των. Ένα κινηματογραφικό περιοδικό της Άμερικης έκανε τελευταίως μίαν έρευνά γιά να μάθη ποιο ήθοιοι διαπρέπουν στα σπάρ, και ιδού τα αποτελέσματα:

- Ο καλύτερος παίκτης του γκολφ είνε ο Ρίτσαρντ Ντίξ. Άμέσως ύστερα άπ' αυτόν έρχεται ο Μπίγκ Κρόσμπυ.
Ο καλύτερος τεννίστας είνε ο Ντίκ Πάσαελ.
Ο καλύτερος κολυμέτης είνε, ως γνωστόν, ο Τζόννυ Βαγμούλλερ, όποιος θεωρείται και ως παγκόσμιος πρωταθλητής του κολυμβήματος.
Ο καλύτερος ποδοσφαιριστής είνε ο Ρόμπερτ Τσιήλερ.
Ο καλύτερος παίκτης του πόλο είνε ο Χέρρυ Φόντα.
Ο καλύτερος πυγμάχος είνε ο Βίκτορ Μάκ Λάγκλεν.
Και τέλος, ένας από τους καλύτερους σπάρτματς του κινηματογράφου είνε ο Τσάρλς Φάρελ.

ΠΡΟΣΦΑΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ

- 1) Λούτε Βελξ — Τζόννυ Βαγμούλλερ: Βαρέθηκαν να άλληλοδέρονται και τώρα χωρίζουν.
- 2) Κωνσάνς Μπέννερ — Μαρκήσιος ντε λα Φαλαίξ: Διαζύγιον γιά άγους άγνώστους.
- 3) Τζόνν Κρόσφορντ — Φράνσο Τόν: Μά χωρίσαν σ' αλήθεια.
- 4) Τσάρλο Τσάπλιν — Πολέτ Γκοντάρ: Ο Τσάρλο τώχει πάρει συγχαίρια να χωρίξ ύστερα από κάθε φιλμ.
- 5) Ντόροθυ Χαμμόρ — Χέρμπερτ Κέυ: Ήταν καιρός να χωρίσουν.

ΕΞΗ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΜΥΡΝΑ ΛΟΟΥ ΓΙΑ Ν' ΑΡΕΣΕΤΕ ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΣΑΣ

- 1) Φροντίστε να είσθε πάντα τόσο έλκυστική μετά τον γάμο σας, όσο και πριν άπ' αυτόν.
- 2) Προσπαθήτε να του μαγειρεύετε νόστιμα φαγητά.
- 3) Μην έτοιμάζετε ποτέ ραντεβού γιά λογαριασμό του.
- 4) Μην τον σκοτίζετε όταν εργάζεται στο γραφείο του, ούτε να τον έπισκέπτεσθε κάθε τόσο εκεί, θα μπορούσε να πιστέψη ότι τον παρακολουθέτε.
- 5) Μη του δίνετε ποτέ την έντύπωσι ότι είσθε άπολύτως σίγουρη γι' αυτόν.
- 6) Δείχνετέ του πάντα τρυφερότητα, φροντίστε όμως να μη γίνει, σέ και κουραστική.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΙΚΚΕΒΑΛΑ
- ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΕΝΑ ΠΟΥΛΟΥΔΙ ΣΤΟ ΓΙΛΔΙΖ

Περίληψη προηγουμένη -
ν α ν. Η Κρινώ, κόρη του θανατηφόρου Πε-
φάνη, μαζί με την θεία αδελφή της Έρα-
τώ, βρίσκονται φυλακισμένες στο Γιλδίζ. Η Έ-
ρατω σ' αυτή την απελπιστική θέση από λά-
θος της Έρατώς. Αυτή άγαστοσε τον Κων-
σταντή, τον άρραδωνιστικό της Κρινώ και
έδωσε την άρραπια παραμύθια της. Χαμίν-
τα να φροντίσει να απαχθεί η Κρινώ στο χα-
ρμή του Σουλτάνου, ελπίζοντας πως έτσι θα
μείνει αυτή έλευθερη να την αγαπήσει ο Κων-
σταντής. Αλλά οι άνθρωποι του Γιλδίζ, αντί
να συλλάβουν μόνον την Κρινώ συνέλαβαν
και την Έρατω. Η Έρατω πέρασε ήδη μι-
αν έφιαλτική νύκτα με το Σουλτάνο. Η Κρι-
νώ ειδοποιείται ότι είναι η σειρά της. Σκέ-
πεται να αυτοκτονήσει πριν υποστεί την
ατιμωσί. Αλλά την τελευταία στιγμή έρχεται
η Χαμίντα για να σώσει την Έρατω. Η Έ-
ρατω για να εξιλεωθεί, πείθει την Κρινώ
να σώσει αυτή. Έτσι η κοπέλα αλλάζει ρού-
χα με τη γρήα άρραπια και αρχίζει την
δραματική της φυγή μέσα στους άτελειωτους
διαδρόμους του Γιλδίζ. Τρέμοντας σύγκομη,
ξεφευγόντας χίλιους κινδύνους, ανοίγει μια
πόρτα και άκουσε κάποιον να φωνάζει το ο-
νόματί της! Είπε ο Κωνσταντής, ο άρραδω-
νιστικός της. Κοντά του είναι και ο αδελφός
της Άλεξανδρος, που αποκαίρεται την α-
δελφή του και της λέγει ότι θα φύγει με
τον άρραδωνιστικό της που δε λίγο θα
είναι άνδρας της, για την Τεργέστη. Με κά-
ποιο καράβι πειρατικό. Περιάντας τη φουρ-
τουνιασμένη θάλασσα με μιά βάρκα κυνη-
γημένοι από τους στρατιώτες του Γιλδίζ, ο
Κωνσταντής και η Κρινώ φθάνουν στο πει-
ρατικό και εκεί τους στεφανώνει ο Καπετάν
Άνελιος.

Ενώ αυτό ταξιδεύουν εύτυχισμένοι, το Γιλδίζ
είναι άνατοστο με τη φυγή της Κρινώ. Η
Έρατω περνάει άλλη μια έφιαλτική νύκτα
κοντά στον Σουλτάνο και λυώνει από την
απελπισία της και το μαρσάρι της. Στο με-
ταξύ οι γονείς της Κρινώ, και ο αδελφός
της σχεδιάζουν πως μπορούν να σώσουν και
την Έρατω από το Γιλδίζ.

Ο Άλεξανδρος λέει στους γονείς του ότι α-
ποφάσισε πως έχει υποχρέωση να παντρευτεί
την Έρατω, αν κατορθώσει να την έλευθερώ-
ση, αν και άγαστη άλλη κοπέλα. Στο με-
ταξύ, στο Γιλδίζ, οι χανούμνες ζηλεύουν
την Έρατω, επειδή ο σουλτάνος της δεικνει
ιδιαίτερα ευνοία. Πιο πολύ την ζηλεύει η
Μελέκ, η παλιά ευνουμένη. Και σαν προ-
ειδοποιήσει για την Έρατω, πεθαίνει εφιαλ-
τικά η Ζαϊρέ, δηλητηριασμένη από τη Μελέκ.
Θανάσιμα κουρασμένη περτάει η Έρατω να
κουμηθεί. Αλλά άκουσε κάτι να σέρνεται στην
κώμαρά της. Είναι ένα γραμμάτιο του Άλεξάν-
δρου που της υποδεικνύει πως να έλευθερω-
θ. Η Έρατω ακολουθεί τις οδηγίες του,
και πραγματικά κατορθώνει να φύγει από
το Γιλδίζ. Ο Άλεξανδρος την παίρνει σπι-
τι του και σχεδιάζει να την φυγαδεύσει στην
Τεργέστη. Ο Άλεξανδρος από ευγνωμοσύνη
της κάνει πρόταση γάμου και της λέει ότι
την αγαπά.

Η Έρατω πεθαίνει εύτυχισμένη στην άγκα-
λιά του. Μια θρογγερή ημέρα, στην Τεργέ-
στη, η Κρινώ περιμένει τον Κωνσταντή.)

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΠΑΡΑΔΟΣΟΤΕΡΗ ΛΙΜΝΗ

ΣΑΠΟΥΝΙ ΑΠΟ... ΚΑΡΒΟΥΝΟ

Η πιο παράδοξη λίμνη του κόσμου θρι-
σκει στο Κιλνίτε της Άρκτικής θαλάσ-
σης. Η λίμνη αυτή, που ανήκει στη Ρω-
σία, έχει πέντε διάφορα στρώματα νερού.
που δεν άναμιγνύονται μεταξύ των, άλλα
μένουν παράλληλα το ένα από το άλλο.
Το πρώτο στρώμα, το άνωτερο, έχει βάθος
ένος μόνον μέτρου και αποτελείται από
γλυκό νερό. Το δεύτερο βάθος 4 — 5
μέτρων, έχει νερό έλαφρώς άμυρο. Άκο-
λουθεί το τρίτο στρώμα, βάθος έξη με-
τρων, με θαλάσσια νερό. Σε βάθος 13 με-
τρων, βρίσκεται ένα στρώμα, πάχους έ-
νος μόλις μέτρου, που είναι πορφύρεο
και περισσότερο άμυρο από το θαλάσ-
σιο νερό. Τέλος, το τελευταίο στρώμα,
βάθος 20 μέτρων, περιέχει μεγάλην ποσόν
θειοχού υδρογόνου.

ΚΑΜΠΑΝΑ ΑΠΟ... ΠΕΤΡΑ

Στο Τέμπρα Νταμπόρ της Άθηνσινίας
υπάρχει η πιο άλλοκοτη καμπίνα. Η καμ-
πάνα αυτή αποτελείται από δυο μεγάλες
πέτρες κρεμασμένες από ένα χονδρό έξο-
λο εις τρόπον ώστε η μία ν' άκουμπά έπάνω
στην άλλη. Για την «κωδωνοκρουσία» χρη-
σιμοποιούνται δυο κωδωνοκρούστα, που ά-
πομακρύνουν τις πέτρες, τις οποίες αφήνουν
μετά να κρουθούν. Ο ήχος που παράγε-
ται είναι επίσης ίσχυρός, όσο μιάς μεγα-
λης καμπάνας. Οι πέτρες είναι σκληρές και
μολονότι χρησιμοποιούνται επί ένα σχεδόν
αίώνα, δεν παρουσιάζουν το ελάχιστο ση-
μείον φθοράς.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Η θουδιστική θρησκεία διακρίνει άκό-
μη και το ζωικό βασίλειο σε πλάσματα Ιε-
ρά και πλάσματα θεία. Τα δεύτερα
μπορούν να χρησιμοποιούν ως τροφή του άν-
θρώπου, πρέπει όμως οι εύσεβεις θουδι-
σται να φροντίζουν για τις ψυχές των
ζώων αυτών. Έτσι, οι Ιερείς του Βούδδα
προσεύχονται τακτικά υπέρ των ψυχών των

ψαριών, που τρώγονται από τους ανθρώ-
πους.

Μιά τέτοια τελετή έγινε πρό δεκαπενθη-
μέρου, με κάθε έπισημότητα, στην Γιοκο-
χάμα της Ιαπωνίας, επί τη ένάρξει της
άλλετικής περιόδου.

Στη Γερμανία άνεκαλύφθη ένας τρόπος
διά του οποίου κατασκευάζεται σαπούνι ά-
πό κάρβουνο. Η άνακάλυψις αυτή είχε
γίνει από το 1938, διεκόπη όμως λόγω
του πολέμου, καθόσον το κάρβουνο έχρη-
σιμοποιείτο στις πολεμικές βιομηχανίες.
Σήμερα όμως το κάρβουνο είναι άφθονο
και η από αυτό σαπωνοποιία έπανελήθη.
Το σαπούνι αυτό στοιχίζει σήμερα περισσό-
τερο παρά το από λίπος ή λάδι παραγό-
μενο, καταβάλλονται όμως προσπάθειες
προς κατασκευήν πιο φθηνού σαπουνιού
άπό κάρβουνο.

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΡΟΛΟΙ

Ένας ώρολογοποιός στην περιφέρεια
της Ίουρα (Έλβετίας) άπετέλειωσε κατ'
αυτάς, κατόπιν έπατετους κοπιώδους έρ-
γασίας, ένα ρολόι, που μπορεί άσφαλώς
να συγκριθί προς τα μεγαλύτερα έργα
της ώρολογοποιτικής τέχνης όλων των
αίωνων. Ο μηχανισμός του ρολογιού άυ-
τό μπορεί να λειτουργήσει χωρίς άνάγκη
τχουρδίσματος επί 114 χρόνια συνεχώς.
Στον πίνακά του δείχνονται όχι μόνον οι
ώρες της ημέρας, αλλά και οι μέρες της
έβδομάδος, ο τρέχων μήνας και το τρέχον
έτος, προβλέπεται δε, φυσικά, και η ά-
ναγκαία παρεμβολή μιάς πρόσθετης ημε-
ρας κατά τα δέκατα έτη. Επί πλέον, το
θαυμάστο αυτό ρολόι δείχνει όχι μόνον την
ώρα της Μεσευρώπης, αλλά και την αντί-
στοιχη ώρα της Νέας Υόρκης και της
Καλκούτας. Στις 6 ακριβώς το πρωί και
θράδυ, άνηχεί το λάλημα ενός πετεινού,
άπό της 10ης νυκτερινής μέχρι της 2ας με-
τά τα μεσάνυχτα, οι ώρες σημαίνονται με
τη φωνή μιάς κουκουβάγιας και στις 9
το πρωί το ρολόι έκτελει ένα έκκλησιο-
τικό «κοράλλ». Κατά την νύκτα των Χρι-
στογενών κάθε χρόνο, το ρολόι παίζει
αυτόματα μιά Χριστουγεννιάτικη ψαλμωδία
και η πρώτη ώρα κάθε νέου έτους άναγ-
γέλλεται μ' ένα ένθαρρυντικό σόλο σάλ-
πιγγος.

— Κωνσταντή! ξεφώνισε. Τι τρέχει; Είσαι
χλωμός σαν πεθαμένος.

— Είπε φοβερό! φώναξε ο νέος και τή
μάτια του έδούρκασαν. Ω, Κρινώ, έπιασαν
τόν Ρήγα τον Φερραίο.

— Έπιασαν τον Ρήγα τον Φερραίο;...

— Ναι, τώρα κάμπα.

— Μήπως έχεις φόβο και σύ; ρώτησε η γυ-
ναίκα με φωνή που προσπαθούσε να την κά-
μη σταθερή.

— Τι σημασία έχει; άποκριθηκε ο Κωνσταν-
τής σηκώνοντας άδιάφορα τους ώμους. Σου
λέω πως έπιασαν τον Ρήγα τον Φερραίο.

— Ήξερε η Κρινώ πως έπαιρνε από αυτήν
να κλάψη γι' αυτή την είδηση. Μα ο λαί-
μος της ήταν στεγνός από το φόβο, από την
αγωνία, και τα δάκρυα δεν ήθελαν να βρουν.

Πήγε κοντά του, σφιχτά της έπιασε τα χέρια
του. Πρώτη φορά που ένοιωσε πως ήταν μι-
κρή, άδύνατη. Η φωνή της άκούσθηκε παι-
διάτικη.

— Φοβάμαι, Κωνσταντή!

Την έκτύπησε παρανεμένος.

— Τι έπαθες, Κρινώ; Πρώτη φορά άκούω
αυτή τη λέξη από το στόμα σου.

— Κωνσταντή, φοβάμαι, φοβάμαι για σένα!
Ω, πές μου, για το Θεό, κινδυνεύεις; Θέλω
να ξέρω!

— Έπαισε το χέρι του στη μέση της και την
ένοιωσε να τρέμη σύγκορη.

Έξαμωγέλασε θλιμμένος και έλεγε:

— Στο κάτω - κάτω είσαι γυναίκα θεία, Κρινώ!

— Κινδυνεύεις, Κωνσταντή;

— Δεν ξέρεις πως πάντα κινδυνεύω; Σή-
μερα, ίσως λιγάκι πιο πολύ. Μα έσύ να είσαι
άταραχη!...

— Ένα χτύπημα στην πόρτα τους έκανε και
τους δυο να πεταχτούν. Η Κρινώ ξεφώνισε
πνιχτά.

— Θάρχωνται να σε πιάσουν.

— Άνοιξε, έλεγε ο Κωνσταντής ήρεμα στην
δημέτρια που στεκόταν παρανεμένη για
την ταραχή τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΣ καί η σημασία τους

Ποιός άνθρωπος δεν έχει έλληνες, είτε στο
πρόσωπο, είτε στα άλλα μέρη του σώματός
του; Η έπιστήμη μας λέει πως οι έλληνες
είναι συμπεκνώσεις ζωτικότητας και σ' αυτό
οφείλεται η επικρατούσα γενικώς αντίληψις
ότι η ύπαρξις των μικρών αυτών στυγμάτων
προλέγει μια καλή σταδιοδρομία για το α-
τομο.

Άναλόγως όμως της θέσεως στην όποια
βρίσκονται, οι είδικοι φυσιογνωμισταί άποδι-
δουν στις έλληνες τις ακόλουθες σημασίες:

ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

Στο μέτωπο: Θα γίνει πλούσιος και θα κα-
ταλάβη έξελουσας κοινωνική θέσι.

Πλάσι στα φρύδια: Θα νυμφευθί γυναίκα
πολύ ώραια και καλή.

Έπάνω στα φρύδια: Δεν πρέπει να παν-
δρευθί, γιατί όλες οι γυναίκες που θα πάρη
πεθαίνουν.

Έπάνω στη μύτη και η χροιά του προσώ-
που του είναι πυρρά: χαρακτήρ ήδυπαθής
και άκόρεστος.

Στα πλάγια της μύτης: θα ζήσει ζωή άλη-
τική και θα περιφέρεται από το ένα μέρος
στο άλλο, χωρίς να μπορεί να εγκατασταθί
πουθενά.

Στα μάγουλα: θα γίνει πλούσιος.

Στη γλώσσα: θα νυμφευθί γυναίκα πλου-
σια και καλή.

Στα χείλη: ένδεικτικόν μεγάλης λαίμαρ-
γας.

Στο πηγούνιο: θα γίνει πολύ πλούσιος.

Στα αυτιά: θα γίνει πλούσιος και όλες
του οι εργασίες θα εύδοκούν.

Στόν τράχηλο: θα άνελη γρήγορα τα
κοινωνικά αξιώματα και θα άπολαύσθι πολ-
λά αγαθά.

Στο μέσον του τραχήλου: θα έχη πολλούς
λογαριασμούς με την δικαιοσύνη και θα πέ-
ραση ένα μεγάλο μέρος της ζωής στην φυ-
λακή.

Το σημάδι αυτό προμηνίζει επίσης θάνα-
το.

Στους ώμους: θλιβερό προμήνυμα. Ζωή
άσταθι και δυστυχισμένη.

Στη μασχάλη: θα γίνει πλούσιος διά του
γάμου.

Στα χέρια: θα άποκτήσθι πολλά τέκνα.

Στο στήθος: θα είναι πολύ πτωχός.

Έπάνω στην καρδιά: χαρακτήρ πολυμήχα-
ρος και πονηρός.

Στην κοιλιά: ένδεικτικόν άδωφαιτίας.

Πρός το μέρος του σπληνός: Έμπαθής χα-
ρακτήρ. Προδιάθεσις προς σοβαράς άσθε-
νείας.

Στο όπογαστριο: Χαρακτήρ κακεντρεχής
και μοχθηρός.

Στο μηρό: σημείον πλούτου.

Στα γόνατα: θα πλουτίσθι αλλά θασμιαί-
ως και όχι κατά τρόπον άπόκομον.

Στόν αστράγαλο: χαρακτήρ ανεξάρτητος
και γενναίος.

Στα πόδια: θα γίνει πολύτεκνος.

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ειδικώτερα, ως προς την γυναίκα, ισχύ-
ουν τα έξης:

Στο μέτωπον: η γυναίκα θα άνελη στα
άνωτερα κοινωνικά στρώματα και θα έξασκή
ση μεγάλη έπιρροή επί των ανθρώπων.

Πλάσι στα φρύδια και η χροιά του προσώ-
που της είναι πυρρά: θα πανδρευθί με άν-
δρα πλούσιον και μεγάλης κοινωνικής θέσεως.

Στη μύτη η στο μάτι: μεγάλη ήδυπαθεια.

Στο πλάσι της μύτης: θα ζήσει ζωήν πολυ-
τάραχη. Ρωπή προς την διαφθορά.

Στο κάτω μέρος της διαγόνης: μεγάλη ζη-
λοτυπία και έμπάθεια.

Επί του μαστού: μεγάλη πονηρία.

Στο δεξι γόνατο: σημείον καλωσύνης.

Στο άριστερο γόνατο: θα είναι πολύτεκνος.

Στόν αστράγαλο: έμποδίζει τον σύζυγό
της να προσέλθι και να διακριθί.

Γενικώς, όταν οι έλληνες βρίσκονται προς
το δεξ άνω μέρος του σώματος, είναι σημείον
πλούτου και εύδαιμονίας. Όταν δε έφρι-
σκονται προς το άριστερό, είναι σημείον έμ-
παθείας και δυστυχίας.

29ο ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Καλλιεργίσμος κι' έκμεταλλεύσιμος Παγώ-
(να μ'.

Έλαβον την καθυστερήσασαν γραφήν σ' τρυ-
γόνα μ'.

Ένθα μοι γράφ'ες ότι θ' άρχισθι το καλλιερ-
(γείν.

Χωράφιον εις Κολοκυθ' κή έπατήθες προς
(την γην.

Ώστε, τα έξαδέφρια σ' πούναι κύκλος... συ-
(ζητήσιμος.

λέν' να σοι δώσουν κή λεφτά προς έπιχει-
(ρησις.

Πρόσεξον! Μήπως έπειδής ειση κή συ καλλι-
(εργήσιμος.

γίνης άγρός, προς άλλου είδους διαχείρισιν.
(πυρετώδης.

Ηγώ έπίσης άσχολούμην με θερμήν ένέργειαν
εις άναλόγου είδους καλλιέργειαν.

Έρωτικώς έπιδιώκω σχέσεις με γεροντοκόρ'.
που άνωθεν της πολυκατοικίας μ' έθεώρ'...

Την άντελήθην να με θεωρή γλαρά-γλαρά,
ως αν έζήτ' να φάγη έμβουγάτσαν με «ούρά»,
την άντελήθην να με θεωρή σκανδαλωδώς
μεσ' στην κουζίνα που κοπάν'τα σφοδρά.

Προτού τελειώσ' η σφοδραία μοι έρωτά:
τί άλλο μαγειρεύω. — Χόρτα, τν' άπαντώ,
(έραστα.

— Έγώ έρθηκα παντζάρια, μ' άποκρίνεται με
(χέρη.

κή γίνεται κι' η γηροαία όψις της...παντζάρι.

Έφάσαν ήρωθρίαzen κι' ήγώ έρωθρίαzen...
Μά έξηγήσθι την αίτιαν τούτου δεν μπορούσα.
Άρχεψαμην λοιπόν κουδένα περί ζαρζαφάτι.
(κάν.

Νά έγυλιετες πόσον ήδέως κή τερπνούς
περιπτυσσώμην με την γηραιάν έρωθρίαzen!
Θά έθαμβώσο, θα εθελώσο, θα ήρωθρίαzen,
θα σαγηνεύσο, κή θα έξελιγούσο κή θα κοι-
(κινώζο.

Θά έφλογούσο, θα έξήπτεσο, θα ήγαλλίαζ,
θα συνιρπάζσο, θα χιλιμιντριζες, θα έφορτίζα,
θα διεστελλέσο, θα συνεστελλέσο, θα έμψ-
(κύνεσο.

Θά δομεσφιδίζσο κή κόλασις πυρός θα γλ-
(νεσο.

— Αν έγυλιετες πως έξασκώ τάς χειραψίας,
κή τάς έμψησπιακές μαγουλαψίας,
κή ήναπτες κι' αι φλόγες των φιλιών των ό-
(περιμέτρων.

Θά ήσαν όρατές έξ άποστάσεως χιλίων μέτρων!
(ήπτα!

— Άμ' τί θαρρούσε! Πώς ο Γιάννος τρώει
(δελτία.

Πώς άτιμωρητί θα μ' άπατή; Πάτες στην
(πυρ.

— Ηγώ σ' το λέω! Θα σοι άπάτω σα σκυλί
(λυσάρι'κο.

έφάσαν δεν μοι στέλλεις έδδομαδισίας εν πιν-
(τακοσάρ'κο.

Μη προσφιδίζω δε συγκοινωνίαν όχι τακτικήν,
φρόντισον να το στείλς μ' έπιταγήν σου τη-
(λεγγραφικήν.

— Άλλέως, σ' άμολώω τηλεγραφικώς κι' άνευ
(αίτίας.

Γιάννος (πρώην μνηστήρ σ' κή νυν άεπιχειρη-
(μυστίας).

Διά το πιστόν:

ΛΑΛΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΠΝΕΥΜΑ

ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

— Η μητέρα. — Ο γιός μας μάς στέλνει
σήμερα ένα γραμμάτι άπό όκτώ άλδεις...
Ο πατέρας. — Για κύταζε στο τέλος της
όδοις πόσα λεπτά θέλει να το στείλωμε...

ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΙΣ

— Ο πατέρας προς τον γιό του:

— Νά θυμάσαι πάντοτε, παιδί μου, ότι
άνδρας μόνο διευθύνει στο σπίτι.

— Σούτ, μπαμπά! Έρχεται η μαμά...

Η ΑΓΑΠΗ

της ΣΙΓΚΡΟΥΝ

Δέν ήταν χαρούμενος ο άρρα-
δώνας του Χέντιμπροντ και της
Σίγκρου. Ο πατέρας της, ο βα-
σιλιάς Χόγκνι, είχε καλέσει σε μία
μεγάλη γιορτή όλα τα βασιλόπου-
λα της χώρας. Κι' εκεί την έξη-
γησε ο Χέντιμπροντ.

—Έρεξε, πατέρα, είπε η παρ-
θένα, πως έγω άναγώ τον Χέλκι
τον ήρωα. Δέν μπορώ να πάρω
όλλον άντρα.

—Εσύ τον Χέλκι δέν τον γνω-
ρίζεις, άποκρίθηκε ο βασιλιάς
Χόγκνι. Πώς είνε δυνατόν να τον
άναγώ;

—Τον άναγώ από τον κοιρό που
θνοίνας τον κόσμο. Ζώ με την Ι-
δέα να γίνω γυναίκα του μιά μέ-
ρα.

—Δέν άκούω έγω τα άόητα λό-
για μιάς κοπέλλας, την δέχομε ο
πατέρας της. Ο Χέλκι μπορεί να
μή σ' άναγώ, μπορεί να μη θέ-
λη να σε κάνει γυναίκα του. Θα
πάρης τον Χέντιμπροντ, που είνε
γιώος βασιλιάς, τιμημένος, νέος
και λεβέντης.

—Εκλάψε η βασιλοπούλα πολύ,
μά στο τέλος άναγκάστηκε να ο-
ποταχθί στη θέληση του πατέρα
της. Κι' έτσι καθώς ήταν μαζεμέ-
νοι όλοι οι εύγενες στη γιορτή,
άναγώθηκαν κι' οι άρραδώνες.

Ο Χέντιμπροντ ήταν τρελλάει α-
πό τη χαρά του. Γιατί η Σίγκρ-
ουν ήταν η πιο διαλεχτή νύφη
απ' όλες τις βασιλοπούλες της χώ-
ρας. Τα μάγουρα του μάτια άστρα-
φταν, τα ήλιοκαμμένα του μάγου-
λα ήταν κατακόκκινα και τ' άδέλ-
φια του τον έπειράσαν για τη με-
γάλη του χαρά.

Η Σίγκρουν όμως καθόταν με
τά μάτια χαμηλωμένα κι' άναστέ-
ναζε. Έδεχθηκε με πρόσωπο πα-
γωμένο το φιλ που της έδωσε ο
καρραβωνισμένος της φεύγοντας,
αλλά την ύποχσε τον να έλθη όσο
πιο γρήγορα μπορούσε, να την παρ-
ρή.

Τη νύχτα, όταν έφυγαν οι κα-
λεσμένοι και έδωσαν τα φώτα, έ-
πεσε η Σίγκρουν στο κρεβάτι
της. Άλλά δέν κοιμήθηκε. Όταν
κατάλαβε πως άποκοιμήθηκαν οι
άλλοι, έφυγε κρυφά από το σπι-
τι της. Η νύχτα ήταν γλυκιά,
μαγική. Περπατώντας θουνα και
φωράγγια, η κόρη έθρσσε σε μία
θουνοκορφή. Κάτι της έλεγε μέσα
της πως εκεί θαδρισκε τον Χέλ-
γκι. Και πραγματικά. Γλυκοχά-
ραζε η αύγη. Μέσα στις ρόβινες
άκτιδες άντικρύσε κάτι ν' άστρά-
φτη σαν χρυσάφι. Έξωγώς. Δέν
την γελούσε ο γ' ύπος της καρδιάς
της. Το χρυσάφι αυτό ήταν τα
εσθνά μαλλιά ενός παλληκαριού.
Κοιμόταν στη γη περμένος, με τ'
άριστα του ζωμένου. Παρέκει,
πιο χαμηλά, κοιμόταν τα παλλη-
κάρια του. Δέν μπορούσε να είνε
άλλος από τον Χέλγκι αυτός.

Πατώντας στις μύτες έζύγωνα
η Σίγκρουν και γονάτισε. Τον έ-
κύνταξε με λατρεία, νοιώθοντας
την καρδιά της να χτυπά τόσο
πρόθυμα πως θα σπάσει. Ή-
ταν έτσι όπως τον είχε φανταστή.
Άρρατος και δυνατός σαν θεός. Ο
ύπνος του όμως ήταν άγνός, πα-
σιτικός σχεδόν, όπως ταιριάζει
στούς ήρωες. Έστω και η κόρη, κι'
άναστροφόνοντας τα χρυσά μαλλιά
του τον έφίλησε στο μέτωπο. Ο
Χέλγκι έδρησε, και τινάχτηκε.
Άκούμπησε το χέρι του στο σπα-

θί του. Η Σίγκρουν όμως του
είπε με φωνή γλυκιά:

—Έγω είμαι, δέν είνε κανένας
έχθρος.

Την έκύνταξε κι' ένα χαμόγελο
έπέρασε στα γαλάνα του μάτια.
—Ποιά είσαι έσύ ώραία κόρη;
ρώτησε γλυκά.

—Δέν με γνωρίζεις; Δέν με πε-
ρίμενες; Είμαι η Σίγκρουν, αυτή
που σ' άναγώ...

Οι ματιές τους συναντήθηκαν
και κατάλαθαν κι' οι δύο τους
πως άναγώνταν χρόνια, χωρίς να
γνωρίζονται. Άναιξε ο ήρωας την
άγκαλιά του κι' η γυναίκα έχω-
θηκε έκει μέσα ψιθυρίζοντας λό-
για λατρείας.

—Μου φαίνεται πώς σ' άγαπώ
πρίν γεννηθώ. Οι μοίρες το θέ-
λουν ν' άναγώθουμε.

Τα χείλη της άγγιξαν το πρό-
σωπό του κι' ο Χέλγκι της άντα-
πέδισε με πάθος τα φιλιά. Άξαφ-
να όμως είδε δάκρυα στα μάτια
της βασιλοπούλας.

—Γιατί κλάεις; ρώτησε μαλακά.
Τότε του διηγήθηκε η Σίγκρουν
πως την άρραδώνισαν με τον
Χέντιμπροντ.

—Φοβάμαι, είπε. Οι δικόι μου
θα θελήσουν να με τιμωρήσουν.
Ο Χόγκνι, ο πατέρας μου και τα
τρία μου άδέρφια, θα με κυνηγι-
σουν και θα σε χτυπήσουν κι' ε-
μένα.

Χαμογέλασε ο Χέλγκι και άπο-
κρίθηκε:

—Αν έρθουν να με πολεμήσουν,
μη φοβάσαι. Το χέρι μου έχει συ-
νηθεί να νικάει. Με είδες που
κοιμούμαι κουρασμένος; Χθές ε-
σκότωσα τέσσερις θησαυρούς ε-
χθρούς. Άλλά για να κερδίσω ε-
σένα, μου φαίνεται πως μπορώ να
σκοτώσω χίλιους.

Φιλήθηκαν. Μέσα στο φως της
αύγης ήταν νέοι κι' ώραίοι κι' οι
δύο τους σαν θεοί. Κι' όλη η πλά-
ση γάρχηκε μαζί τους κι' ο ύμναι-
ος τους γιορτάστηκε με χαρά σόν
όρβανο και στη γη, γιατί έτσι, α-
ξάν κι' ήταν πλασμένοι ο ένας για
τον άλλον.

Δέν άργησε να φθάσει κάτω εις
την πολιτεία η είδηση πως η Σί-
γκρουν άφησε τον άρραδωνιστή
κό της και πήγε να έρθη τον Χέλ-
γκι. Ο Χόγκνι κι' οι γιοιόι του έ-
χλώμισαν. Ο άρραδωνιστικός της
ο Χέντιμπροντ και το σπ' του
έτοιμάστηκαν να πολεμήσουν τον
Χόγκνι. Αυτός όμως τους είπε:

—Δέν υπάρχει λόγος να χτυπ-

αθμε έμεις. Έγώ, Χέντιμπροντ, σ'
άναγώ σαν παιδί μου. Έλα με
τούς δικούς σου να πολεμήσουμε
μαζί τον Χέλγκι και να πάρης με
τη θία την κόρη μου που δέν θέ-
λει να σε άκολουθήσει θελημάτικα.
Τα λόγια αυτά άρεσαν σόν
Χέντιμπροντ. Κι' έτσι, ξεκίνησαν
όλοι μαζί να πολεμήσουν τον Χέλ-
γκι.

—Άγώπη μου, είπε ο ήρωας ό-
ταν έμαθε πως ζωνώνε ο έχθρικός
στράτος. Έρχονται οι δικόι σου,
έρχονται σαν έχθροί! Θα τους χτυ-
πήσω.

Κατέβασε η κόρη το κεφάλι και
δέν άποκρίθηκε λέξι. Σε λίγο έ-
παινο στα θουνα άναψε άγρία η
μωχή. Οι έχθροί ήταν πέντε φορές
πιο πολλοί από τα παλληκάρια
του Χέλγκι. Αυτός όμως δέν ήξε-
ρε τι θα τη φόδος και κούρασι.

—Δουπο να γελή ο ήλιος, έπάνω
στις πλαγιές των θουναών έκοίτον-
ταν τα πτώματα του Χόγκνι και
των γιούων του, του Χέντιμπροντ
και των άδελφών του. Από το σπ' του
Χέντιμπροντ κανένας δέν έγλύ-
τασε. Από τ' άδέρφια της Σίγκρ-
ουν ένας μονάχα ο Ντάγκρ έ-
γλύτωσε.

Έγύρισε το θράβυ ο ήρωας κα-
τάκοπος στην άναγμένη του. Τον
έκύνταξε τα μάτια η Σίγκρουν.
Αυτός της άνταπέδωσε τη ματιά
της σοδάρ, και της άποκρίθηκε

γενναίος ήρωας.
—Ο Χέλγκι; ρώτησε η Σίγκρ-
ουν με φωνή κοιμένη.
—Ποιος άλλος; Έτσι το θέλη-
σε η μοίρα.

Τότε αύ' η έξοπασε σε άγριο
θρήνο και σε κατάρτες.
—Καταρμένος να είσαι!... Να
μην προχωρή το πλοίο όταν ταξι-
δεύης, να μην περπατή τ' άλογο
όταν καθάλλικεης και το σπαθί
σου να σε χτυπήσει έσένα τον ίδιο
όταν το σηκώνεις.

—Είσαι τρελή, άδελφή, είπε ο
Ντάγκρ. Ο Όντιν (ο Ζεύς) είνε ο
μόνος ύπεύθυνος για τον θάνατο
του άναγμένου σου. Αυτός μάς
έδωσε έμεις τους συγγενείς να
τοσκαυόθουμε.

Πηνιμένη στα δάκρυα, έφώναξε
η Σίγκρουν:

—Το ήξερα πως δέν μπορούσατε
να τον άφήσετε να ζήση. Άλλά,
κι' κανείς, Ντάγκρ; Τι είνε αυτό τα
δάκρυά σου;

—Δέν σου, άδελφή. Δέξου τα
για εμάς σου...
Ο θρήνος της γυναίκας που α-
γαπούσε, έξοπασε τόσο άγριος,
που ο Ντάγκρ άναγκάστηκε να
φύγη και να την άφήσει.

Τον έκαψαν τον ήρωα Χέλγκι
έπάνω σε μία βασίλικη πυρά. Το
θράβυ η ύποπρη της Σίγκρουν
πήγε να σπύλη τον τάφο. Άλλά,
είδε τον Χέλγκι να στέκει έπάνω
σόν τάφο άρματωμένος.

—Έρεξε και το είπε της Σίγκρ-
ουν, κι' αυτή με την ψυχή στο
στόμα, πήγε στο λόφο.

—Όταν την άντικρύσε ο Χέλγκι,
της είπε με φωνή θαθεία σά να
θναινε από τάφο:

—Είμαι χαρούμενος που σε έλε-
πω, Σίγκρουν!

—Άγώπη μου, ψιθύρισε η γυ-
ναίκα. Άφου σε έανατέλει, θα
σο έτοιμάσω τώρα έδώ το μαλά-
κι κρεβάτι και θα κοιμηθώ κοι-
τά σόν πεθαμένο μου άντρα, ε-
πως κοιμούμαι κοντά σόν ζωντα-
νό. Θα σε φιλήσω, όπως έλλοιτε
γλυκά. Πώς είνε όγρ από τη γη
τα μαλλιά σου! Τα χέρια σου είνε
πιο παγωμένα κι' από το χιό.
νι!...

—Σίγκρουν!, είπε ο Χέλγκι.
Τίποτα πιά δέν θα μάς φαίνεται
παράξενο σόν κάτω κόσμο, άφοδ
κοιμήθηκε μία ζωντανή μ' έναν
πεθαμένο.

Όταν έλάλησε ο πετεινός στην
αύγη ο Χέλγκι καθάλλικε και
πήσε το δρόμο για το μακρινό τα-
ξίδι. Κι' η Σίγκρουν έγύρισε
σπίτι της. Το άλλο θράβυ έναρ-
θε πάλι, να έρθη τον άναγμένο
της στο λόφο. Μά δέν τον ένασά-
ρε. Ο Άδης δέν ένασάρε πιά
κανένα χατήρι στούς δυό έρωτες.
Μένος, όσο ζούσε η Σίγκρουν,
Μά δέν έζησε πολύ. Πέθανε σε
λίγο από τη λύπη για τη χαμένη
της άγώπη. Τότε ο Άδης συγκι-
νηθηκε από την τόσο άγνή, και
νίκησε άφανε να ζήσουν όλη η
φορά μαζί σόν κόσμο. Χέλγκι
λεγόταν ο ήρωας πάλι και στη
δευ λέγοντας ο ήρωας πάλι και στη
τερη ζωή του. Η Σίγκρουν όμως
πιά γυναικα που άγαπήσε τόσο πο-
λύ, λεγόταν, όταν έναγενηθήκε
Κίρα. Και με τ' όνομα αυτό την
τραγουδίσαν έπειτα τα λαϊκά τρα-
γούδια.

ΓΙΟΧΑΝΝΑ ΛΕΖΕΡ

Η ΣΟΒΑΡΟΤΗΤΗ ΤΗΣ ΣΙΔΝΕΥ

Η Σύλβια Σίδνευ, η χαριτω-
μένη σπάρ με το παιδικό πρόσωπο,
είνε μιά από τις σοδάρτερες
σπάρ του Χόλλυγουντ. Δέν πη-
γαίνει ούτε σε διασκεδάσεις, ού-
τε σε καμιά από τις μεγαλύτερες
πειές έορτες που δίδονται κάθε
τόσο στο Χόλλυγουντ. Το όνομά
της δέν άναφέρεται ποτέ στην
«κοσμική κίνηση» των κινηματο-
γραφικών έφημερίδων και περιο-
δικών.

Σε κάποιον δημοσιογράφου
που την έρώτησε σχετικά, η
Σύλβια άπάντησε:

—Αντιπαθώ προμερά τις κοσμι-
κές συγκεντρώσεις. Ός τώρα δέν
έλαβα μέρος σε καμιά. Προτι-
μώ να άφαιρώ όλες μου τις δυ-
νάμεις στην δουλειά μου, η οποία
είνε για μένα η καλύτερη διασκε-
δασίς του κόσμου!...

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΗΝ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ

στούς όρκους

Από τα πρώτα ήθηματα του έρωτος πρέπει
να είμαστε ειλικρινείς, γιατί η ύποκρισία είνε
το σκούληκι, που καταστρέφει το δένδρο της
ζωής.

Πρέπει να είσθε ειλικρινείς από το πρώτο
φιλί που θα δώσετε, αν θέλετε ο έρωτάς σας
να είνε μία πραγματική χαρά και όχι μία
σειρά από ψεύματα, που άποθελούν μόνο και
μόνο στην άπόλαυσι της ήδονής.

Στον πρώτον έρωτα όλοι άρχίζουν μ' ένα
ψέμα.

Σ' άναγώ πιο πολύ από κάθε άλλον, λείει η
άνητέρα κοπέλλα και θά σ' άναγώ παντοει-
νά. Είσαι η πρώτη και τελευταία μου άγώπη.
Δέν θ' άναγώ σε δεύτερη φορά στη ζωή μου!

Κι' όμως, ο δεύτερος έρωας δέν άργει να
έλθει και είνε τις πιο πολλές φορές γλυγο-
τερος από τον πρώτο.

Ο πρώτος έρωας δέν είνε ούτε άληθινός ού-
τε ουστός, ούτε φυσικός να είνε ο μεγαλύτερος
και ο μοναδικός. Μην γίνεσθε έπιορκοι, προ-
τό να γνωρίσετε την άλήθεια. Μεθαύριο, τον
όρκο αυτόν θα τον άκολουθήσει ένα χαμόγελο
άδιαφορίας και, λίγο άργότερα ακόμη, θα έλ-
θει η μετάνοια.

Αν λοιπόν άποδίδετε σημασία σόν άνθρ-
πινο όρκο, μην όρκισθίτε! Σπάνια ο πρώτος
έρωας είνε άληθινός όπως σπάνια το πρώτο ει-
δύλιο ενός συγγενούς είνε η πιστή άπεικόνι-
σις της σκέψης του.

Αν είσθε από τους έλαχίστους, που, στην
πρώτη γυναίκα η σπάρ πρώτον άνδρα, έρχαν
τον δνειρεμένο άγγελό των ρεμδασιών των,
τόσο το καλύτερο! Η πίστις στο μέλλον θα έ-
έπισφραγισί για όλη τη ζωή την ειλικρινεία
του όρκου σας.

Άλλά θα προτιμούσα, δυό άνθρωποι που
άγαπιώνταν να μην όρκίζονται ποτέ.

Η ΑΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΣ

Η συμπάθεια είνε η μόνη και πραγματική
πηγή έρωτος. Δυό άνθρωποι να ύποφέρουν μαζί,
να αισθάνονται μαζί, να γελούν και να κλαί-
νε μαζί. Δυό όργανισμοί, αλλά αισθησι μιά
και μόνη. Δυό κόσμοι έξωτερικοί, που ένώνον-
ται σ' ένα μόνο κέντρο.

Συνήθως οι συμπάθειες πηγάζουν από το
θαυμασμό της μορφής, δηλαδή από το άίσθημα
του ώραιου.

Ο Τάσος έδωκε σόν έρωτα τους άκόλου-
θους όρισμούς:

«Έρωτας είνε πόθος άγκαλιάσματος, που α-
πολαμβάνουν εκείνοι που άγαπούν την όμορ-
φία».

«Έρωτας είνε ένωση από πόθο προς την ό-
μορφία».

«Έρωτας είνε πόθος όμορφιάς».

Κι' άλήθεια, τί άλλο είνε ο έρωτας από
μία έκκληση του ώραιου, του δυνατό, του
νέου, που ζητάει να δικαιωθή!

Ο άνδρας άγαπάει έπάνω από όλα στη γυ-
ναίκα την όμορφιά.

Μπορεί όμως και μιά γόστιμη άπλως γυναι-
κά να έμμενηση ένα όλογερό πάθος. Αυτό α-
κριδώς είνε η συμπάθεια. Όταν όμως η άσχη-
μιά μιά γίνεται καταφανής, ο έρωας πεθαίνει ή
ζή ως θαύμα ήρωισμού ή ως αισθητική ασθέ-
νεια.

Και η γυναίκα συγκινείται επίσης από την
όμορφη και μπορεί ν' άγαπήσει έναν άνδρα.
μόνο και μόνο επειδή είνε ώραιος. Άλλά, συή-
θως, η συμπάθεια της εκτείνεται σε άνώτερες
σφαίρες και γι' αυτό το χαρακτήρ και η συμπά-
θεια την γοητεύουν πολύ συχνά. Άνδρες έξαι-
ρετικά άσχημοι έλγαν τη μεγάλη εύτυχία ν'
άγαπηθούν, γιατί είχαν πνεύμα ή θέσι διακεκρι-
μένη.

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ

Σπάνιο είνε τα πρώτα βλέμματα που έκτο-
ξεύονται από έναν άνδρα και μιά γυναίκα να
συνανηθούν και ν' άναφουν άμέσως κεραυνό.
Αυτό είνε το ιδανικό της άόλυτης συμπά-
θειας, είνε η εύτυχέστερη συμπτωσις στα με-
γάλα παγινίδια της ζωής. Άλλά αυτό είνε μιά
μεγάλη και έξαιρετική χαρά που πολύ λίγοι
άνθρωποι τη δοκιμάζουν.

Συνήθεστερα, η συμπάθεια δέν συμβαδίζει
και στούς δυό. Η γυναίκα, έσφα, έχει κά-
μει τον άνδρα ν' άνέξη στις άνώτερες κορυ-
φές του πάθους και του πόθου, ενώ η ίδια μό-
λι άρχίζει να συγκινείται.

Γιατί, τις πιο πολλές φορές ο άνδρας τα
λέει όλα μ' ένα του βλέμμα μόνον, ύπολογεί
άμέσως και με περιφρόνηση την άγώπη του, έ-
νώ η γυναίκα, έστω και γοητευμένη από τη
ζωηφόρη συμπάθεια, χαμηλώνει τα μάτια.

Κι' έτσι βασανίζονται και οι δυό, ως που
η συμπάθεια των να έξισωθή. Ο μακρός έ-
ξαιρητικός άγώνας των σπώνει τότε με τις
λέξεις.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΑ ΖΩΑ

καί ο άλκοολισμός

Ο άλκοολισμός δέν είνε, όπως θα πιστεύ-
ουν ίσως οι περισσότεροι άναγνώστες μας, ά-
ποκλειστικό προνόμιο των ανθρώπων. Το τρο-
μερό αυτό πάθος άπαντάται και στα ζώα, κά-
ποτε μάλιστα σε καταπληκτικό βαθμό.

Απ' όλα τα ζώα, εκείνα που παρουσιάζουν
τη μεγαλύτερη κλίσι προς τα ποτά, είνε οι
πίθηκοι, που έχουν άλλως τέ και την πιο μεγά-
λη συγγένεια προς το γένος μας. Υπάρχουν
πολλοί άπ' αυτούς που τρελαίνονται για τα
οινοπνευματώδη ποτά και κατανοούν άληθινοί...
μπεκρήδες, ύστερα από την κατάχρησι που κά-
νουν.

Ο περίφημος Γάλλος φυσιόφιλος και συγ-
γραφέας Μπιφώθι διηγείται κάπου ότι είχε
έναν πίθηκο, της ύποδιαρέσεως των χιμπαζ
τμήδων, που καθόταν σόν ίδιο τραπέζι, γέμι-
ζε το ποτήρι του κρασί και το τσούγκριζε
με τον κύριο του!

Επίσης από τα άλλα είδη των πθήκων, οι
λεγόμενοι κροκοίθηκοι τρώνε με έξαιρετική
ευχαρίστησι κομμάτια ψωμιού δουπηγμένου σε
κρασί. Όσο για τους ούραγκοτάγκους, ας
τοί έχουν ιδιαίτερη προτίλησι προς το ρακί,
για το οποίο τρελαίνονται.

Ένα άλλο είδος πθήκων, οι κυνοκέφαλοι,
άγαπούν πολύ το κρασί, αλλά άσπαστρέφονται
καθολοκληρίαν το οιόπνευμα. Όταν τυχόν
πίνουν κανένα λίγκρ, για πρώτη και τελευταία
φορά, ζαλίζονται τόσο πολύ, ώστε σπίγουν
το κεφάλι τους με τα δυό τους χέρια και
δράζουν θαθείους άναστεναγμούς. Αντιθέτως
οι πίθηκοι μανδρίλλοι της Άφρικής άγαπούν
έξαιρετικά τα οινοπνευματώδη ποτά και όταν
πίνουν και μεθούν, παρουσιάζουν ένα θέαμα
άποκρουστικό και άπαισιο.

Άλλά και τα άλλα αλογα μερικές φορές κατα-
νον άληθινοί... κρασοπατέρες. Πρώ έτών
ζούσε σπάρ «Αθήνας κάποιος συνταγματά-
ρης, που είχε ένα άλογο που έπνεε καθημε-
ρινώς μιά δόα μαύρο κρασί πρώτης ποιότη-
της. Όταν έπνε, στην άρχή φτερνιζόταν έπα-
νελιμμένος και μετά άρχιζε το χλιμίντρισμα.
Και αμα το καθάλλικε ο κύριός του το με-
θυσμένο ζώο έπαρνε μεγαλοπρεπή σπάρ και
τίναζε ύπερηφανά το κεφάλι του, τρέχοντας
με καλπάσμο. Έπειτα όμως από μιά ώρα και
ταχαμδανόταν από μιά νύστα έκλεινε τα μά-
τια του και έφευγε σε ένα λήθαργο που διαρ-
κούσε τρεις ώρες.

Κάποιος ξένος συγγραφέας πάλι είχε ένα
σκυλάκι, του είδους του μπουλντόκ, στο ο-
ποίο, για να έμπόδιση τη σωματική άνάπτυξή
του, χορηγούσε από τη μικρή του ηλικία νερό
άνακατωμένο με κρασί. Σιγά - σιγά όμως το
ποτό αυτό έγινε τόσο προσφιλέ και άσπαι
αυτή την καλώς της και κατόπιν την κατη-
γορει.

Μπορεί, φυσικά, και ο άνδρας να άγαπήσει
από συμπόνια, αλλά τότε, γίνεται συνήθως α-
πό περιφρόνησι και χωρίς τρυφερότητα.

KALANT ANE

Ό έλέσας είνε και αυτός φίλος των οίνο-
πνευματωδών, από τα όποια πίνει κατά κό-
ρον, άμα το δοθή εύκαιρία και γίνεται...
στουπί! Επίσης, ένα άπό τα πιο άγαπημένα
του έδέσματα, στις χόρες όπου τον χρησιμο-
ποιούν για οικιακές εργασίες, είνε το σταφίδο
ψωμο δουτηγμένο σε ρούμι.

Δέν είνε όμως μόνο τα μεγαλόσωμα ζώα
που άγαπούν τα οινοπνευματώδη ποτά. Ο
πως θα δούμε πιά κάτω και τα μικρότερα δια-
στάσεων ζώα, δέν πάνε πίσω στο ζήτημα
αυτό.

Ένας Άγγλος επιστήμων, άναφέρει ότι μιά
μέρα, άκούοντας πλάη του έλαφρο θόρυβο,
γύρισε και είδε ένα ποτικτό έπάνω στο τρα-
πέζι του φαγητού. Ο άπρόσκλητος έπισκέ-
πτης, άφοδ κατέβροχθισε στην άρχή μερικά ψί-
χουλα, πλησίασε ένα ποτήρι μισογεμάτο με ρα-
κι και ρούφηξε ήδονικάτα από το περιεχό-
μενό του δυό - τρεις φορές, σηκώνοντας στα
πυγιά του πόδια. Το αποτέλεσμα όμως ήταν
ότι ζαλίστηκε, άρχισε να τρικιλιζει και όταν
σε λίγο φάνηκε ο γάτος του σπιτιού δέν μπο-
ρεσε να σωθή φεύγοντας. Ο γάτος τον έπια-
σε και τον έφαγε.

Άλλά και άλλα ζώα, άγνωστα σε μας, τρέ-
φουν την ίδια άγάπη προς τα ποτά. Σ' α-
τά συγκαταλέγεται και η λεγομένη φασκό-
λαρκτος, που άπαντάται στην Αυστραλία και
έστρελλανεται για το ποτό, το γνωστό με
το όνομα «αγόγκ».

Από τα πουλιά, ο μεγαλύτερος κρασο-
πατέρας είνε ο ποπανάλος, που ξετρελλανεί
για όλα γενικώς τα οινοπνευματώδη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥ ΜΕΝΩΝ.

Η καταχθονία συμμορία του «Κόκκινου Δαχτυλιδιού», της οποίας άρχηγός ήταν ο έπονομαζόμενος «Σκελετός» με τα Πράσινα Γάντια, αναγκασθείσα να εγκαταλείψει την Αμερική, λόγω της απηνούς διώξεως της υπό του έκει διασημού ντετεκτίβ Τόμ Κόξ, εγκατεστάθη στο Παρίσι, όπου και ήρχισε την κακούργου δράση της. Μεταξύ άλλων από-θλέπουσα η συμμορία στον σφετερισμό έ-νός μεγάλου αδελφωτικού, κατώρθωσε να συλλάβη και να έγκλειση στις υπόγειες φυλακές της τας τρεις κληρονόμους του αδελφωτικού αυτού. Επίσης αποθέλειον σα στον σφετερισμό της μεγάλης περιουσίας της Μίρκας, συζύγου του Ίνδοφ πρίγκη-πος Ίμαρ, κατώρθωσε να σαηνεύσει με τα θύλακα της Τρίμιας, μέλους της συμμορίας τον πρίγκηπα Ίμαρ, κατά ένα ταξίδι του στο Παρίσι. Ο Ίμαρ αντελήφθη ότι έπε-σε στα χέρια του «Κόκκινου Δαχτυλιδιού» και έστειλε τότε ένα γράμμα στον έν Αμερικν ντετεκτίβ Τόμ Κόξ, παρακαλώντας τον να έλθη στο Παρίσι για να τον βοη-θήσει. Ο Τόμ Κόξ πράγματι, ύστερα από ένα περιπετειώδες ταξίδι έφθασε στο Παρί-σι και, μετρηφισμένος ως γέρο - κουρελιά-ρης, έζητησε άσυλο υπό το όνομα Μιχαήλ Τρινώ στον έξοχικό οίκον του άπομαχου Λουκιανού Βαρέν στον όποιον και άπεκα-λυψε την Ιδιότητά του. Κοντά στον οίκον του άπομαχού έρισκόταν ο πύργος του Σαεί νιάκ όπου ο έταίρος του «Κόκκινου Δαχτυ-λιδιού» Ιούλιος Φούλτων, είχε έγκλεισμένη την πριγκίπισσα Έλγα. Ο Τόμ Κόξ άν-τελήφθη την ύπαρξη κάποιας φυλακισμένης στον πύργο, καθώς δέ ύπέπεσε στην αντίλη-ψι του ότι οι φύλακες του πύργου ήσαν μέ-λη της συμμορίας, ήρχισε να παρακολουθί-τον πύργο. Την προσπάθειά του όμως αυτή άνεκάλυψε ο άρχηγος Παθάλ, νεοφώτιστον μέ-λος της συμμορίας και έπέσπευσε να είδοποίη-ση οχτικώς τον άρχηγό του «Κόκκινου Δα-χτυλιδιού». Ο «Σκελετός» με τα Πράσινα Γάντια σ' α καλεί τότε τον Ιούλιο Φούλτων, τοι κάμει δριμυτάτας παρατηρήσεις για την ά-δράνειά του και τέλος τον συμβουλεύει κα-τά ποιδν τρόπο οι άνθρωποι να μην μπο-ρούσαν να συλλάβουν τον σέ κουρελιάρη μετρηφισμένο Τόμ Κόξ. Ο ντετεκτίβ συλ-λαμβάνεται πράγματι και ο Ιούλιος Φούλ-των πού έληφροφώθη το γεγονός άπό-τους φύλακες του πύργου σπεύδει με μία θάρκα να συναντήση τον «Σκελετό» με τα Πράσινα Γάντια για να του άναφέρει τά της συλλήψεως και έγκαθάρξεως σ' υπό-γεια του πύργου του Τόμ Κόξ. Ο άρχη-γός του «Κόκκινου Δαχτυλιδιού», φορώντας τότε την περιεργή στολή του, έπάνω στην όποια ήσαν ζωγραφισμένος ένας σκελετός, έπεσκέθη τον Τόμ Κόξ στην υπόγειο φυλα-κή του και άρχισε να τον είρνεύεται για τό πάθημά του. Άτάραχος όμως ο ντετεκτίβ του έδήλωσε, ότι παρ' όλη την μεταμφίει-ση του δεν θα δυσκολευόταν να τον ξαναβρί-κει να τον συλλάβη).

22ον

Έγέλασε τώρα και ο «Σκελετός».

— Τόμ Κόξ, είπε, Ώρισμένως έπαθες δια-σάλευσι των φρενών. Έσύ θα συλλάβεις έ-μένα; Πώς όμως;

22

— Μά τον Θεό! Αυτό τό πώς, δεν τό ξέρω ούτε κι' έγώ ακόμη. Όταν θα φύγω από δω μέσα...

— Θα φύγεις λοιπόν;

— Άλλά ναι. Τι διάβολο! Μήπως λοιπόν θέλετε να περάσω όλόκληρη τη ζωή μου σ' αυτόν έδω τον τάφο;

— Ανόητε! Ψιθύρισε ο «Σκελετός».

Και ύστερα από λυγρόστιμη σιωπή έπρόσθε-τε:

— Ζωντανός δεν θα έγης από δω μέσα. Πριν φύγεις απ' έδω, Τόμ Κόξ, θα σέ σκοτώσω έγώ ο ίδιος.

— Αυτό, κύριέ μου, ξέρεις, στον τόπο μου τό λένουν ανάνδρια. Και έπειδή η ανάνδρια είναι ως επί τό πλείστον άποτέλεσμα φόβου, τότε θέλετε να σάς πω τη γνώμη μου; Φο-βάσθε, κύριε!

— Και ποιδν φοβόμια λοιπόν;

— Άπλούστατα: φοβάσθε έμένα!

Ο «Σκελετός» με τα Πράσινα Γάντια σ' ά-θηκε για μία στιγμή σιωπώντας. Και μετά, με φωνή πού έξωτερεινε την ταραχή πού τον κατέλαβε:

— Τόμ Κόξ! Είπε. Δεν με ξέρεις καλά έ-μένα. Άν μ' ήξερες δεν θα μου έλεγες ότι φοβόμια. Ο φόβος, Τόμ Κόξ, είναι λέξις πού δεν ύπάρχει στο λεξικό μου.

— Άτυχώς, έως τώρα έχω πεισθί για τό έ-ναντιον.

— Τόμ Κόξ!

— Όχι παραφορές, παρακαλώ. Άν θέλετε μπορείτε να σέρτε το πιστόλι σας και να με σκοτώσετε. Και έπειτα πηγαίνετε να κοι-μηθήτε ήσυχος και άπληλαγμένος από κάθε φόβο.

— Άλλο τίποτε έχετε να μοι πής, Τόμ Κόξ;

— Όχι.

Ο «Σκελετός» έμεινε σκεπτικός για λίγες στιγμές και μετά είπε:

— Τόμ Κόξ, έχετε δίκαιο. Είναι ανάνδρια να σέ σκοτώσω και δεν θα τό κάμω.

— Προσέξτε τότε. Είμαι πολύ έπιτηδεις έγώ.

— Ναι, αλλά δεν θα κάμω την άνοησία να σ' άφήσω έλεύθερο, Σ' αυτήν έδω την φυλα-κή θα περσίχες τις λίγες μέρες η ώρες της ζωής πού σου ύπολείπονται.

— Θασυμάσια.

— Θα σ' άφήσω μόνον έδω και θα φύγω. Κανένας από τους ανθρώπους μου δεν θάρη έδω να σέ φρουρήσι. Όύτε θα δέθης πιά ου-τε θα φιμώθης, αλλά και καμμία τροφή δεν πρόκειται να σου δοθή.

— Διάβολε! Και πεινώ τόσο...

— Όπωσδήποτε, Τόμ Κόξ, θάχης καιρό σ' ά διαθήσι σου για να ζήσης έδω και να προ-σπαθήσης να δραπετεύσης. Φρόντισε όμως να κάμης γρήγορα, γιατί σέ είδοποιώ θα πε-θάνης από την πείνα.

— Φοβερό αυτό!

— Το ύπόγειο, στο όποιο έρίσκειται κλεισμέ-νος, είναι κατασκευασμένο κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να πλημμυρίζη από τά νερά του Σηκου-άνα. Άρκει προς τοούτο να πιεσθί έλαφρά κά-ποιο έλατήριο, κρυμμένο κάτω από τις πλά-κες του τοίχου. Έπάρκει το μέτρο αυτό έναν-τίον εκείνων, πού κλεισμένοι έδω μέσα, θα προσπαθούσαν να δραπετεύσουν.

— Διάβολε!

— Προσοχή λοιπόν, Τόμ Κόξ, μήπως και σ' ά, προσπαθώντας να δραπετεύσης, πνιγής μέσος στα νερά του Σηκουάνα, πού θα πλημ-μυρίσουν τη φυλακή σου.

— Κύριέ μου, είπε ο Τόμ Κόξ, σ' είμαι πολύ ευγνώμων για τις πληροφορίες αυτές.

Έξαμυνέλασε μετά και έπρόσθεσε:

— Έλπίζω να έρεθώ πολύ γρήγορα στην εύχάριστη θέσι να σάς άναποδώσω τη χάρι πού μου έκάσατε.

— Τόμ Κόξ! Έκαμε με σοβαρότητα ο «Σκε-λετός» με τα Πράσινα Γάντια. Παύσε τις εί-ρωνίες πιά. Δυστυχισμένο, δεν κατάλαγες, λοι-πόν ακόμη ότι σε κατεδικάσα στον πιο φρι-κότο θάνατο; Άν δεν πεθάνης από την πείνα έδω μέσα, τότε θα πνιγής μέσα στα νερά του ποταμού, πού μόνος σου, χωρίς να τό κατα-λάγης, θα τό έλκύσθης έδω.

— Κύριέ μου, άπήνησε ο Τόμ Κόξ. Έχω δλους διόλου αντίθετη γνώμη. Έγώ νομίζω ότι τίποτε από τά άπαίσινα πού προσέλαπε δεν θα σ' άμείβη. Θα ζήσω, θα άραπεύωται και θάρω να σάς έρω.

— Έκάγχασε δυνατά τότε ο «Σκελετός» με

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ Η ΕΡΓΑΣΙΑ Η ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ

Είνε οι θεμέλιοι λίθοι για την άνα-στήλωσι του Έθνους.

τά Πράσινα Γάντια» και είπε:

— Τότε, καλή άνάμωσι, Τόμ Κόξ...

— Καλή άνάμωσι, κύριε.

Στό μεταξύ ο «Σκελετός» είχε ύποχωρήσει ως τό άνοιγμα του τοίχου, μήτρε μέσα σ' αυτό και σέ μία στιγμή χάθηκε από τά μα-τια του άστυνομικού.

Ο τοίχος είπε έπανάλθει στη θέσι του πάλι και ο Τόμ Κόξ έμεινε μόνος στον ύγρο σκοτεινό εκείνο τάφο, στον όποιο τον έθαψε ζωντανό ο «Σκελετός» με τα Πράσινα Γάν-τια».

— Διάβολε διάβολε! ψιθύρισε ο Τόμ Κόξ. Άς δούμε τώρα πώς θα τό καταφέρουμε να ξεφύγουμε από τό διαβολέμενο αυτό μέρος...

Και άρχισε άμέσως να εξέταξη τους τοί-χους της φυλακής του.

ΥΠΟΨΙΕΣ...

Η Φρανσί, πού είχε παρακολουθήσει τον Τόμ Κόξ και τον είχε ιδίη να μπαίνει στον πύργο, χωρίς να τον δει έπειτα να θναίνει, έπέστρεψε στον πατέρα της, του διηγήθηκε όσα είδε και εξέθεσε τις ύπονοιές της ότι ο Τρινώ ήσαν συνενωμένος με τους ανθρώ-πους του πύργου.

Ο Λουκιανός Βαρέν, στον όποιο έπρόξενη-σε έξαιρετική έντύπωση η πληροφορία της θυ-γατέρας του, ότι ο Τόμ Κόξ μήτρε στον πύρ-γο χωρίς να θγί, έμεινε σκεπτικός άρκετη ώρα, προσπαθώντας και μη μπορόντας, ώ-στόσο να δώση κάποια καθουχαστική έξη-γησι στο γεγονός αυτό, πού ούτε ο ίδιος ο Τόμ Κόξ πρόσέλαπε.

Πώς και με ποιά πρόσαι τάχα ο Τόμ Κόξ κατώρθωσε παρά τις άπαγορευτικές διατά-ξεις του Φούλτων, να μη στον πύργο; Και άφου μήτρε, γιατί παρέμεινε τόση ώρα;

Κι' έπειτα μήτρε μόνος του κατωρθώνοντας του το με την έπιτηδεότητά του, η παρυσούρη μέσα στον πύργο από κάποια παγίδα στον φυ-λάκων, πού πιθανόν να τον άνεγνώρισαν;

Οι σκέψεις αυτές κατέδρασαν τον άπόμα-χο. Και η ταραχή του ήσαν φανερή τώρα διότι δεν έφροντιζε, ούτε και άπεπειράθη να την κρύψη από την θυγατέρα του.

— Φρανσί, παιδί μου, είπε, αυτά πού μοι-πες είναι πολύ σοβάρια.

— Ά, τό όμολογείς;

— Ναι, είναι σοβάρια, όχι για τις ύποψεις τις δικές σου, αλλά για τους λόγους πού γνωρίζω έγώ. Πες μου, λοιπόν, παιδί μου η αντίληψις σου ποιά ήταν; Όταν έβλεπες τον Μιχαήλ Τρινώ να μπαίνει μέσα στον πύργο τί έπίσπεφες; Ότι έμπαινε έκουσίως η ότι τον άνάγκασαν να μπει;

— Τι παρόξενη έρώτησις!

— Στην όποια είναι άνάγκη να άπαντήσης, παιδί μου.

Η Φρανσί, σκέφθηκε λίγο και μετά είπε:

— Μοι φάνηκε ότι ο Μιχαήλ Τρινώ κάτι άλλο έπεριμενε παρά ότι θα τον φραν να μη μέσα στον πύργο. Μοι φάνηκε ακόμη ότι ο φύλακας με τον όποιον μιλούσε, τον έμπα-διζε στην άρχη να κάνει κάτι. Αυτό τό έκα-τάλαβα από την συζήτησι πού έκαναν. Μία συζήτησι πού θάσταζε άρκετη ώρα. Ύστε-ρα...

— Έ, ύστερα;

— Ο φύλακας φάνηκε ότι έκαμε κάποια ύποχώρησι. Τον είδα να χειρονομή άρνητικά. Μετά τον είδα να δείχνη στον Μιχαήλ Τρινώ μία πόρτα του πύργου.

— Λοιπόν; Τι άλλο είδες έπειτα;

— Έπειτα... Δεν είδα τίποτε τό έξαιρε-τικό. Οι δύο τους έπράξησαν κατά τον πύρ-γο. Ο φύλακας άναψε την πόρτα και μήτρε μέσα. Ο Μιχαήλ Τρινώ τον άκολουθήσε και μετά η πόρτα έκλεισε πάλι.

Σαφικά εκείνη την στιγμή, σάν να θυμή-θηκε κάτι τό σοβάρια, η Φρανσί έφώνασε:

— Ά, πατέρα μου, εξέχασα τό σπουδαίο. Κράτι πού μούκαμε μεγάλη, πολύ με-γάλη έντύπωσι.

— Λέγε παιδί μου, λέγε τί;

— Είχαν περάσει ως δύο λεπτά της ώρας από την στιγμή πού έκλεισε η πόρτα, δια-τής όποιας μήτρε στον πύργο ο Μιχαήλ Τρι-νώ και ο φύλακας, όταν έλπευε τέσσερες άλ-λους φύλακες να θναίνουν μέσα από ένα χα-δάκι, στο όποιο ήσαν κρυμμένοι μέχρι της στιγμής εκείνης.

— Έ, λοιπόν;

— Οι τέσσερες φύλακες έτρεξαν και αύτοι στην πόρτα του πύργου, την άνοιξαν και μή-καν και αύτοι με όρη μέσα ο ένας πίσω από τον άλλο. Ο τελευταίος πού μήτρε έκλεισε και πάλι την πόρτα.

— Ύστερα;

— Δεν είδα τίποτε άλλο, πατέρα μου.

— Ω, Φρανσί! φώναξε τότε ο γέρο άπόμαχος. Η τελευταία πληροφορία πού μοι-δωσες, ένιχυσι έλες μου τις ύποψεις. Ο Μιχαήλ Τρινώ δεν μήτρε έκουσίως μέσα στον πύργο. Τον άνάγκασαν να μπει. Ίσως με ά-πειλές, ίσως με κάποιο κόλπο. Όπωσδήποτε, παιδί μου, ένα πράγμα είναι βέβαιον: Ότι σάρθηκε και έπεσε σέ κάποια παγίδα πού του έστησαν οι κακούργοι. Γιατί οι φύλακες

του πύργου, παιδί μου, είναι όλοι κακούργοι.

— Τι λές, πατέρα μου;

— Την άλήθεια. Και μα τον Θεό, άν ως τό θράσος δεν δώ να έπιστρέφη ο Μιχαήλ Τρι-νώ, τότε θα σηκωθώ να πάω στην άστυνομία και θα καταγγείλω ότι μέσα στον πύργο γί-νονται μυστήρια. Οι άστυνομικοί θα σπάσουν τότε τις πόρτες και θα μπειν, και έτσι άν δεν τον έχουν ως εκείνη την ώρα σκοτωμένο τον Μιχαήλ Τρινώ θα τον σώσωμε.

Και έπειδή η Φρανσί, περιεργή καθώς ή-ταν, έδειξε ότι ήθελε να ζήτηση πληροφορίες και έξηγησι από τον πατέρα της για τό κάπως άνιγνωστό λόγια του, ο Λουκιανός Βαρέν της είπε:

— Μη μ' έρωτής, Φρανσί, μου, είμαι όπε-χρεωμένος να μην πώ τίποτε.

— Μά τότε, πατέρα μου, πώς είναι λοι-πόν αυτός ο Μιχαήλ Τρινώ για τον όποιον δείχνες τόσο ένδιαφέρον;

Ο Λουκιανός Βαρέν έκτύταξε την θυγατέ-ρα μ' ένα έλέμια άρκετά παρόδοιο. Έ-πειτα φάνηκε ότι ήθελε να της πη κάτι, νό-της άνακινώντας ίσως κάποιο μυστικό.

Την τελευταία όμως στιγμή μετέβαλε άπé-φασι. Άνεσθήκωσε τότε τους ώμους του και άπομακρύνθηκε ψιθυρίζοντας:

— Ο Μιχαήλ Τρινώ είναι... ο Μιχαήλ Τρι-νώ!...

Η Φρανσί ήσαν άρκετά έξυπνη για να δεσάωθη πιά ότι στην ύπαρξη του περιέρου-αυτού Μιχαήλ Τρινώ κρυβόταν κάποιο σκε-τινύ μυστήριο.

Έξαμυνέλασε τότε με άυτοπεποιθήσι και σκέφθηκε:

— Πολύ καλά, πατέρα μου... Άφου δει-θελεί να μου πής έσύ, θα μάθω έγώ μόνη μου πώς είναι αυτός ο Μιχαήλ Τρινώ...

Η κόρη του άπομάχου επί ένα όλόκληρο τέταρτο της ώρας έμεινε θυμισμένη στις σκέ-ψεις της, χωρίς να μετακινήθη από την θέσι της. Μετά ψιθύρε:

— Ναι, αυτός είναι ο ασφαλέςτερος τρόπος Άν τό σ' αείδι μου έπιτύχη, τότε θα μπορούσα να μω άνεγνώστη μέσα στον πύργο. Και όταν μω, όχι μόνο θα δώ τί άπείνις ο Μι-χαήλ Τρινώ, αλλά και θα θεσάωθώ άν στον πύργο ύπαρχη καμμία γυναίκα.

Ο Λουκιανός Βαρέν εκείνη την στιγμή η-ταν άποχωρημένος άλλοι. Δεν έπρόσεχε λοι-πόν την κόρη του, πού έπωφελουμένη της εύ-καιρίας αυτής, έτρεξε προς τό πίσω μέρος του λαχανοκίπου, έπίβησε τον φράκτη και έφυγε τρέχοντας προς τους άγρούς.

Έτρεξε περισσότερο από μία ώρα και έ-φθασε λαχανοκίπηση έξω από μία καλύβη στην πόρτα της οποίας καθόταν μία κοκκα-λιάρα γρηά, της οποίας τό σώμα έκύρτανε κάτω από τό βάρος των χρόνων.

Κυρά Βαρβαρίτσα, είπε η Φρανσί, στη γρηά, ήλθα να σ' έρωτήσω άν θέλεις να κερ-δίσεις πέντε φράγκα.

— Πέντε φράγκα; φώναξε η γρηά, της όποιας τά μάτια όρθάνοιξαν από έκπληξη. Τά έχεις μαζί σου;

— Βέβαια.

— Μά τά έδω...

Η Φρανσί έδειξε στη γρηά ένα κεινούρ-γιο χαρτονόμισμα των πέντε φράγκων και της είπε:

— Άν θελήσης, δώ γίνη άμέσως δικό σου.

— Δικό μου! Μά είναι να μ' έρωτής. Φραν-σί, παιδί μου; Λέγε μου γρήγορα, τί πρέ-πει να κάμω για να κερδίσω αυτά τά πέντε φράγκα;

— Την τελευταία φορά πού ήλθα έδω, μοι-είπες ότι από διάφορα θύσανα κατασκευάζει-ένα νερό πού ρίχνεις στις ρίζες των φυτών και σκοτώνεις τά σκουλήκια, πού κατατρώ-γουν τις ρίζες τους. Μοι είπες όμως ακόμη ότι αυτό τό ύγρο άν τό πιη ένας άνθρωπος με τό νερό η με τό κρασί άποκοιμάται...

— Ναι, είναι πολύ δραστήριο ναρκωτικό. Δέκα σταλαγματίες άρκουν να μεταβάλουν δυό όκάδες κρασί η τρεις όκάδες νερό σέ ναρκωτικό.

— Και εκείνος πού τό πίνει πεθαίνει;

— Όχι, άποκοιμάται μόνο. Πέφτει σ' ένα ύπνο θαύτο, ληθαργικό, ύπνο πού μοιάζει σάν θάνατος.

— Και ο ύπνος αυτός διαρκεί πολύ;

— Ως έφτά ώρες. Έπειτα ξυπνά μόνος του.

— Ά, κυρά Βαρβαρίτσα. Γι' αυτό λοιπόν ήρθα έδω. Για τό ναρκωτικό σου.

— Μέσας είσαι Κύριε! φώναξε με άληθινή κατόπληξη η γρηά. Και τί θα σου χρησιμεύση έσένα τό ναρκωτικό, Φρανσί; Θέλεις λοιπόν ν' άποκοιμήσης κανένα;

— Κυρά Βαρβαρίτσα...

— Ά, Φρανσί! Δεν μπορώ να έμπιστευθώ ένα τέτοιο πράγμα στα χέρια σου, άν δεν μά-θω πρώτα σέ τί σκέπτεσαι να τό χρησιμο-ποιήσης.

— Τό ναρκωτικό σου θα τό χρησιμοποίη-σω για να κάμω ένα μεγάλο καλό, μα πολύ με-γάλο καλό.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχισι

★ ΛΟΣ ΑΝΤΖΕΛΕΣ. — Μία αίτησις διαλυνίου, με άληθινά πρωτοφανή αίτια λογία, ύπεβλήθη τελευταίως σ' ά δικαστή-ρια της πόλεως μας και έγινε, πράγματι, δεκτή. Κάποιος κ. Πάτρις Ούέστον είχε ξεχάσει την περρούκα του έπάνω σ' το γραφείο του και όταν την θυμήθηκε και την άνεζήτησε, άνεκάλυψε ότι η σύζυγος του την είχε πάρει και την είχε μετατρέ-ψει σέ... παταθούρα για τό πλύσιμο των π' άτων. Ο κ. Πάτρις, πού έδωθρε, την άσέβεια αυτή προς την περρούκα του ως άνακαλόντων άμεσάτα έπάνω σ' όποιον σ' άπό τό, ήγειρε άμέσως άγωγήν διαζυ-γίου, την όποια και έκέρδισε.

★ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ. — Ζωήρη σίσθησι προέκαλε στην πόλη μια η ανακάλυψις και συλλήψες ενός άσυνήθους κλέφτου, πού από καιρό έλομαιντο τά έμπορικά κατα-στήματα της πόλεως. Πρό έβδομάδων, σ' ένα άρωματωπώλειο, έξαφανίσθηκε έμπρος-στά μ' ένα πού άρμόδιου ύπαλλήλου ένα μπουκαλάκι με τό άκρίβωτο άρώμα και οι ύπόνοιες έπεσαν έπάνω σέ μία κομψή ντυμένη νεαρή κυρία πού έσπευσε προς την έξοδο. Η κυρία όμως έδήλωσε με ά-γανάκτησι, ότι ήταν η κόρη της Σ... κόρη άνατάτου κυβερνητικού ύπαλλήλου και η διεύθυνσις του καταστήματος θρήθηκε στην άνάγκη να της ζήτηση ταπεινά συγγνώ-μη για την «παρεξήγησι» Μία άλλη φορά η ίδια «παρεξήγησι» έγινε με έναν σέβη-σμο και γενειοφόρο καθηγητή των Μαθημα-τικών, όταν σ' ένα καταστήμα άνδρικών εί-δων έξαφανίσθηκε μυστηριώδως ένα με-ταξωτό πουκάμισο. Τον τελευταίο καιρό οι κλοπές έπολλαπλασιάσθηκαν, διεπαρτόντο δέ και κατά την νύχτα: ήσαν φανερό, ότι ο άγνωστος κλέπτης κατώρθωνε να είλερ-χεται σέ διάφορα καταστήματα με άντικλει-διά. Ύστερα από πολλές προσπάθειες η άστυνομία κατώρθωσε τέλος να συλλάβη τον δράστη των κλοπών αυτών, έναν νεό 30 περίπου ετών, μερλου άναστήματος, λεπτόν, με προσώπο ρόδινο σ' αχέδον γυναι-κέιο. Άνακρινόμενος, ο συλληφθείς ώμο-λόγησε ότι ήσαν ο δράστης όχι μόνο των νυκτερινών κλοπών, αλλά και όλων των προ-ηγούμενων, πού είχαν γίνει σέ διάφορα κα-ταστήματα. Ο κλέπτης είχε πράγματι την ικανότητα να μεταμφιέζεται κατά ποικι-λους τρόπους, έμφανίζόμενος ακόμη και ως γυναίκα. Η κόρη της Σ. και ο γένειο-φόρος καθηγητής των μαθηματικών, ήσαν, άπλούστατα, αυτός ο ίδιος ο συλληφθείς, πού έπεράττωσε την όμολογία του, δηλώσας ότι έν συνόλω είχε διαπράξει 120 τούλα χριστόν κλοπές σέ καταστήματα.

★ ΒΟΣΤΩΝΗ. — Πρώ ήμερών άπέθα-νε στην πόλη μας ο έπιχειρηματίας Πέτερ Ούλγκ, πού άφισε όλόκληρη την έκ 365, 000 δολαρίων περιουσία του στον άν-θρωπο πού θα άποδείξη ότι δεν έβύμωσε ποτέ στη ζωή του και δεν είπε ποτέ κακό λόγο σέ κανένα. Άς σημειωθί, ότι ο Ούλγκ ήσαν ιδεώδης τύπος του φλεγματι-κού και ήρέμου ανθρώπου.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

★ Στον έρωτα, όπως και στον πόλεμο, δεν χωράει έπιστολογιαν.

★ Όπως ο ήθσοποι φταρνίζονται, γελούν, κλαίνε και θύχουν όποια στιγμή θέλουν, έτσι και οι γυναίκες τά καταφέρνουν να είναι έρω-τευμένες όταν και έφουσιν αυτές θέλουν.

★ Τό πρώτο παιδί κάθε γυναίκας είναι σ' α-χαιά της κούκλας της.

★ Ο έρωας μπορεί νάνε μία τραγωδία γι' αυτός πού τον αισθάνονται, μα για εκεί-νους πού τον παρατηρούν είναι μία κωμω-δία.

★ Άγαπή κανείς πολλές φορές, είναι ά-λήθεια, και κάθε φορά διαφορετικά. Δεν ά-γαπά όμως παρά μία φορά μονάχα μ' έναν τρόπο: σ' άθάνατο, σ' αχέδον θετικό.

★ Ο πόνος είναι άπαραίτητος στον έρω-τα. Πρέπει - αλλοίμονο - ο έρωας να κλαίη, και πάλι συχνά. Την στιγμή άκρίβως πού ξεσπώνουν οι λυγμοί, σφυρηλατούνται άδία-σπαστα οι άλυσίδες της αγάπης.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΩΤΑ

★ Στον έρωτα, όπως και στον πόλεμο, δεν χωράει έπιστολογιαν.

★ Όπως ο ήθσοποι φταρνίζονται, γελούν, κλαίνε και θύχουν όποια στιγμή θέλουν, έτσι και οι γυναίκες τά καταφέρνουν να είναι έρω-τευμένες όταν και έφουσιν αυτές θέλουν.

★ Τό πρώτο παιδί κάθε γυναίκας είναι σ' α-χαιά της κούκλας της.

★ Ο έρωας μπορεί νάνε μία τραγωδία γι' αυτός πού τον αισθάνονται, μα για εκεί-νους πού τον παρατηρούν είναι μία κωμω-δία.

★ Άγαπή κανείς πολλές φορές, είναι ά-λήθεια, και κάθε φορά διαφορετικά. Δεν ά-γαπά όμως παρά μία φορά μονάχα μ' έναν τρόπο: σ' άθάνατο, σ' αχέδον θετικό.

★ Ο πόνος είναι άπαραίτητος στον έρω-τα. Πρέπει - αλλοίμονο - ο έρωας να κλαίη, και πάλι συχνά. Την στιγμή άκρίβως πού ξεσπώνουν οι λυγμοί, σφυρηλατούνται άδία-σπαστα οι άλυσίδες της αγάπης.

Η ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΑΙ.ΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η έπιστολή της ήσαν πολύ ταπεινή και κα-λογραμμένη. Μέσα σέ λίγες λέξεις, η δυστυ-χιμένη περιέγραφε τη ζωή της από τη σι-γμή της φυγής της. Ο έραστής για τον ό-ποιον είχε εγκαταλείψει τον Ζουλιέν την εί-χε έγκαταλείψει και αυτός με τη σειρά του. Είχε τότε ζητήσει μία μικρή θέσι, αλλά δεν είχε κατορθώσει τίποτε ακόμη. Δεν διέπρα-τε τό σφάλμα να προσπαθήση να δικαιολογή-ση τη διαγωγή της, όλο τό άδικο έρισκόταν προς τό μέρος της και είχε τιμαρτηγί γι' αυ-τό. Έάν άμυθύνετο σ' αυτόν, τό έκανε γιατί είχε άνάγκη από μία μικρή, εσθήεια, ως πού να της δώσουν τη θέσι πού της εί-χαν ύποσχεθί.

Δεν έτόλμησα να παρουσιάσθω άυτόπρω-σώπως, κατέληγε. Άσφαλώς, θα έρρισκεται μία άλλη γυναίκα στη θέσι μου. Γι' αυτό σου στέλνω αυτή την έπιστολή με μία φίλη μου στο γραφείο σου.

Η έπιστολή αυτή έλύπησε τον Ζουλιέν. Η προσδοκία της φίλης του τον είχε πολύ λυπήσει άλλοτε και τον είχε κάμει να ύπο-φώρη επί άρκετό καιρό. Άλλ' έκτοτε είχαν περάσει τρία όλόκληρα χρόνια. Τό ότι εκείνη πού είχε άλλοτε άγαπήσει έρισκόταν τώρα σέ κατώστασι δυστυχίας και άπογνώσεως, τον συνεκίνησε βαθύτατα.

Γνωρίζετε την δεσποινίδα Μερλώ; έρώ-τησε τη νέα πού του είχε φέρει την έπιστο-λή...

— Μάλιστα, κύριε. Είμεθα γειτόνισσες.

— Από άρκετό καιρό;

— Άπό τρεις μήνες.

— Πού μένεις;

— Στην όδον Ντιντό... συνοικία Πλα-ζάν.

— Ξέρετε τι περιέχει η έπιστολή της;

— Όχι, κύριε.

Αισθανόταν την έπιθυμία να συνεχίση τις έρωτήσεις της. Άλλά συνεκρατήθη και παύ-νοντας μία κάρτα, την έδωκε στη νέα.

— Ιδού η σύστασίς μου, είπε. Παρακαλέ-στε την δεσποινίδα Μερλώ να έλθη σ' α-χέδον σ' αχέδον. Πέστε της να μην δυσκολευθί καθόλου και ότι θα είμαι στην άπόλυτη διά-θεσί της. Θα την περιμένο όλη την ήμερα.

Τό άλλο πρωί, ένα δειλό κτύπημα άκούσθη-κε στην πόρτα. Ήταν εκείνη. Έστεκε στο κατώφλι, σαστισμένη, μη τολμώντας να προ-χωρήση.

— Λοιπόν, Κλαίρη; Σ' α προκαλώ μήπως φόβο;

Τότε μόνον έπήρε τό θάρρος να κάμη μ' ρικά δήματα. Ο Ζουλιέν της έδειξε μία πολυ-θρόνα.

— Κάθισε, της είπε και διηγήσου μου τους πόνους σου.

— Άλλ' η Κλαίρη παρέμεινε πάντα δρβια και έκτύταζε γύρω της.

— Αυτό είναι λοιπόν τό κεινούργιο σου δια-μέρισμα;

— Άρχισε να γυρίζη μέσα στο δωμάτιο, έξέ-τάζοντας τά έπιπλα και περιεργαζόμενη τά πάντα.

— Έπιτρέπεις;

— Γιατί όχι;</

πινόησει όλο αυτό τό τέχνασμα, γιά νά ξανα γυρίση κοντά του. Διέκρινε τώρα μία φωτο γραφία έπάνω στό τζάκι.
— Είνε ή... φίλη σου; έρώτησε μέ φωνή πού έτρεπε έλαφρά.
— Όχι. Είνε ή μέλλουσα σύζυγός μου.
— Είνε ψηλή;
— Όχι πολύ. Λιγάκι πιό χαμηλή από σένα.
— Πλουσία;
— Ναι, πολύ πλουσία.
— Αυτό μ' εύχαριστεί... Τό αξίζεις...

Ξανθεία:
— Όχι. Μελαχροινή.
— Η Κλαίρη σουτέραν.
— Είνε όμορφη ή μέλλουσα σύζυγός σου.
— Έπειτα τό έλέμμα της έπέσε σ' ένα πρό στυχο άντικείμενο, πού έξενιζε μέσα στό κομ ψό αυτό σαλόνι. Ήταν ένας κύκνος από κοι νή πάστα, από έκείνους πού παλούν στα χω ριάτικα πανηγύρια.
— Πάς; Τό διετήρησες; έκαμε. Έγώ τό έ κέρδισα στό Ρομπινούν, την ήμέρα πού...

Είχε πολύ συγκινηθή και μόλις έπρόφθα σε να φέρη τό μαντίλι στό μάτια της, γιά νά κρύψη ένα δάκρυ.
— Ο Ζουλιέν την έπιασε από τούς ώμους και την ανάγκασε διά της έίας σχεδόν να κα θήση:

— Μήν τό συλλογίζεσαι αυτό, έπεε. Βλέ πεις ότι δέν παραπονούμαι γιά τίποτε... Πές μου τίς ύποθέσεις σου... Θα σε βοηθήσω ό σο μπορώ...

— Έκλαιγε σιγά, καθισμένη στόν καναπέ. Έντροπήκε όμως γιά την άδυναμία της καί άνεσήκωσε τό κεφάλι:
— Έχεις δικιο, έίπε. Τό ότι δέν μου κά νεις παρατηρήσεις είνε ή μεγαλύτερη τιμο ρία μου...

— Από έκείνη την ήμέρα, ό Ζουλιέν έπηρε όπό την προστασία του την άλλοτε φίλη του. Ένδιαφέρθηκε γιά τις δουλειές της, έκανε τά άναγκαία διαθέσιμα γιά την τοπο θέσιή της κόπου, άνέλαβε χωρίς κομμία μεμ ψμο-ρία τη συντήρησή της καί εστάθηκε κον τά της σάν άληθινός προστάτης.

— Η Κλαίρη είχε άρχισει νά τον αγαπά π ά λι, άλλα είχε την τιμιότητα νά μην σκέπτε ται νά τον ξανακατακτήση. Γι' αυτό, κάθε φορ ά πού έκείνος άνταλούσε τό παρελθόν, έφρόντιζε άμέσως νά αλλάξη θέμα όμιλίας.
— Μία μέρα, ό Ζουλιέν ήλθε στό σπίτι της, κρατώντας ένα μικρό δέμα.
— Είνε γιά σένα, έίπε.

— Η Κλαίρη άνοιξε τό κουτί. Ύπήρχε μέσο ένα έραχινόλι.
— Είνε γιά μένα;... έκαμε ή Κλαίρη Γιατί;...

— Είνε ή γιορτή σου αύριο.
— Αί τό σκέφθηκες;...
— Δέν είχε τη δύναμη νά τον εύχαριστήση. Στο δώρον αυτό έβλεπε τη συγγνώμη του Ζουλιέν. Δάκρυα έκαλούσαν από τά μάτια της...

— Σε αγαπώ! έψιθύρισε ό Ζουλιέν, σφίγ γοντάς την στην άγκαλιά του.

— Α, κύριε, έλάτε γρήγορα! έφάναξε ή ύπηρέτρια τό άλλο πρωί, θέλοντας τον Ζου λιέν πού έρχόταν νά έπισκεφθή τη φίλη του. Η δεσποινίς Μερριόυ ήτοκτόνησε. Εύρήκαμε στό δωμάτιό της αυτή την έπιστολή γιά σάς...

— Ο Ζουλιέν εδίδασκε:
«Πολυαγαπημένο μου Ζουλιέν, δέν όπαρχει άλλη δέξοδος γιά ότι συνέση χθές μεταξύ μας από τον θάνατό μου. Άν έσανανόνμου έρωμένη σου, θα ήμιαν παντρετέ έμ- πρός σου ή ζώντανή εικόνα του σφάλματός μου... Δέν θα ήταν δυνατόν νά μην έλέγης σέ μένα την προδοσία μου. Είχες παύσει νά με μιούς, γιατί είχες παύσει νά μ' αγα πής. Άλλά τό μισός θα έξαναγύριζε στην καρδιά σου μαζί μέ την αγάπη.
«Θά μπορούσα ίσως νά άπομακρυνθώ. Άλ λά δέν θα τό κάμω. Σε αγαπώ όσον ποτέ άλλοτε καί θα μου ήταν αδύνατο νά ζήσω έξω από καί μου στιγμή μακριά σου. Γι' αυτό, προτιμώ νά πεθάνω...
«Φεύγω χωρίς παράπονο, με την ψυχή γε μιάτη από αγάπη καί με την τελευταία μου σκέψη άφιερωμένη σέ σένα...»

ΜΑΡΣΕΛ ΖΕΡΒΑΙΖ

ΕΡΩΣ, ΕΡΩΣ

— Η νεότης δέν είνε ή ηλικία του έρω τος, είνε ή ηλικία της όπισλάσεως. Δέν αγαπάς κανείς πραγματικά παρά όταν έχη προχωρήσει αρκετά στη ζωή καί ξέρει νά εκτίμηση αυτό πού δίνει καί αυτό πού δέ χεται. Όταν έχη καταλήξει στό συμπέρασμα ότι γιά τίποτ' άλλο δέν αξίζει τον κόπο νά ζή κανείς.

— Ότι έχει άγγίξει ό έρωσ, δέν φοβάται τον θάνατο

Ή γλώσσα τών λουλουδιών

Ρόδα. — Δέν θέλει ή μητέρα σου.
Ροδιά (κλωνάρι). — Θα μάθης κάποιο καλό.
Ροδιά (καρπός). — Οι καρδιές μας θα σμιζούν.
Ροδιά (φύλλο). — Διαρκώς μου λές ψέ ματα καί μέ γελάς.

Σ.
Σαλίγκαρος (φυτό). — Γιατί μου δει χνεις ψυχρότητα;
Σκόρδο. — Έχεις μάτια πού ματιάζουν.
Σμίλακας. — Λυπάμαι πολύ.
Σπάρτο. — Άγαπάς την ήσυγία.
Σπαρόχαρτο. — Μ' έχεις μαγέψει.
Στάχυ (στιαριού). — Είμαι πλούσιος.
Στάχυ (κριθαριού) — Ξανανιώνεται ή παλιά αγάπη.
Συκιά (φύλλο). — Έχω γονείς.
Σφένδαμος. — Έπιφυλάσσομαι νά σοφ μιλήσω.
Σχόινος. — Θα σοφ στείλω προξενία.

Τ.
Τίλλιο. — Έχω άμετάτρεπτη Ιδέα.
Τριανταφυλλιά. — Μή μιλήσης σέ κα νένα.
Τριανταφυλλο άσπρο. — Δέν πρέπει διό λου νάχης ύποψια.
Τριανταφυλλο κόκκινο. — Έχω τρανή έρωτική φωτιά.
Τριανταφυλλο άσπροκόκκινο. — Η καρ διά μου καίγεται γιά σένα.
Τριανταφυλλο κίτρινο. — Είσαι άπι στος.
Τριανταφυλλο βαθύχρωμο. — Λάμπεις σάν ήλιος.
Τριανταφυλλο εκατόφυλλο. — Έχε πολ λές χάρες.

Τριανταφυλλο μικρόφυλλο. — Δέν σε πε ρφρονώ.
Τριανταφυλλο φύλλα. — Δέν θέλω νά σ' ένοχλήσω.
Τριανταφυλλο άσπρο μπουμπούκι. — Δέν θέλω την αγάπη σου.
Τριφύλλι. — Θέλω τη ζωή σου.
Τοικνίδα. — Άγαπάς νά με πειράζης.

Υ.
Υάκινθος (μονολούλουδος). — Θέλω νά σε στεφανώθω.
Υάκινθος (πολυλούλουδος). — Προσπα θούν νά με στεφανώσουν μ' άλλη.
Υασκίμος. — Έχεις άνυπόφορα έλατ. τώματα.

Φ.
Φασκομηλιά. — Σε σέβομαι.
Φιδόχορτο. — Θα σ' άποφύγω.
Φλουσκούνι. — Είμαι ψυχρή, γιατί άγα πάς άλλη.
Φράουλα (κλωνάρι). — Είσαι ελίκρι νής.
Φραγκοσυκιά. — Σε πρόσβαλα γιατί με περιπαίζεις.
Φτερί. — Κάνω προόδους.

Χ.
Χαμομήλι. — Δέν κρατάς την ύπόσχεσί σου.
Χλόη. — Γιατί δέν σε έθρηκα την ώρι σμένη μασ άρα;
Χουρμυδιά. — Κρατάω την ύπόσχεσί μου.

Χρυσάνθεμο (νεκρολούλουδο). — Θα πε θάνης άν έξακολουθής νά είσαι λυπημένη.
Χρυσόρραπις. — Ποοστατεύσε με.
Ω.
Ωρόλογοι. — Περνάω τον καιρό μου νά σε συλλογιέμαι.

της εκδηλώνεται ό θυμός του εύξενπτου άν. θρώπου. Ή μύτη σάζει τό όξος καί την χο λή του πικροχόλου.

Όλα αυτά τά είπα πάθη συσπούν την έ. πιδερμίδα γύρω από τη μύτη καί χαράζουν δάκρυς, άκανόνιστες ρυτίδες.

Τέλος, σ' όλο τό πρόσωπο καί τον λαιμό χαράζονται οι ρυτίδες των γηραιών. Είνε τά ίχνη του χρόνου.

Αυτές οι ρυτίδες συγγράφουν τό δράμα της μοίρας μας. Τά νεύματα περνούν, τά ζωηρά χρώματα σβέννουν, ή ζωηρότης χάνεται. Αυτά ός λένε οι ρυτίδες. Μάς άνηχόνται πώς μαραινεται μία ζωή. Αυτό είνε δράμα, φυσι κά. Άλλά έπειδή είνε μοιραίο, παίρνει μία νότα ηρεμίας καί γλυκύδας.

Με μία μακαριότητα, σχεδόν με μία θέσι γαλήνη, μάς λένε οι ρυτίδες των γηραιών την πολυτάραχη ιστορία μίας μακράς ζωής. Είνε σάν νά διασάξουμε μιά άρχαία, κιτρι νισμένη περιγραφή, πού μάς άνηγνέται πα- λιά πράγματα, τά όποια, άκριβώς έπειδή εί νε παλιά, έχουν τη γλύκα ενός παραμυ- θιού.

Τά ίσχυταιότα καλλονής προσπάθειν νά έ. καλείνουν τις ρυτίδες. Μάταιος άγώνας κατά του χρόνου. Ποιός Λεωνίδας μπορεί νά στα ματήση τον Ξέρη του χρόνου; Οι στρατιώ- τες του — τά χρόνια — θα διαδοούν τις θερ μοπύλες, είτε άφήσουμε, είτε όχι νά γραφή στο πρόσωπό μας με τη γραφή των ρυτίδων ή ιστορία της μοιραίας διαβάσεως.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΝΑΜΦΙΣΒΗΤΗΤΗ ΕΝΔΕΙΞΙΣ

— Γιατί, Μαρία, δέν ξεσκονίζεις πιό τά ρούχα μου;
— Μα σάς θεοδιά, κύριε, ότι τά θουρ τοίξω καθμερινά!
— Άδύνατον. Χθές, είχα αφήσει ένα δι κάριο στην τσέπη του σακκακιού μου κα τό ξαναβρήκα σήμερα!

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ

— Έπειδή έπαινοίς, γιατρέ, ή κοιλιά μου ήπια σ' ένα φαρμακοποιό.
— Αί! Καί σάς έδωσε άσφαλώς κάποιο λιθο σύμβουλή.
— Μου συνέστησε νάρθο σέ σάς!

ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΣ

— Έκείνος. — Μ' αυτό τό φιλι πού σοφδωσα μου τό ελαπα έλα... Με κατάλαβες;
— Έκείνη. — Επαναλόε τό όκόμη μία φο ρά. Δέν κατάλαβα τίποτα...

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

— Η σημερινή μου «Κουβεντούλα» δέν είνε άλλο παρά μία έκφρασις άπερίγραπτης χαράς, γιατί μία άναγνώστριά μου — μία μητέρα — μου άνηγγείλε πώς έγύρισε ό μο- ναχικός της γυλιός από τον πόλε- μο. Έγύρισε άφύρα έπολέμησε ή- ρωικά, έγύρισε ύστερα από χίλιες δυό περιπέτειες καί ή πρώτη σκέ ψις της καλής μητέρας ήταν νά μου τό γράψω καί νά μ' εύχαρι- στήση πού όλο αυτόν τον καιρό την ένεβαύρωνα με τά γράμματά μου καί της έβινα έλπίδα, την έλ- πίδα πού της ήταν άπαραίτητη γιά νά ζή όλο τον άγωνιώδη και- ρό της άνομηνής.

«Σας τ' όμολογώ τώρα, μου γράφετε, τά γράμματά σας μ' έ- κράτησαν στη ζωή. Μαύ μιλούσαν με τόση παθεισμή γιά τον γυρι- σμό του παιδιού μου, πού είχα φθάσει νά λέω: Κάτι μπορεί νά αισθάνεται αυτός ό άνθρωπος, ί- σως νάχη κανένα προαίσθημα καί νά πιστεύει σέ κάτι πού δέν τολμά νά διανοηθή ή φρεσινή μου καρ διά. Καί νά, πού έδγνήκατε άλ- λη, καλή μου κυρία, τό παιδί μου έγύρισε κι' αισθάνομαι σά νά τό χρωστάω σ' έσάς πού έγύρισε. Νά, γιατί ή πρώτη μου σκέψις ήταν νά σάς τό γράψω καί νά σάς εύχηθώ νά σάς άνταποδώση ό Θεός τό μεγάλο καλό πού μου έ- κάματε».

Αυτά μου γράφετε ή στοργική μητέρα κι' έγώ της άπαντά πώς γιά τό τόσο μικρό καλό πού της έκαμα, είνε πολύ μεγάλη άντα μοισή τό ότι μου γράφετε πώς χρω- στάει λιγάκι σέ μένα τό ότι έπέ- ζησε κι' έτσι είχε την εύτυχία νά ξαναβιθί τό ήρωικό καί γενναίο της παιδί.

Αυτό είνε γιά μένα ή μεγαλύ- τερη ίκανοποίησις.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Καμιά φορά κάνομε ό,τι μάς συστήσουν, αγοράζομε τά πιό ά- κριβά καλλυντικά, όποδολύμεθα στά πιό κουραστικά πράγματα γιά νά διατηρήσωμε την όμορφιά μας καί παραλείπομε τά πλέον ρησά- διη Α. χ. όσον άφορά τά δόντια μας, έζήτηε πόσο έλασθερό είνε γι' αυτά νά κάνομε κλωστή, κα- ρυδία άμύγδαλα, φουντούκια. Τά άσχημα άποτελέσματα δέν φαίνον- ται άμέσως, άλλα δέν περνά πολ- λή καιρός πού τό σμάλτο των δοντιών φθείρεται καί σιγά-σιγά άρχίζει τό χάλασμα.

Θέλετε άλλο παράδειγμα; Συ- νηθίζετε νά συνοφρυώθετε καί χα- ρίς νά τό άντιληφθήτε ύποδοηθή- τε τον σχηματισμό ρυτίδων, πού έγκαθίστανται στη μέτωπό σας, άνάμεσα από τά φρύδια σας ή γύρω από τά μάτια σας.

Διαβάσετε τά έράσιμα έαπλημέ- νη στό κρεβάτι σας; Σιγά-σιγά έλάττει την όρασί σας καί σάν τά χρόνια τά μάτια σας χάνουν την ζωηρή λάμψη τους καί την ώ- ραία τους έκφρασι.

Έχετε την κακή συνήθεια νά δαγκάνετε τά χείλη σας καί ό- στερα από λίγο χρονικό διάστημα τά χείλη σας γίνονται χονδρά καί χάνουν την απαλότητά τους. Κα- νένα καλλυντικό τότε δέν θα τους την ξαναδώση. Μασάστε τά νύχια σας; Πώς μπορείτε τότε νά έχετε περιποιημένα χέρια όσο καί άν χρησιμοποίητε πομάδες ή άλλα καλλυντικά;

Αν θέλετε, λοιπόν, την διατή- ρησι της όμορφιάς σας, μη φρον- τίζετε μόνον γιά κρέμες καί κο- σμητικά άλλα προσέχετε τις λεπτο- μέρειες αυτές πού παίζουν τόσο σπουδαίο ρόλο.

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Είνε ή έποχή πού πρέπει ν' άρ- χίσωμε νά κρύψωμε τά μάλλια μας γιά νά τά προστατεύσωμε ά- πό τό καταστρεπτικό έντομο πού λέγεται σκόρος καί πού εισχωρεί παντού ά, δέν βάζωμε τά κατά- λληλα μέτρα. Καί πρώτα-πρώτα, τά χείλη μας. Γιά νά τά προφύ- λάζωμε θα τά τινάζωμε καλά στην ταράτσα μας, θα τά κτυπή- σωμε νά φύγη όλη ή σκόνη καί

ύστερα θα τά τρίψωμε καλά με μία μικρή σκληρή σκούπα, την ό- ποία θα θουτούμε σέ νερό με έυ- δι. Πολύ ώφέλιμο είνε επίσης τό θαλασσινό νερό, με τό όποιο πλέ- νομε τά χείλη καί τά κρεούμε ύστερα νά στεγνώσουν άλλα, πρέ- πει νά είνε κανείς σέ παραθαλά- σσιο μέρος γιά νά μπορεί νά τό κάμω. Έπειτα, παίρνωμε τά μά- λλια μαξιλάρια των ντιβανιών, τά ντιβανιοσκεπ*ματα, τις κουβέρτες καί τά τινάζωμε καλά άφινοντας τά ένα πρώην στόν ήλιο καί τό ίδιο κάνομε γιά τά κοστούμια μας. Με την προσήκη πώς, ά,ν έχουν άνάγκη τά στέλνωμε στό καθαριστήριο, ώστε νά τά φυλά- ξωμε καθαρά Τέλος, φθάνωμε στά πλεκτά, πού τά πλένωμε καί τά στεγνώνωμε με τον γνωστό τρόπο άπλώνοντας τά σ' ένα τραπέζι γιά νά μη ξεχειλάσουν. Αφού τά κά- νωμε όλα αυτά προμηθεύομαστε μπλοκή ναβαλίνη, κάφορα καί έφημερίδες όσο τό δυνατόν πιό φρέσκες, διότι τό τυπογραφικό με- λάνι έχει μία μυρωδιά πού δέν την αγαπά ούδολο ό σκόρος.

Τότε έχωμε μία μεγάλη κασέ- λα, την στρώνωμε με έφημερίδες, ρίχνωμε από πάνω ναβαλίνη καί προβαίνομε στην τοποθέτησι των μαλλινών. Κάτω-κάτω βάζωμε τά χείλη, ύστερα τις κουβέρτες τά ντιβανιοσκεπάσματα, τά μαξιλάρια, τά γάντια, κάλτσες, καί τελευταία τοποθετούμε τά πουλόβερ καί άλ- λα πλεκτά καί κοστούμια. Φυσι- κά, άνάμεσα τοποθετούμε ναβαλ- λινη με κάφορα καί διπλωμένα ένα-ένα τό κάθε πράγμα μέσα σέ έφημερίδες. Χρειάζεται μεγάλη ποσότη στην τοποθέτησι γιά ν' άποφύγωμε τον σκόρο, πού κνη- γά κάθε μάλλινο. Μέσα στην έ- δια κασέλλα βάζωμε καί ό,τι κοι- θάρια μάλλινα έχωμε καί καστο- ρια, μπερ ή γυνέες.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Έν συνεχεία με όσα είπαμε στό τελευταίο μας σημείωμα σχετικά με τον συγχρωτισμό των δύο φύ- λων, άς έξετάσωμε σήμερα νά ί- δομε τί έφόδια έχουν οι σημερι- νοί νέοι γιά ν' άντιμετωπίσουν αυ-τόν τον κίνδυνο. Τis παληότερες έποχές ό κίνδυνος αυτός δέν όφλ- στοχε, διότι τά κορίτσια έμεναν στά σπίτια τους ώς την ώρα πού ή καλή τους μοιρα θα τους έφε- ρε μπροστά τους τον ίσπότη των νεανικών τους όνείρων, έπομένως

μία μικρή διδασκαλία μοναχά ή- ταν άπαραίτητη. Η μητέρα ή ή γιαγιά ή ή μεγάλη άδελφή τους έλεγε λίγα λόγια γιά νά τά κα- τατομή με τη νέα τους ζωή. Δέν χρειαζόντουσαν πολλά πράγματα, γιατί όσο λιγώτερα ήξεραν οι πα- λίες παρθένες, τόσο μεγαλύτερη ήταν ή αξία τους. Από τότε ό- μως, πόσο άλλαξε ή ζωή! Μπο- ρούμε νά συγκρίνωμε τά σημερινά κορίτσια με τά κορίτσια του πα- ληού καιρού; Μπορούμε νά παρα- δεχθώμε πώς μία σημερινή κοπέ- λα, πού από άνάγκη ρίχτηκε στη διοπάλη καί έβρέθηκε άντιμέτωπη με άνδρες, μπορεί νά παρουσιάζε- ται δειλή καί χαμηλοδισπούσα σάν τά κορίτσια της παλιής ρω- μαντικής έποχής; Βέβαια όχι, καί είνε άναμφισβήτητο πώς ή σημε- ρινή κοπέλλα πρέπει νά έχη την άνάλογη άνατροφή, τις άνάλογες γνώσεις, τά κατάλληλα έφόδια γιά νά μπορεί νά ζήση, νά παλαί- γη καί νά παραστή άνάγκη νά ό- περισπηση τά δικάιά της.

Ίσως τέτοια περίπτωση νά μη της παρουσιασθή, ποέπει όμως νά είνε έτοιμασμένη γιά όλα καί νά έχη προδλέψει τό κάθε τι.

Μ' αυτά όια, μη φαντασθή καμ- μία σας πώς θέλωμε νά την άπο- τρέψωμε ν' άναστή, νά γνωρίση τον έρωτα θέλωμε μοναχά νά την βοηθήσωμε νά ξεδουλή μεσα στό μυαλό της, μέσα στην ψυχή της τί είνε έρωας, τί είνε φίλια καί τί είνε άπλή συναδελφούνη. Άλλά αυτά θα τά ίδουμε την έρχομένη φορά.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Μ α ρ α μ ε ν ο τ ρ ι α ν τ α ν τ α φ ρ α λ λ α. — Είμαι θεσάια ότι ό άρραβωνιαστικός σας θα έ- πέστρεψε καί θα έχωμε πιά δι- αλυθή όλοι οι φόδοι σας. Ξέρω ό- τι απ' αυτόν τον Τομέα έπέστρε- φαν όλοι. Περιμένω νά μου τό γράψετε.

Κ ω σ τ α ν Ζ α δ έ λ η ν. — Έλπίζω νά έπιστρέψετε γερός εις την οικογένειά σας. Θα χαρώ πο- λύ άν πού τό θεσπιάσετε με δύο σας λόγια.

Ε λ π ι δ ο φ ό ρ ο ν Ν έ ο ν. Χαίρω γιά όσα μου λέτε. Δέν άμ- ρέβαλα ποτέ γιά τον ήρωισμό σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

«ΔΕΝ ΘΑ ΞΑΝΑΪΔΩΘΟΥΜΕ ΠΟΤΕ» (Ρώσοοχωρί 1939)

Μου μιλείς, αγαπητή μου, γιά την αγάπη σου, δέν μεύ άναφε- ρεις όμως τίποτε γιά την αγάπη έκείνου, παρά μόνον πώς δέν θέ λησε νά πιστέψη στο αίσθημα σου καί γελοούσε μαζί σου, σέ κορόϊ- δευε πολλές φορές. Άν δέν άπα τώμας, δηλαδή, τον αγαπούσες, χω ρίς νά έθίσκης καί άντοπόκριαι. Σήμερα έξακολουθείς νά τον αγα- πάς, όπως λές, καί είσαι έτοιμή νά κάμης όποιαδήποτε θυσία γι' αυτόν, όταν βρεθή μπροστά σου.

Έγώ όστόσο νομίζω πώς αυ- τή είνε μία άρρωστημένη αγάπη πού είνε καταδικασμένη σέ θάνα- το. Η αγάπη χρειάζεται τροφή γιά νά ζήση. Καί τροφή γι' αυτήν είνε πάλι ή αγάπη πού θα έρθη. Όταν δέν την έρθη πεθαίνει. Άς την λοιπόν νά πεθάνη καλύτερα, παρά νά την κρατάς άτροφική στη ζωή.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ Α. Μ. Δ.

Η άπειρία πού φαίνεται πώς έχεις άπ' τη ζωή, δικαιολογεί κα- πώς τη μαροπιστία πού σέ δια- κρίνει. Όστόσο πρέπει μία καί έσοθήσος ή διαίθεσις νά σοφ δι- μουρηθούν άρσμένες άμφιβολί- ες γι' αυτόν τον νέο, νά έντελ- νης τις προσπάθειές σου καί νά όης καθαρότητα τά πράγματά. Ό νέος αυτός μάλλον διασκεδάσει μαζί σου. Μάλιστα έχει άρχισει νά άδουρείται αυτή τη διασκε- δασί.

Γι' αυτό ή γνώμη μου είνε πώς θα περισώσης περισσότερα πρ ά- γματα άν δώσης πρώτη σου τέμμα σ' αυτή τη διασκεδασί.

Αν έχης άντίθετη γνώμη, τότε δέν έχεις παρά νά τό ζητήσης νά νωμοποιήση τις σχέσεις σας, όπότε θα μπορείς νά τον κρίνεις άσφαλότερα καί μόνη σου.

ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

Την ίκανοποίησι πού αισθάνεσαι σήμερα από την έστω καί πενι- χρή ζωή πού σοφ παρέχει ή έρ- γασία σου, δέν πρέπει νά την άν ταλλάξης μ' αυτήν την άλη την άπίθανη, πού θα σοφ έδινε ή άνε τη ζωή πού θα σοφ παρείχε ό πλούσιος αυτός φίλος.

Σήμερα έχεις μία δυνατότητα με γάλη ή μικρή, άσχετο, την όποιαν μάλλον θα την χάσης, άν πα- νωτοποιήσης τις σκέψεις αυτές πού κάνεις. Στο λέω δέ αυτό, γιατί διέγνωσα άπ' αυτά πού μου γράφεις, ότι δέν είσαι ή φύσις έκείνη — καί αυτό πρός τιμήν σου — πού θα δεδόταν την έκ- μόνεσις της δυνατότητος της, χω ρίς νά άποφέρει άπ' αυτό.

Όπλίσω λοιπόν με περισσότερο θάρρος καί όπαισνη καί περιέμενε ένα καλύτερο μέλλον.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Προσπάθες ν' άποκτήσης αυτό πεποίησι πού είνε άπαραίτητος παράγων, γιά νά μπορέσης νά έπιτύχης στη ζωή. Νά προσπαθή- σης ακόμη νά καταπολέμησης την ναυρότητα πού όσως καταλαβαίνω, σέ διακρίνει. Χρειάζεται θέλησις καί δύναμις γι' αυτό. Η μέχοι σήμερα ζωή σου, πρέπει νά σοφ χρησιμοέση γιά μάθημα καί ν' ακολουθήσης στό έξης άλλη τα- κτική.

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Μου φαίνεται πολύ άσπείο, ένα κοριτσάκι της ηλικίας σου, νά μι- λά με τόση άπογοήτευσι καί νά έλέγη τά πάντα με τόση άπελπί- σια. Τί έξερεις άπ' τη ζωή; Εί- λαχίσις πράγματα. Ίσως μία μέρα νά θυμηθής αυτά πού λές αυτή τη στιγμή καί νά γελάσης. Όστόσο δέν θέλω νά σε πείσω

«Τι ή ζωή είναι πάντα ρόβινη. "Εχει τ' άγκάθια της και άγκάθια μάλιστα που άγκυλώνουν φοβερά. Γι' αυτό πρέπει να είσαι ώς πλοίομη έτοι πού να μη σού διμουρηγήσθ το πρώτο άγκυλωμα. πληγή άγιάτρευτη. Μ' αυτό θέλω να πώ, πως άν έξακολοθηή σως να θεωρήθ τραγικά δρμάματα, τις πιο άσχημες δυσκολίες, θά σταθής έσύ ή ίδια άφορηή της διμουρηγίας της δυστυχίας σου. Φρόντισε να όδης διαφορετικά ή ζωή, όπως πρέπει να την θέλεις κάθε κορίτσι στην ήλικία σου και καταπολέμησε αυτή την άρρωστική φαντασία που σε κατέχει».

Δ. Π. 214

Είνε άσκοπο να έπιμένης να έπαναφέρης στον ίδιο δρόμο αυτό ή γυναίκα, πού τόσες φορές ίσα με σήμερα, έδωσε δείγματα της άσχημης αυτής προσπαθείας σου. Διαφέρετε σε χαρακτήρα, σε άντιλήψεις και σε ίδιουσυχράσια. "Εκείνον πού νομίζεις έσύ ίδιο δρόμο, αυτή τόν πιστεύει στραβά. Στό άπέδειξε έπανελημένης με ή τακτική της. "Επομένως, θέλω τόν λόγο να έξακολουθήθς να άγωνίζεσαι για κάτι τελείως άπαιθον. "Εξ άρχής όμως φταίς και σύ, γιατί δεν έπρεπε να συνδέσης ή ζωή σου μαζί της, μια και από την πρώτη μέρα πού την έγνωρίσας, είδες ότι διαφωνείτε σε τόσα πράγματα. Ούτε παροδε χουαι ότι την άγαπάς. "Εχει πη γωθή ό έγωισμός σου και αυτό είναι όλο. Θά είναι λοιπόν πολύ καλύτερο, να συγκεντρώσης τις προσπάθειές σου στο να καταπολέμησθς τόν ύπερτροφικό έγωισμό σου και ν' άφήσης όλα τά άλλα».

Κα ΡΕΑ Ρ.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Η. Α. Π.— Θά σάς μιλήσω έγκωμισιακά δια τόν χαρακτήρα τού φίλου σας. Είναι τώπος σταθερός, ειλικρινής, με αξιόλογον βέληση και άποφασιστικότητα. Αι έκδηλώσεις πού είναι συγκαταμέ ναι, άλλα κατά θάθος είναι πολύ θερμή ιδιουσυχράσια. Είς την ζωή του θά σταδιοδρομήσθ πολύ καλά και θά έπιτύχθ αξιόλογα κοινωνικά και ύλικά πλεονεκτήματα. Σεις έλοθε άδύνατος χαρακτήρ. Σας διακρίνει όμως ψυχική ευγένεια και λεπτότης. "Η διάθεσις σας ύφίσταται μερικάς διακυμάνσεις, διά όποιας πρέπει να καταπολεμήσετε. "Ο φίλος σας θά έξασκήσθ μεγάλην έπιρροήν επάνω σας. Αι σχέσεις σας θά έξελιχθούν κανονικώς».

Κ. Α. Κ. Δ.— "Η έξελιξις πού σας φοβίζει θά έπείθθ. Θά σας συνεδούλεαι έν τούτοις να αντιδράσετε εις αυτήν δι' άλλων σας τών μέσων και μάλιστα να διακώψετε έν ανάγκη τας σχέσεις σας. Τό είδύλλιον πού διαγράφεται μεταξύ σας και τού προσώπου αυτού είναι από εκείνα πού πρέπει να σταματούν έγκαιρως. Αυτό απαιτεί τó συμφέρον σας και τó συμφέρον τού νέου καθώς και αι ύποχρεώσεις του. Σας άγαπά ήδη. "Αλλ' είναι δυνατόν να τόν συγκαταστήτε εις τόν καθήγον ενός πάθους, πού θά έδυσχερίαι την όλην κατάστασίν του και θά τόν έκανε να ήμισυνησθ και τας ύποχρεώσεις του και τά πάντα. Θά έλαθε ύπευθύν δια τούτο και άργότερα θά αισθάνεσθ και σεις τώπης συνεδίσσεως. Αυτά είχα να σας πώ».

"Α ν τ ο ν υ "Α ν τ δ ε ρ ς.— "Εχετε χαρακτήρα θερμόν και άποφασιστική. Σας διακρίνει μία μεγάλη θετικότης και αυτό είναι πρós τιμής σας. Θά έξασκήσετε μεγάλην έπιρροήν επί τού χαρακτήρος της φίλης σας και θά τόν διαπλάσετε κατά τας έπιθυμίας σας. Είναι φύσις τρυφερά και εύπαιστος. Δεν στερείται όμως προσωπικότητος και δια τούτο θά έπιτύχετε περισσότερα δια της άγορηής παρά δια της έπιβολής. "Ο γάμος σας δεν θά καταστή δυνατόν να πραγματοποιηθ άμέσως. Δεν έλέπω τίποτε να αντίκειται εις την σκέψιν αυτήν. Φι ο ρ ι τ α.— Ψυχική τρυφερότης και ευγένεια. Χαρακτήρ ή ρεμος, τρυφερός και άνειροπόλος. Φυσική καλαισθησία. Δημιουργείτε πολύ καλήν έντύπωσιν μεταξύ τού περιβάλλοντός σας και προκαλείτε πολλές συμπαθείας. Θά έχετε κοσμικάς επιτυχίας. "Ο φίλος σας έχει σταθερόν άλλα κάπως έγωιστικό χαρακτήρα. "Επιφυλακτικός εις τας εκδηλώσεις του, άλλα άρκετά θερμός κατά βάθος. "Η συμπάθεια τού άπέναντί σας είναι ειλικρινής. "Οφείλω έν τούτοις να σας πληροφορήσω ότι δεν προβλέπω περιπτώσιν γάμου μαζί του, τουλάχιστον πρós τó παρόν.

Χ ρ υ σ ο ύ λ ι κ ο.— Είσαθε άνήλικους χαρακτήρ και όπως σας έγραφα και άλλοτε—νομίζω—πλεγέσθε από την έπιθυμία να ζήσετε ήν ζωήν σας. Δεν μπορεί να μόν σημειώσω αυτήν την διασύνήσιν σας, παρ' όλον, ότι άναγνωρίζω την άγνότητα των διαθέσεών σας. "Ο άνθρωπος τού σημειώματος είναι καθ' όλα άξιος της εκτιμής σας. Ευγένης εις τας αισθητάς του και τρυφερός εις τας εκδηλώσεις του. Θά σας άγαπήσθ και θά δείξθ μεγάλην άφοσίωσιν για τó άτόμόν σας. Τό άποφασιστικό λοιπόν να ρηχθήτε στά σοδάρα αυτή ή φορά σε μία έρωτική περιπέτεια; Είναι δικαίωμά σας πιά άφοδ, με όλο σας τó δικηο, χαρακτήριζετε τόν έαυτόν σας μεγάλον. Θά πρέπει να προσέξετε, έν τούτοις, Διότι ή έξελιξις σου αισθητάς σας δεν θά είναι ακριβώς όπως την φαντάζεσθε.

"Ο ρ φ α ν η ν.— "Ο χαρακτήρ σας παρουσιάζει πολλές αντίθεσεις. Είς την φυσικήν σας τρυφερότητα αντίκειται μία διαίστη εκδηλώσεων και πολύ συχνά μια άδικαιολόγητος λοχυρογνώμηση.

Μεμφίμοιρος διάθεσις. "Ελλειψις τόλμης. Γάμος κατοπιν αισθημάτων. Δυσχερείαι εις την πραγματοποίησιν του. Από οικονομικής απόψεως, θά έννοηθτε άρκετά. "Υγεία όχι πολύ σταθερά.

Μ ι κ ρ ή ν 'Α ν ε τ α ν.— "Ο φίλος σας έχει καλόν χαρακτήρα, άλλα είναι συχνά βίσιος και δέσπομος. Τό ένδιαφέρον τού για σας είναι ειλικρινές. "Η σταδιοδρομία τού θά είναι καλή θά παρουσιάσθ όμως μερικάς άποτόμους μεταλλάγας. Καλή υγεία. Οι χαρακτήρις σας είναι δυνατόν να έναρμονισθούν πλήρως.

"Α φ α ν ή ύ π ά λ λ η λ ο ν.— "Η ζωή σας κυλάει σε πολύ περιορισμένο πλαίσιον. Μικρές χαρές και έξ ίσου μικρές λύπες. Δεν γαίγεσθε από άνωτέρους πόθους. "Η οικονομική σας κατάσταση είναι άρειά και καταθλιπτική. "Η παλαιόδοξος τάσις σας ύποδηγεί την στενωχρίαν της όλης ζωής σας. "Ελαφρά οικονομική θετικότητα ή οποία όμως δεν πρόκειται να μεταβάλθ την γενικήν κατάστασίν σας. Θά συνάψετε έπωφελη γάμον κατοπιν συνικοποίησης.

"Α π η λ λ ι σ μ ε ν η ν.— Επ α ρ χ ι ω τ ο π ο ύ λ ο ν, Καλάμας.— Τρυφερά και ρωμαντική διάθεσις. "Ο τι σας λείπει είναι ή όρημ και ή έσωτερική ζωτικότητα. Ζήτε μέσα εις ένα περιβάλλον πολύ περιορισμένον. Καταστέλλετε συστηματικώς τας όρμιας και τας εκδηλώσεις σας και αυτό σας δίνει μίαν νοσηράν ψυχρούνησιν. Είσαθε καμωμένη διά μίαν ζωήν, πού άλλα πάλιν και άσυνεχίζον πρós τας οικογενειακάς και κοινωνικάς ύποχρεώσεις.

Ρ ω μ α ν τ ι κ ή ν ν ε α ν.— Αι άνειροπολήσεις σας σας παρασύρουν και δεν σας αφήνουν να άντιληφθήτε την πραγματικότητα πού σας περιβάλλει. Τό κυριώτερον δεν είναι να φτιάσετε όνειρα, άλλα να προφυλαχθήτε από τούς κινδύνους πού σας περιστοιχίζουν. "Υποθέτω ότι με άντιλαμβάνεσθε. Διά τó αίσθημά σας, δεν θά μπορούσθ να σας δώσω σοδάρια έλπίδας. Φοβούμαι ότι δεν πρόκειται να έχθ καμμίαν έξελίξιν. "Ο φίλος σας σας συμπάθει πολύ, άλλα διατάζει. "Η άποκατάστασις σας θά γινήθ άρδύτερον. Μπορείτε να είσαθε άπολύτως θεαταί γι' αυτό. "Υγεία καλή.

Δ ι σ τ ρ α κ τ ι κ ό ν.— Πολύ και άπότομοι μεταπτώσεις εις την ζωήν σας. Θά παραμείνετε πάντως εις τó σημερινόν άνώτερον επίπεδον. Γάμος έραδύτερον κατοπιν συνικοποίησης. "Η τύχη θά σας παρασχθ μεγάλην εύνοιαν εις την άπόκτησιν άποτόπων κερδών. Θά κάμψετε πολλά ταξίδια. Μία μεγάλη ασθένεια θά άνακόψθ προσωρικάς ήν δραστηριότητάς σας.

Λ ε υ κ ό ν κ ρ ι ν ο ν.— Θά έχετε πολλές και πρώρας έρωτικές περιπέτειας. "Ο γάμος σας θά έραδύνη έλγιον, άλλα θά είναι άπολύτως εύτυχής. Θά πραγματοποιήθ κατοπιν φλογερού αισθημάτων. Είς τόν δρόμον σας θά συναντήσετε πολλές και αξιολόγους ύποστηρίξεις. "Ο φίλος σας έχει χαρακτήρα άνεξάρτητον και άπειρά θάρρος. Αι εκδηλώσεις και αι ένέργειαι τού είναι εύσταθείς και χωρίς έιρων. "Υγεία καλή.

"Α μ φ ι θ α λ λ ο υ σ α ν.— "Ο φίλος σας έχει θετικόν και ειλικρινή χαρακτήρα. Θά προσδεύσθ άρκετά εις την σταδιοδρομίαν του. Ζωή άρκετά εύχάριστος και οικονομικά άνετος. Καλή κοινωνική θεσις. Αι σημερινά έπιδιώξεις τού φοβούμαι ότι δεν θά καταστή δυνατόν να πραγματοποιηθούν ουντό. μως. "Οπωσδήποτε, μπορείτε να αποσπείρετε με μεγαλύτεραν έπιτυχότητα τó μέλλον.

Σ ο υ ρ μ π ο υ λ ι κ α ν.— "Ο γάμος σας θά έραδύνη άκόμη έπί όλγιον. Θά πραγματοποιηθ κατοπιν νέου αισθημάτων, άσχετόν πρós τó παλαιόν. Σας χαρακτήριζει μία διάσεισις τελείως άπαισιόδοξος. "Εχετε καταστρέψει την ζωήν σας και κινδυνεύετε να φθείρετε την νεότητά σας με τας άδικαιόλογους στενωχρίας σας και την μαρκασιμώ άτίμοχρυσαν μέσα εις την όποιαν ζήτε. "Αναθαρρήστε και μην άμφισβάζατε δια τó ότι ή τύχη θά σας εύνοήσθ περισσότερον εις τó μέλλον παρ' ό τι εις τó παρόν.

Ρ ό μ π ε ρ τ α ι η λ ο ρ.— Είσαθε άρκετά άουαρίστης και ένεργείς πάντοτε με μεγάλην έπιπολαότητα. Αυτό θά σας άλαφρή. Πρέπει να βάλετε μίαν τάξιν πρós πρώτιστον να περιορίσετε τας αισθηματικάς σας εκδηλώσεις, πού είναι για σας πολύ εύκολον και χωρίς καμμίαν θαυτέραν σημασίαν. "Η τύχη σας ηνύνησε και θά σας εύνοήσθ άκόμη περισσότερον εις τó μέλλον. "Από σας θά έξαρτηθ να έπωφεληθήτε από αυτήν την εύνοίαν σας, δια να δώσετε μίαν μόνον τροπήν εις την κατάστασίν σας.

Μ ι κ ρ ο π α ν τ ρ ε μ έ ν η ν.— Θά συνάψετε και δεύτερον γάμον, ό οποίος θά είναι πολύ εύτυχος, πρós τού πρώτον. "Οσον άφορτά τó πρόσωπον, τού όποιου μού έρωτεύετε άπόκωμο έπιστολή. Έχθ πολλές έπιφυλάξεις. Είναι από τούς άνθρώπους, οι όποιοι παρέχουν άφύσους ύποσχέσεις, διότι εις την πραγματικότητα δεν σκέπτονται να τηρήσουν καμμίαν. Θά σας συνεδούλεαι να βολιδοσκοπήσετε περί σότερον τας διαθέσεις του.

Μ ι κ ρ ά ν π α ρ θ έ ν ο ν.— Δεν πρέπει να άνησυχήτε καθόλου. Θά έννοηθτε άρκετά εις την ζωήν παρ' όλες τις άπειροκλήρις και τις τρέλλας σας. "Ο γάμος σας θά έπέλθθ κατοπιν αισθημάτων και θά εις άρκετά εύτυχής. "Η οικονομική σας κατάσταση θά θελτιωθή σημαντικώς έπειτα άπ' αυτόν. Θά καταλάβετε έπίσης πολύ καλήν και νοητική θέσιν. Δεν έλέπω πιθανόν, δια εύρέσεως έργασίας εις προ σέχες μέλλον. Μία σημαντική νύχιση θά σας έλθθ από πολύ μακράν.

"Ε λ θ ι ρ α ν.— Περιεπλέξατε μόνις σας τά πράγματα, διότι δεν θελήσατε να άκολουθήσετε την συμβούλην σας. Τώρα με φέρετε και μένα εις πολύ δύσκολον θέσιν, διότι δεν ξέρω τί πρέπει να σας στήσω. Δεν θά ήτο σωστό να άπατήσετε τίποτε από τόν άνθρωπον αυτόν. Αι ύποχρεώσεις τού πρέπει να είναι για σας σεδασταί και ίσραί. Για να σας πανδρευθθ θά έπρεπε να άπαρηγή την γυναίκα και τά παιδιά του και αυτό θά ήτο άτόχρημα έγκληματικόν. "Από τó άλλο μέρος, ή συνείδησις των

σχέσεών σας, καταγιά κάτι τó άκοινανόν και θά σας όδηγήσθ με τόν καρόν εις άληθές άδιέξοδον. "Οταν δια πρώτην φοράν μού ώ, μιλήσατε δια τó ένδεχόμενον παρσμοίαν σχέσεων, σας συνεδούλεισα να τας άποφύγετε δια πάντως τρόπον. Τώρα δεν μπορεί να σας πώ παρτά τούτο μόνον: Διακόψατε τας έγκαίρους.

Σ α ρ.— Σας άπήντησα ήδη. Σ α μ π ά ν ι α.— Γάμος και τώπι άμοιβαίας συμπαθείας, ό όποιος όμως θά άκολουθήσθ την ύδον τού συνικοποίησης. Θά πραγματοποιήθ άρκετά ουντόμως, με πρόσωπον εύρισκόμενον εις τó σημερινόν άμεσον περιβάλλον σας. Θά είναι ικανοποιητικός από πολλόν άπόψεον. Δεν έλέπω πιθανότητα πραγματοποίησης τού σχεδίου δια τó όποιον μού γράφετε. Τό τε έξιόν σας θά μεταβλήθ. "Οσον άφορτά την φυσικήν σας άτέλειαν, είναι εύκόλως θραπεύσιμος. Διότι έπί τούτον χρόνον άποφύγετε να κατασφύγετε εις ένα ειδικόν ιατρόν. Σας κάμνω γνωστόν έπίσης ότι ή παθήν πού θά άπαιτηθ είναι έλαχίστη.

Φ α ο υ σ τ.— "Επί τού οικονομικού πεδίου θά έχετε μίαν άίσθητην καλυτέρευσις και μάλιστα άρκετά ουντόμως. "Η φίλη σας είναι ήμερος χαρακτήρ και θά σας άφοσιώθ με ειλικρινείαν και σφογην. Οι χαρακτήρις σας είναι δύνατον να έναρμονισθούν παρτά τó γεγονότα ότι είσαθε φύσις άνήλικους και άρκετά δεύθυμος. Τό μοναδικόν έλλειμμα της φίλης σας είναι ή όκνηρία ή όποιαν θέλαινει και ή όποιαν την κάνει πολλές φορές να φαίνεται άπαθή και άδιάφορος, ένθ στην πραγματικότητα δεν είναι. "Ημπορείτε πάντως να έχετε έμπιστοσύνην εις αυτήν.

Τ ρ α ν ι κ ή ν υ π α ρ ξ ι ν.— "Η ζωή σας ύπηρετά έσθ σήμερα μια σειρά άτυχημάτων και έμπειδιών πού σας έραδών τόν δρόμον πρós την χαράν και την εύτυχίαν. "Η σημερινή σας ήρεμία είναι τε, λείας πλυσματική, διότι αι άφορμαί έκείναι αι όποιαν άνέκοψαν την κανονικήν έξελίξιν σας δεν έξέλπουν έντελώς. Μεταβολή εις την κατάστασιν σας θέλω μόνον επί τού οικονομικού πεδίου. Θά έπέλθθ άρκετά ουντόμως, άλλα δεν θά είναι σημαντική. "Η υγεία σας θά σας παρασχθ μερικάς νέας άφορμας άνησυχίας. Μία οικογενειακή ύπόθεσις σας χρονίζουσα από μακρόν θά διευθετηθ έπιτυχώς.

Σ α μ ι ώ τ ι σ σ α ν.— "Ο γάμος σας δεν θά είναι πολύ σντόμος. Σα προηγήθουν μερικά πίριπτεται αι όποιαν δεν θά είναι διόλου εύχάριστοι. "Η άποκατάστασις σας θά είναι ουντέπια ενός νέου και άποτόμων αισθημάτων, τού όποιον θά άναπτυχθή εις έποχην πολύ ουντόμω. "Η πραγματοποίησις τού γάμου σας θά προσκρούσθ όμως εις πολλά έμπόδια και άναβολάς. "Η ήρεμία θά έπέλθθ έραδύτερον και θά είναι πλήρης. "Υγεία καλή. Οικονομική κατάστασις μετά τόν γάμον σας όχι σταθερά, άλλα έπί έπιπέδον ικανοποιητικό.

Σ τ ο ρ ο ν χ 52. Καλάμας.— Σας άπήντησα ήδη. Δεν μπορεί δύστυχώς να σας παρασχθ τας πληροφορίας πού μού ζητείτε διότι είναι έξω της άρμοδιότητός μου. "Οσον άφορτά, έξ άλλου, την συνεργασίαν πού μού προτείνετε, ή άπάντησις μου είναι σαφώς άρνητική. Παρέχθ κατά τó μέτρον των δυνάμεών μου, μερικάς συμβουλές εις τούς άναγνώστας τού "Εθνασμορού, άλλα δεν συνεργάζομαι εις καμμίαν ύπόθεσιν των και μάλι, στα της φύσεως έκείνης δια την όποιαν ένδιαφέρεσθε. Σας παρακαλώ λοιπόν να μην ένανέθετε έπί τού ίδιου θέματος.

"Α γ γ ε λ ο ν τ ο υ Σ κ ο τ ο υ ς.— Καί εις σας έπίσης άπνηστήσα. Τό σημερινόν της φίλης σας δεν είναι δυνατόν, δύστυχώς, να μού χρησιμεύει εις τίποτε. Δεν πρόκειται, άλλωστε, περί σημειώματος. Είναι ένα άθλιον κομμάτι χαρτίου, σταλακτικό και έλαεινόν, επάνω εις τó όποιον ύπάρχει μία λέξις. Μού είναι τελείως άκατάλληλον. "Αν μολιρτά στευτείτε μού κάτι καλύτερον,

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τί πρέπει να γνωρίζετε

4ον

Γιά να μείνη μία όραία γυναίκα αυτή πού ήταν, δεν χρειάζεται άλλα, από τó να διατηρή την υγεία της και να περιποιηται τó προσωπό της με πολλή προσοχή και φροντίδα, ούτως ώστε να διατηρή αυτό επί μακρόν την έλαστοκότητα και την δροσιά του. Πώς να διατηρήτε την υγεία σας, καθώς και τόν σημαντικώτατον ρόλο πού παίξει αυτή γενικώς στην όμορφιά σας, σας έγραφα στα συνεχή μου μυστήρια «Υγεία και όμορφιά».

Επίσης πώς να περιποιηθώ τó πρόσωπό σας και κάθε τι πού πρέπει να έποφύγετε, σας έγραφα στα τρία προηγούμενα σχετικά μυστήρια. "Ενα άκόμη ζήτημα μας άπομένει πού πρέπει να γνωρίζετε καλά: τó μακιγιάζ. Αυτό είναι τó συμπλήρωμα, ή τελευταία πινελιά, τó ρετουσάρισμα για την κανονική και ζωηρή εμφάνισις σας. Καί επειδή ένα κακοδούλεον, κτηπητό και άτυχον ή θρασυ μακιγιάζ καταστρέφει την χαρά και τó θελητήριο της γυναίκας εμφάνισως, άκόμα δε πολλές φορές και γελούσ ποιεί, γι' αυτό θά σας γράψω λεπτομερώς όλα τά μυστικά πού πρέπει να γνωρίζετε για την κα-

Τ. Ε. 2.— Τά μεσολαδίσαντα γεγονότα δίδουν μίαν νέαν τροπήν εις τó όλον ζήτημά σας. "Η συμβούλη μου είναι να έγκαταλείψετε τε λείας την σκέψιν δια την όποιαν μού γράφετε. Είναι άκόμη καιρός για σας, έφόσον έκείνο πού σας ποικαλείτε άγνήτην εύρίσκειται εις μίαν άβεβήλιστα όρχην και μόνον. "Οπωσδήποτε, τó διαγραφέν είδύλλιον σας δεν παρουσιάζει καμμί άποσπτική για τó μέλλον.

Σ α ρ τ ι α τ ο π ο ύ λ α.— "Η περιωρμένη ζωή την όποιαν ζήτε και όφουσε, στενωχρός και κλειστός χαρακτήρ σας, δίδουν άφορηίς εις όλες τας θλιβεράς σκέψεις πού μού περιγράφετε εις την πιστολήν σας. Είσαθε πιν πλέον πολύ ιδιότροπος και ό χαρακτήρ σας παρουσιάζει πολλές αντίθεσεις. "Ο ψυχικός σας κόσμος είναι συγκεχυμένος και χαώδης. Τας σχέσεις σας πρós τούς άλλους χαρακτηρίζει κάποια όξύτης, ή όποιαν άποκλείει τελείως την οικειότητα και την έγκαρδιότητα.

Σας χρειάζεται μία ψυχική τόνωση δια να έρθετε και μέσα εις τó περιωρμένον περιβάλλον όπου ζήτε την χαράν και την γαλήνην. "Η άποκατάστασις σας δεν έμφανίζεται πολύ ουντόμως. Θά είναι ουντέπια συναισθητός. Είς την ζωήν σας θά έχετε μερικάς άμφιταλαντεύσεις. "Η σημερινή σας κατάσταση πολύ στενωχρική. Βελνώσεις έλαφραί και παροδικαί.

Β α σ ο Γ. Μ.— "Ολα, πού μού γράφετε ότι παρουσιάζει τó πρόσωπό σας, όφείλονται στην άνεμια σας. Πρέπει να κάνετε και μίαν άνάμνησιν των ούρων και άναλγώς των εύρηματων, να κάνετε τó ταχυτέρον και την δέουσαν τροφική διαίτα. "Οσον άφορτά την περιποίηση τού προσώπου σας, θά κάνετε τά έξης: Τό πρώτ μετά τó πλύσιμό σας, ως και πρós της πούδρας θά χρησιμοποίητε την έξης κρέμα:

"Αμυγδαλόλαδο από γλυκά 50 γραμ. Κερί λευκό 12 γραμ. Παράφιν μολακή 12 γραμ. Βόραξ 1 γραμ. Ροδόνερο άγνόν 25 γραμ. Ροδάκιον δι' άρωματισμόν.

Τό δε βράδυ, μ' ένα δομάκι και την κατάθεσι λουτιόν, καθάριζετε τó πρόσωπό σας:

"Ω νε φλέν ντ' όράνς 125 γραμ. Βάμμα βενζόνης 8 γραμ., Γλυκερίνη 5 γραμ.

"Ιδιαίτέρως δε έπ τρέβετε κάθε βράδυ μετά την λουσιάν τις πανάδες με την έξης πομάδα:

"Οζόντ ντε ζενκ 20 γραμ. Ρεζορίν 12 γραμ. Βαζελίνη 60 γραμ.

Τέλος, να κάνετε 20 ένέσεις το νεφροφάν καθ' ήμέραν από μία ύποδορήσις.

"Α ί σ α, "Ενταύθα.— Πώς

λή έφαρμογή του. Τό μακιγιάζ είναι μία τέχνη, την όποιαν λίγες κυρίες κατέχουν, παρ' όλες τις προσπάδους πού έγιναν στο ζήτημα αυτό. Οι περισσότερες διαλέγουν μακιγιάζ χυπητά και άόφοντα μ' έναν υπερβολικό τρόπο καμίζοντας ότι έτσι είναι θελκτικές και προκλητικές. "Ενθ άπεναντίας με ή θαμμένη αυτή μάσκα πού κολλάει στο πρόσωπό τους γελούσται ουνταί, παίρνοντας με ά κωμική κι' άγρια έκφρασι, προσθέτοντας άσάμα στην πλάτη τους και άρκετά χρονικά! Γιατί τó τεχνητό, άλλα λό, σύμφωνο εις άποχρώσεις και καλοθαλμένο μακιγιάζ, δείχνει τó πρόσωπο νεώτερον και φρεσκότερον, έν άνη θέσει πρós τó θερμό και ποικιλόχρωμο, τó όποιο άγριεύει και φανερώνει με την σκία του μεγαλυτέραν ήλικία. Τό μακιγιάζ, ή πραγματική αισθητική τέχνη, τó χρησιμεύει για να τώνισθ τά φυσικά χαρακτηριστικά, άκριβώς όπως ό φωτογράφος με τó ρετουσάρισμα στην φωτογραφία κι' όχι για να παρομορφώνη. Γιατί δύστυχώς μόνον ή λέξις απαμορφώσις» χαρακτηρίζει τά περισσότερα άτεχνα μακιγιάζ πού έλέπουμε συχνά στους δρόμους και στα σολώνια. Δεν φροντίζετε λοιπόν, για να φαίνεσθε όμορφες και θελκτικές. Κυρίες μου, να έξακρίνεσθε μένιες σας πού μακιγιάζ σας πινγίνει καλύτερα και άρμόζει περισσότερο στην ήλικία σας. "Εγώ θά σας δορήθω σ' όλες τις μικρολεπτομέρειας κα' θά σας έισαγάγω σ' όλα τά μυστικά της πείρας μου. Τέλος, ή τέχνη και ό τόνος τού μακιγιάζ της ήμέρας, πρέπει να γνωρίζετε, ότι είναι διάφορα από της νυκτός. Μία κυρία, π.χ., πού έξερει, δεν δάφει την ήμέρα τά θλέφαρά της, άλλα μόνο τó βράδυ, πού ή άνταύγεια τού ήλεκτρικού φωτός τούς δίνει έσχωριστή χάρη και γοητεία. Την ήμέρα χρησιμοποιοεί ένα «φάρ ένκο,λόρ» πού δίνει στα θλέφαρα ένα έλαφρό γυάλισμα, άφίνοντας τα όμως στο φυσικό τους χρώμα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ "Ιατρός - Δερματολόγος

Τίς της έβδομάδος με χυμό λεμονιά και μετά ήμισιον ώραν να την ξεπλύνετε με άφθονο νερό. Πρós της πούδρας, ως και τó βράδυ να χρησιμοποήτε την έξης λούσιον: Ουδέποτε κρέμες και σποαίν. "Αλλά τις της έβδομάδος μόνον άσπράδι αιώγου, τó όποιον να ξεκαθαρίζετε με άφθονο χλιαρό νερό μετά δέκα λεπτά.

Ροδόνερο άγνόν 100 γραμ. Γλυκερίνη 10 γραμ. Βόραξ 5 γραμ.

"Α ν θ ο ς.— "Η πείσις τού στομάχου και ή έξ αιτίας τούτου άνωμαλία τών έντέρων, προκαλούν τας δερματικές εκδηλώσεις επί τού προσώπου. "Εξ άλλου ή όσθητική άνεπάρκεια την όποιαν παρουν σιάζεται και ή όποιαν σας εκδηλώται δια πολυμηννορροίας και αυτή συντελεί στην έν γένει πα-

ρουσιαζόμενην πρόωρον καταστροφή της άνθηρότητος τού προσώπου. Πάψτε τά χάπια πού παίρνετε και άρχισατε να πάρετε ένα μπουκάκι Λικίνε κάλιοσμου. Σπές και από 40 σταγόνες τó μεσημέρι και άλλες 30 τó βράδυ πρós φύλητό μέσα σε ήλιον νερό. Μετά δεκαπενθήμερον πάλιν να πάρετε άλλο ένα μπουκάκι με την ίδιαν δόσιν. Και κατοπιν μετά διμηνον παύσιν άλλο ένα. Τό βράδυ να καθάρίζετε τó πρόσωπό σας με την έξης λούσιον:

Ροδόνερο άγνόν 125 γραμ. "Αλκοόλ καμφρέ 10 γραμ. Πρós δε της πούδρας να χρησιμοποήτε την έξης:

Ροδόνερο άγνόν 100 γραμ. Γλυκερίνη 15 γραμ. Βόραξ 5 γραμ. Σποαίνι να μη χρησιμοποήτε, άλλα τις της έβδομάδος ν' άλείφετε τó πρόσωπό σας με κτυπημένο ασπράδι αιώγου, τó όποιο να ξεκαθαρίζετε μετά δέκα λεπτά με άφθονο χλιαρό νερό.

Ροδόνερο άγνόν 100 γραμ. Γλυκερίνη 15 γραμ. Βόραξ 5 γραμ.

Σποαίνι να μη χρησιμοποήτε, άλλα τις της έβδομάδος ν' άλείφετε τó πρόσωπό σας με κτυπημένο ασπράδι αιώγου, τó όποιο να ξεκαθαρίζετε μετά δέκα λεπτά με άφθονο χλιαρό νερό.

Δ ύ ο έ ξ α δ έ λ φ ε ς.— "Εν ταύθα.— Απούμαι πολύ πού δεν μπορεί να σας εύχαριστήσω. Διότι τότε επί 24 ώρες συνεχώς έν

δέχομουν στο ιατρείον μου, δεν θά έπρόφθανα να έμνηστεύω δέκα μου τις άναγνώστριες, οι όποιες θέλουν προσωπική εξέταση. Μόνον όταν πρόκειται περί σεδάρων παθήσεως και έπεινούσης φύσεως δια την όποιαν επέβάλλεται προσωπική εξέταση, μόνον μου εύχαριστώσθ προσκαλώ δια δωρεάν εξέτασιν. "Αλλ' έφόσον σεις θέλετε να σας δώσω, καθώς μου γράφετε, μερικάς σχετικές για ζήτημα τα καλλωπισμού συμβουλές, πρσγμα πού γίνεται και δι' άλλην λογισμ. Γραφάς μου φαίνεται ότι είναι περι τή ή προσωπική εξέτασις. "Αλλως τε, ειδικώς για τούς άναγνώστας τού "Εθνασμορού, ή τιμή επί σκέψεως όρίσθ εις τó ήμισυ, δηλαδή όρχιμ, έκάτον.

Ρ έ ν α.— "Ολα αυτά τά ύποδερχη και άντιασθητικά στίγματα, όφείλονται σε έσωτερική πάθησι. Λίγο έχετε την μόνιμο, έστω και έλαφρά λευκασιμωρία; "Η την παραιοτρομένη της περιόδου άταξία; "Εφόσον έχετε διαφανή και εύπαθή έπιδερμίδα, την όποιαν ή φύσις παρ' όλα ταύτα σας διατηρεί σχετικώς καλή, να την περιποιηθήτε καταλλήλως για να την διατηρήσετε. "Εν πρώτοις, ν' άκολουθήτε την τροφική διαίτα, δηλαδή να άποφύγετε τά γλυκυστά, τά αρώα, την σοκολάτα και τó κακάο, τά παστά και γενικώς τά οίνονευματώδη και τά έρεθιστικά. Να προτιμάτε τά άμυλάδια, τά ζυμαρικά, τά γαλακτερά, έν γένει, τά χορρικά, τά φρούτα, τά ψάρια σκάρας και έν γένει τά στεγνά φαγητά.

Κατοπιν τών τραφείων πρós την τακτοποίησιν της περιόδου και θά κατορθώσετε τούτο παίρνοντας 3 χάπια θαλοδοσάν ήμερησίως και 15 ήμέρες πρós έκάστην περίοδο. Αυτό επί τρίμηνον συνεχώς. Κατόπιν, επί άλλους τρείς μήνες, θά τά λιγοστεύετε σε 2 ήμερησίως

και επί άλλο ένα τρίμηνον σε 2 ήμερησίως. Τις φουσκάλες να μην τις σπάσετε, άλλα να τις καθαρίζετε με άσπρο οινόπνευμα. "Ωσάυτως ή μύτη σας να περνά τις τις της έβδομάδος με χυμό λεμονιά και μετά ήμισιον ώραν να την ξεπλύνετε με άφθονο νερό. Πρós της πούδρας, ως και τó βράδυ να χρησιμοποήτε την έξης λούσιον: Ουδέποτε κρέμες και σποαίν. "Αλλά τις της έβδομάδος μόνον άσπράδι αιώγου, τó όποιον να ξεκαθαρίζετε με άφθονο χλιαρό νερό μετά δέκα λεπτά.

Ροδόνερο άγνόν 100 γραμ. Γλυκερίνη 10 γραμ. Βόραξ 5 γραμ.

"Α ν θ ο ς.— "Η πείσις τού στομάχου και ή έξ αιτίας τούτου άνωμαλία τών έντέρων, προκαλούν τας δερματικές εκδηλώσεις επί τού προσώπου. "Εξ άλλου ή όσθητική άνεπάρκεια την όποιαν παρουν σιάζεται και ή όποιαν σας εκδηλώται δια πολυμηννορροίας και αυτή συντελεί στην έν γένει πα-

ρουσιαζόμενην πρόωρον καταστροφή της άνθηρότητος τού προσώπου. Πάψτε τά χάπια πού παίρνετε και άρχισατε να πάρετε ένα μπουκάκι Λικίνε κάλιοσμου. Σπές και από 40 σταγόνες τó μεσημέρι και άλλες 30 τó βράδυ πρós φύλητό μέσα σε ήλιον νερό. Μετά δεκαπενθήμερον πάλιν να πάρετε άλλο ένα μπουκάκι με την ίδιαν δόσιν. Και κατοπιν μετά διμηνον παύσιν άλλο ένα. Τό βράδυ να καθάρίζετε τó πρόσωπό σας με την έξης λούσιον:

Ροδόνερο άγνόν 125 γραμ. "Αλκοόλ καμφρέ 10 γραμ. Πρós δε της πούδρας να χρησιμοποήτε την έξης:

Ροδόνερο άγνόν 100 γραμ. Γλυκερίνη 15 γραμ. Βόραξ 5 γραμ.

Σποαίνι να μη χρησιμοποήτε, άλλα τις της έβδομάδος ν' άλείφετε τó πρόσωπό σας με κτυπημένο ασπράδι αιώγου, τó όποιο να ξεκαθαρίζετε μετά δέκα λεπτά με άφθονο χλιαρό νερό.

Δ ύ ο έ ξ α δ έ λ φ ε ς.— "Εν ταύθα.— Απούμαι πολύ πού δεν μπορεί να σας εύχαριστήσω. Διότι τότε επί 24 ώρες συνεχώς έν

Ογκυρπ

